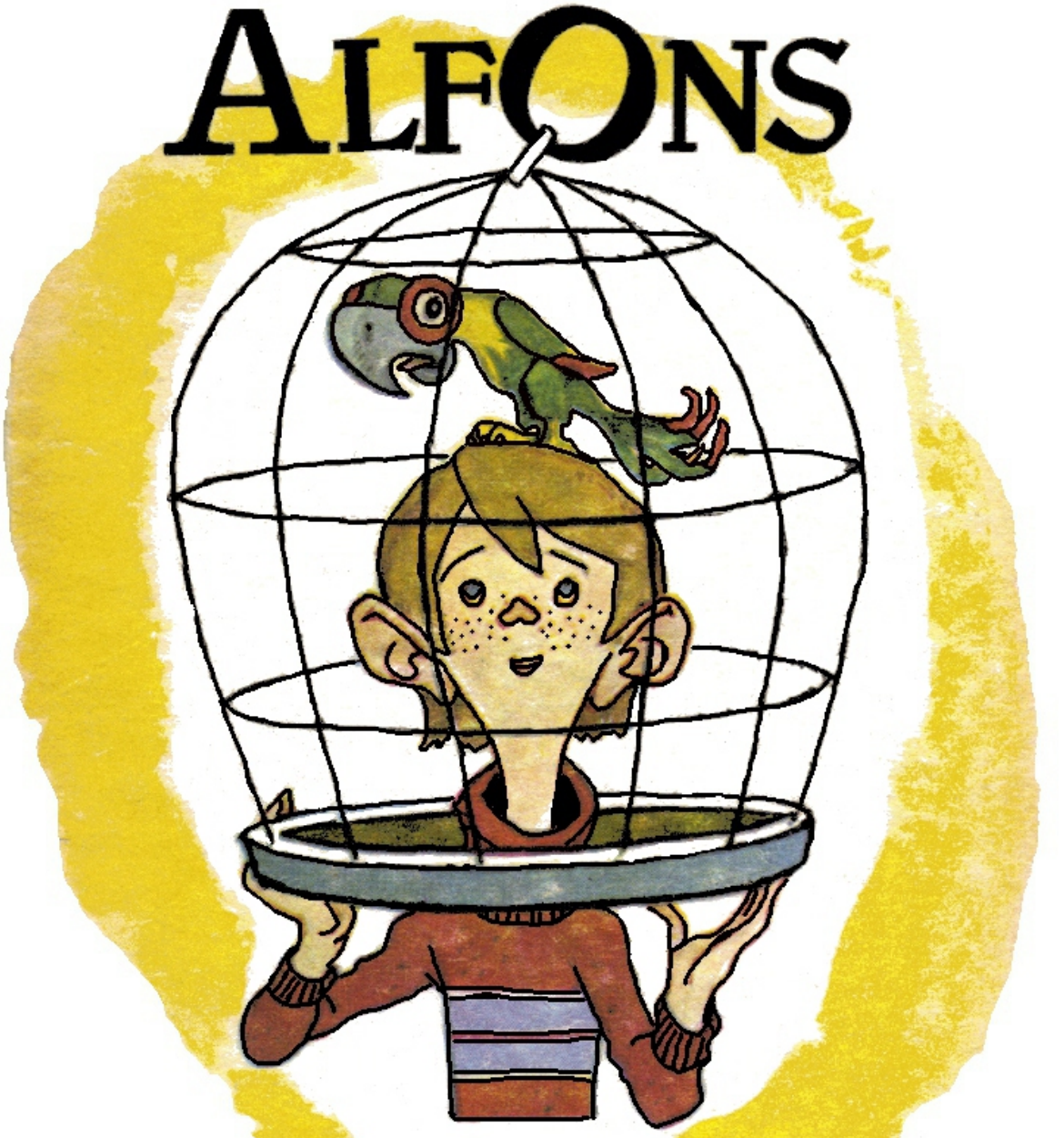

ALFONS ZITTERBACKE
Povestirile vesele ale unui ghinionist consemnate de
GERHARD HOLTZ BAUMERT

În româneşte de PETRE DATCULESCU

Nu poţi decît să te miri de toate cele ce i se întîmplă lui Alfons Zitterbacke. Şi cînd te gîndeşti că nu e deloc obraznic, ci dornic să ajute, prietenos, grijuliu să facă totul bine. Cu toate astea are mereu

neplăceri.

Întîmplările comice pe care le—a trăit acest simpatic şi adorabil ghinionist vă sînt povestite în aceste istorioare. De exemplu : cum l—a dresat pe papagalul său Patzi; cum s—a întîlnit cu un leu pe scară ; cum a vrut să devină cosmonaut; cum a călătorit prin tunelul groazei şi multe alte întîmplări care nu încape îndoială că o să vă placă mult, făcîndu—vă să rîdeţi, dar şi să—l îndrăgiţi pe Alfons.

Povestirile vesele ale unui ghinionist consemnate de GERHARD HOLTZ BAUMERT

În românește de PETRE DATCULESCU

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1987

Cuprins

AM TOT TIMPUL NECAZURI DIN CAUZA NUMELUI MEU 7
CE A TREBUIT SĂ ÎNDURĂM EU ŞI CU PAPAGALUL MEU, PATZI 9
CU CE M—AM ALES DUPĂ GLUMA MEA DE ÎNTÎI APRILIE 18
ÎNTÎMPLAREA MEA CU TUNELUL GROAZEI 21
CÎND M—AM PREFĂCUT CĂ SÎNT CHERCHELIT 24
NECAZUL MEU CU MĂNUŞA DIN ANTILOPĂ SINTETICĂ 27
CUM AM REALIZAT PRIMA MEA SĂRITURĂ CU CAPUL ÎNAINTE 28
CE DE ÎNTÎMPLĂRI AU URMAT DUPĂ CE—AM VĂZUT PĂIANJENUL DIMINEAŢA 32
DE CE TOT AM GHINION? 34
CÎND I—AM PRINS PE CRAPUL JUMBO ŞI PE CEILALŢI PEŞTI 36
MAREA ŞERPOAICĂ ŞI CU MINE ZORNĂIM CU TAVA DE PRĂJITURI 40
CUM AM FĂCUT SCHIMB CU BRICEAGUL MEU 43
DE CE MI SE MAI SPUNE ŞI *AL—FOC* 46
CÎND M—AM ÎNTÎLNIT CU LEUL PE SCARĂ 49
CE MI S—A ÎNTÎMPLAT ÎN TRAMVAI 51
DE CE A PUS TROMBONUL ZĂPADA ÎN MIŞCARE 52
CUM AM PIERDUT UN JOC DE ORIENTARE GEOGRAFICĂ 57
CUM NE—AM CONSTRUIT UN TELEFON AL NOSTRU 60
CE—AM PĂŢIT CU GUMA DE MESTECAT 64
CE MI S—A ÎNTÎMPLAT CU MACAROANELE ŞI CU ROŞIILE 67
CÎND AM FOST LA POLICLINICĂ 70
CUM M—AM HOTĂRÎT SĂ DEVIN COSMONAUT 73
CUM AM TĂCUT TOT TIMPUL 74
TOTUL DIN TUBURI 75
ZECE TURURI DE CARUSEL 78
MAREA DECOLARE 81
CUM AM TĂIAT DIN GREŞEALĂ RAFTUL DE CĂRŢI 84
CÎND AM FOST ÎNGRIJITOR DE ANIMALE 86
CUM AM VRUT SĂ MĂNÎNC ŞAIZECI DE OUĂ 89
CUM AM MERS CĂLARE PE O CÎRTIŢĂ 91
CUM AM DAT PESTE CAP SISTEMUL DE COMUNICAŢIE AL GRUPEI DE PIONIERI 94
CUM AM EXERSAT REGULILE DE POLITEŢĂ 97
CUM MI—AM ÎNĂLŢAT ZMEUL MEU CEL MAI FRUMOS 100
CUM M—AU BĂNUIT CĂ SÎNT DESCOPERITOR DE BALOANE 102
CÎND AM AVUT GUTURAI 103
CUM AM CONSTRUIT UN *FIER—DE—CĂLCAT—RACHETĂ* 105

CARTEA ÎNTÎIA

Bună ziua !

Mă numesc Alfons Zitterbacke şi am aceiaşi vîrstă ca şi voi. Acum mă veţi întreba cum am ajuns să scriu o carte ; mai ales că la şcoală compunerile mele nu sînt prea bune. Dar totul s—a petrecut în felul următor. Într—o zi m—am dus la Editura pentru copii. Citisem gazeta *Robinson* şi vroiam să iau parte la concursul cu premii. Pentru ca materialul meu să nu se piardă la poştă, m—am dus să—l predau eu însumi. Jos în holul Editurii pentru copii şedea un bărbat.

„Bună ziua, i—am spus, aş dori să merg la *Robinson,* să predau ceva."

Omul s—a uitat pe o listă. „Nu lucrează la noi." „Cum să nu, am replicat iritat, *Robinson* e aici în Editura pentru copii."

Dar omul n—a vrut să mă lase să trec. M—am înroşit tot. Întotdeauna cînd mă enervez mă înroşesc. Nici nu mai ştiam ce să spun. Bine că tocmai atunci trecea pe lîngă noi o frumoasă tînără femeie.

„Colega, i—a zis Omul de jos, băiatul ăsta vrea neapărat să meargă la *Robinson.* Lucrează cumva colegul Robinson la librărie ?"

Colega a rîs uşor şi m—a luat cu ea. „Sigur că există *Robinson,* zise clipind din ochi, e la etajul trei ; te duc acolo."

M—am bucurat, şi am spus întocmai cum mi—a spus mama, să mă prezint în faţa oamenilor străini: „Mă numesc Alfons Zitterbacke."

Colega a fost atît de drăguţă să—mi spună : „Iar cu mă numesc Zweu."

Doamna Zweu (mama zice că o femeie străină este întotdeauna doamnă) voia să urce pe jos. Eu am observat însă că există un lift. Ardeam de dorinţa de a urca cu ei. „Bine, a zis doamna Zweu, urcăm cu liftul şi te las pe tine să—l dirijezi."

Am închis uşa şi am apăsat pe nişte butoane. Am început să urcăm.

„E mult mai frumos decît la bîlci, am spus, n—am mai mers încă cu un lift atît de minunat."

Vorbind, am apăsat din greşeală pe încă un buton. S—a auzit o pocnitură şi liftul s—a oprit. Doamna Zweu se făcuse foarte palidă. Şi mie mi s—a făcut frică pentru că era atît de întuneric în lift.

Am întrebat : „Ne prăbuşim oare acum ?"

Doamna Zweu nu mă asculta, ci apăsa întruna pe butoane, dar liftul rămînea nemişcat.

„S—a terminat ! Acum putem sta mult şi bine aici", a zis ea în cele din urmă cu tristeţe.

Eu mă şi liniştisem. Poate că era nevoie să vină pompierii, să ne salveze cu scara. De mult îmi doream să mă urc pe o scară de pompieri, aşa ceva nu realizase încă nimeni din clasa mea. Principalul e că nu ne prăbuşim.

„Aveţi ceva de mîncare la dumneavoastră, am întrebat, în caz că durează mai mult ?"

„Vai de mine, zise doamna Zweu, am o şedinţă importantă !"

„E grav ?" am întrebat.

„Şi încă cum, directorul nostru e foarte punctual."

„La fel şi profesorii din şcoala noastră", am zis eu.

Doamna Zweu bătea în perete şi striga : „Trebuie să ajung la şedinţă, nu ne ajută nimeni ?"

„Fiţi liniştită, i—am spus, şi eu vroiam să—mi predau materialul pentru concurs, iar dacă stăm două zile aici, nu mă mai încadrez în termen şi poate nu primesc nici un premiu."

O vreme a fost linişte.

Apoi, doamna Zweu a spus : „Hai, povesteşte—mi ceva, Alfons, sîntem ca Robinson pe o insulă şi trebuie să ne umplem timpul".

„Bine", am zis ; mi se părea că sînt într—adevăr Robinson în peştera lui. Şi am început să—i povestesc. Mai întîi aventurile cu papagalul şi neplăcerile pe care le am mereu din cauza numelui meu. Şi pentru că i—a plăcut, am povestit treaba cu şarpele şi cu plăcinta pe umăr, şi păcăleala de întîi aprilie, şi necazul cu briceagul şi toate celelalte.

Doamna Zweu a rîs tare şi a strigat : „O facem, Alfons, o facem..."

N—am înţeles prea bine ce trebuia să însemne asta. Dar ea nu mă slăbea şi a trebuit să—i mai povestesc şi întîmplarea în care cana emailată a unchiului meu s—a făcut plată ca un timbru poştal. Deodată s—a simţit o smucitură, s—a aprins lumina şi ascensorul a pornit în sus. La coborîre, în faţa uşii aşteptau doi bărbaţi. Unul care arăta ca un profesor şi altul, mai mic, cu ochelari şi cu ochi

pătrunzători.

Primul domn a spus : „Colegă Zweu, parcă v—am invitat la ora două fix". Apoi şi—a scos ceasul de buzunar, la care s—a uitat încruntat.

Ea a şoptit : „E directorul nostru". Ani intervenit spunînd : „Vă cer iertare tovarăşe director, dar eu sînt de vină şi pot să dovedesc acest lucru".

Bărbatul mai tînăr cu ochelari mi s—a adresat zicînd : „Nu te—a întrebat nimeni, băieţaş, aşteaptă să—ţi vină rîndul."

„Dar, stimaţi colegi, a spus prietena mea, dînsul e Alfons Zitterbacke."

„Şi ce ?" a răspuns bărbatul mai mic cu ochelari, rîzînd dispreţuitor.

Directorul încă se mai uita la ceas spunînd încetişor : „Vă rog foarte mult !" şi a tras—o pe drăguţa doamnă Zweu pur şi simplu după el.

Asta e, acum stau aici în Editura pentru copii şi de plictiseală scriu tot ce povestisem mai înainte. Nu plec de aici pînă nu se întoarce doamna Zweu şi pînă nu mi—am predat materialul meu pentru concursul *Robinson.* Foarte frumos, îmi zic cu mînie, întîi te închid în ascensor, te pun să povesteşti tot şi nu—ţi dau nici măcar un suc.

AM TOT TIMPUL NECAZURI DIN CAUZA NUMELUI MEU

Cine mă cunoaşte ştie că nu mă bat cu plăcere. Sînt liniştit şi nu caut niciodată gîlceavă.

Deunăzi, însă, am sărit la bătaie şi am mai avut după aceea şi o mulţime de neplăceri cu adulţii. Totul din pricina numelui meu. Chiar şi numai Alfons e o pacoste.

Cei din clasă găsesc că Alfons e cam ciudat şi mă strigă adeseori Alfonsius. Dar Zitterbacke e încă şi mai rău.[1] Măcar de s—ar scrie cu *C* sau cu *K*, iar nu întocmai ca „a tremura" şi ca „obraz". Toţi consideră acest lucru cu desăvîrşire ciudat. În clasă, nechezatul colegilor nu se mai opreşte, iar orice profesor care vine pentru prima dată la noi şi îi spun numele meu, nu poate să nu zîmbească.

Cei mai răi sînt copiii de pe strada mea. Tot mereu strigă după mine „Zitterbacke — găinăţache" (ce strigă ei n—ar trebui să pronunţ). Dar mă doare ce aud. Atunci o iau la fugă pe stradă, zic că nu—mi pasă şi mă gîndesc la alte nume pe oare le—aş putea avea : Alfons Zepelin, Alfons Muller, fie chiar şi Alfons Knebelbart[2], dar Zitterbacke... ?

Şi tocmai umblam agale cînd cei de pe strada mea s—au apucat să strige din nou după mine „Zitterbacke — găinaţ..."

Nu, nu mai puteam să mă fac că n—aud. M—am întors, am strigat ceva, am şi uitat ce, şi am agitat braţele cu mînie.

Abia atunci s—a pornit corul cu adevărat; i s—au alăturat pînă şi ăia mici din clasa întîia. Rîdeau şi strigau. M—am oprit. S—au oprit şi ei. „Zitterbacke — găinaţ..." În acest moment a venit un băieţaş mic, să fi avut vreo patru ani, care auzise ce strigau ceilalţi. S—a încoţopenit lîngă mine, a rîs şi a spus cît se poate de clar cum auzise de la ceilalţi ; „Zitterbacke..." Mai departe n—a ajuns. I—am plesnit una. Nu prea zdravăn, dar suficient de tare ca să pocnească. Pînă să mă dumiresc a răsunat şi la mine la

---

[1] Joc de cuvinte în limba germană : Zittern=a tremura, Backe = obraz, cu sens de plîngăreţ. (N. trad.).
[2] Barbă încîlcită.

fel. Era mama băiatului.

„Nu ţi—e ruşine, zise, ditamai găliganu să dai într—unul mic", şi, poc, mi—a mai ars una. „Ţi—a făcut ceva ?"

Începuseră să se adune şi alţii. Copiii care mă provocaseră dispăruseră cu toţii. Dar adulţii stăteau în jurul meu şi mă priveau furioşi de sus.

„L—a lovit pe ăla mic... a ridicat mîna, ce secătură !"

Mă gîndeam : ce rost are să le răspund, vorbesc şi ei cum le vine la gură şi nu înţeleg absolut nimic. Dacă ar striga şi după ei cineva un cuvînt ca ăsta ? Deodată îl văd pe Freddi, cel mai obraznic de pe strada noastră, în spatele unuia din cei mari. Foarte încet, aproape de neauzit, forma cu buzele sale cuvintele „Zitterbacke — găinaţ..." L—am ameninţat cu pumnul. Freddi a dispărut. Dar oamenii şi—au ieşit din minţi.

„Tot nu s—a—nvăţat minte, trebuie să vorbim cu părinţii lui." M—am grăbit să mă fac nevăzut.

Seara i—am spus tatii : „Nu—mi mai place numele meu."

„Ce te—a apucat ? a zis tata, nu sînt mulţi pe care îi cheamă aşa. Oricine poate să se cheme Schulze, dar Zitterbacke..."

Cînd eşti mare ca tata poţi să te numeşti şi Zitterbacke, dar cînd ai.zece ani, poţi să te superi din pricina numelui tău, şi atunci, n—ai ce face, îţi mai alunecă mîna.

„Zitterbacke, mormăi tata şi în timpul mesei. Nu—ţi convine numele — da !"

Vedeam cum se enervează.

„Ar trebui să creşti şi tu ca lumea, noi cei din neamul Zitterbacke sîntem toţi nişte vlăjgani solizi, iar tu nu eşti decît o *zgaibă* subţire. Măcar de te—ai bate şi tu voiniceşte, cum ne băteam noi cînd eram copii, dar tu ?"

Dacă ai şti, mă gîndeam eu, şi acum îmi mai arde obrazul de palmele primite. Nu, am un nume pe care nu pot să—l sufăr.

CE A TREBUIT SĂ ÎNDURĂM EU ŞI CU PAPAGALUL MEU, PATZI
PARTEA I

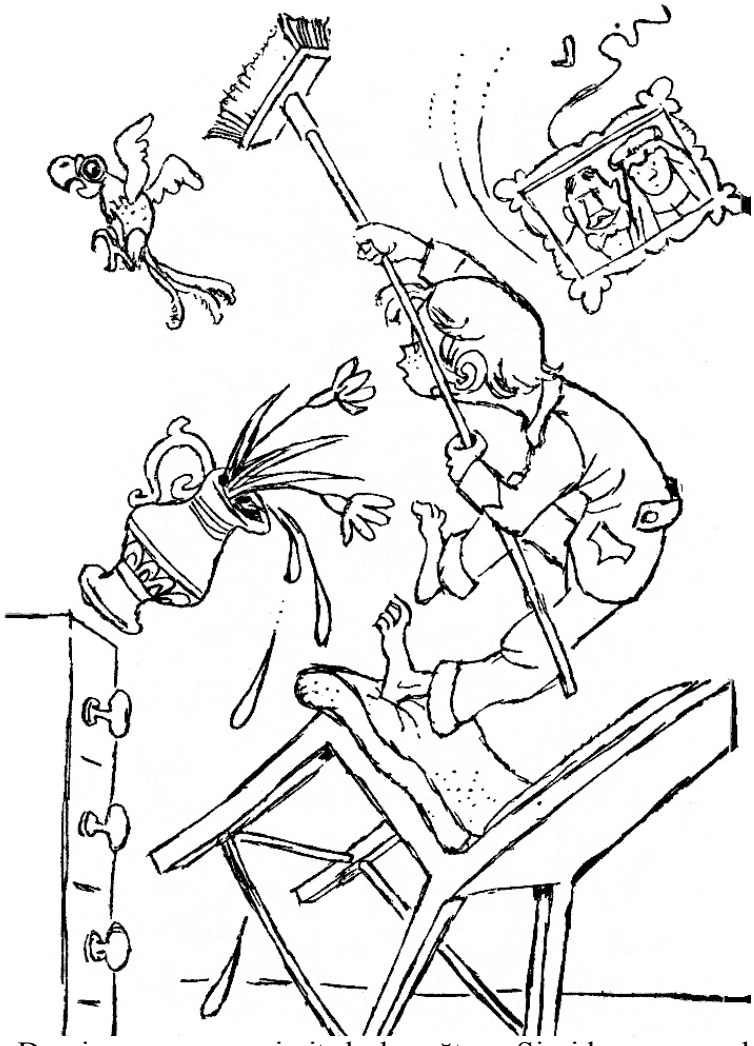

De ziua mea am primit de la mătuşa Sigrid un papagal. „Mulţumesc, i—am zis, acum am şi eu o pasăre frumoasă." I—am dat numele de Patzi şi mi—am propus să—l domesticesc şi să—l învăţ să vorbească. Vroiam să încep chiar a doua zi. Mama era la cumpărături. M—am dus la colivie şi am deschis cu mare grijă uşiţa de sîrmă. Aveam de gînd doar să—l iau pe Patzi în mînă, ca să se Obişnuiască ou mirosul meu. Nu se zice că animalele îşi recunosc stăpînul după miros ? Nici n—am apucat să—l ating, că Patzi a şi zburat. Făcea cercuri prin cameră. Cu cît fugeam mai tare după el, cu atît zbura mai repede. Dacă mă aşezam, — se aşeza şi el — pe galeria perdelei. Dacă mă furişam spre el, Patzi începea să ţopăie încolo şi încoace, şi, înainte de—al ajunge, îşi lua zborul. Aşa ne—am urmărit reciproc o bună bucată de vreme. Deodată s—a auzit soneria de la uşă. Am fugit în vestibul, Patzi după mine. S—a aşezat pe contorul negru. Mă gîndeam : dacă deschid acum uşa locuinţei, Patzi zboară afară şi nu—l mai prind niciodată. Aşa că am întrebat : „Cine—i acolo ?"

„Gazele, băiatule, am venit să încasez banii." Da, ştiam.. Mama pregătise banii pe masa de la bucătărie.

Am strigat prin deschizătura cutiei de scrisori : „Un moment, vă rog !" şi m—am dus înapoi în cameră.

Patzi a zburat după mine. M—am întors ca împins de un arc şi am fugit afară, închizînd uşa după mine. Dar Patzi era şi el în vestibul.

„Ei, i—a stai puţin, i—am zis, ia fă *sluj*, îţi ordonă stăpînul !" Dar Patzi nici gînd să se dea jos de pe contor. Atunci m—am dus la uşa camerei şi am băgat doar capul. Aveam de gînd ca, de îndată ce trece şi Patzi, să închid uşa — şi gata. Dar Patzi nu se mişca.

„Hai, băiatule, deschide odată, că n—am timp", zise din spatele uşii omul de la gaze.

„Numai puţin, vă rog frumos", i—am strigat prin deschizătură. Nu ştiam ce să mai fac. Am mai

încercat o dată figura cu uşa. Intram în cameră, era şi Patzi în cameră. Fugeam în vestibul, Patzi era înaintea mea acolo. M—am dus la uşa de la intrare.

„Din păcate nu pot să vă deschid, Patzi ăsta al meu face pe nebunul", am strigat.

„Deschizi sau nu deschizi ?" a întrebat omul de la gaze, supărat.

Bătea în uşă şi suna la sonerie. L—am auzit apoi plecînd şi bufnind furios. Dacă iese scandal cu întreprinderea de gaze şi ne închid gazele pentru că n—am plătit, atunci să vezi ce o aşteaptă pe Patzi. Am luat o mătură şi am început să o hăituiesc. Din păcate, în focul urmăririi am atins fotografia mare cu mama şi cu tata la nuntă. A căzut jos şi geamul s—a spart în mii de bucăţi. în zbor, Patzi s—a izbit de un vas cu flori, vărsînd apa peste scrinul nostru cu sertare. Eu am sărit pe canapea, Patzi s—a aşezat pe dulap.

S—a auzit broasca de la intrare. Venea mama. Dacă se duce acum în bucătărie şi intră pe urmă aici, atunci îl pierd pe Patzi pentru că în bucătărie fereastra e deschisă. M—am repezit să ţin uşa de la cameră. Mama apăsa pe clanţă şi zgîlţîia uşa.

„Lasă glumele, Alfi" zise mama din vestibul.

„Nu—i nici o glumă, mamă, lasă te rog uşa închisă", ţipam eu.

Mama n—a mai zgîlţîit clanţa.

„Dacă deschizi, îmi zboară Patzi."

Mama s—a dus în bucătărie.

Patzi şedea pe galeria perdelei. „Acum s—a terminat", am urlat cu furie. M—am căţărat pe dulap, pe sobă şi am sărit de pe canapea pe masă — dar n—am putut pune mina pe Patzi.

Tocmai eram întins pe dulap şi strănutam din cauza prafului de sus, cînd a intrat mama. Noroc că Patzi şedea pe sobă şi mă privea bănuitor, aşa că n—a observat uşa deschisă. Mama a închis repede uşa, dar n—a văzut pe nimeni.

„Sînt aici, sus", am strigat încet de pe dulap.

Mama m—a văzut şi şi—a împreunat mîinile.

S—a uitat cu tristeţe la galeriile care atîrnau strîmb, la tabloul căzut, la vasul răsturnat — la toate cele.

„Nu pot să pun mîna pe el, am spus, ce—i de făcut ?" Am început să agit mătura şi Patzi a vîjîit ca o elice prin cameră, aşezîndu—se din nou pe sobă. Acum mă ajuta şi mama să—l prind. Eu îl goneam de—aici, ea de dincolo. Noroc că mama a fost aceea care a dat jos fructiera de pe masă. Oh, dacă aş fi făcut—o eu !

„Nu—l mai prindem niciodată", am zis şi simţeam că mă podideşte plînsul. Îl şi vedeam pe Patzi luîndu—si zborul şi certîndu—se cu vrăbiile şi cu mierlele.

După o oră a venit şi tata. A venit la uşă ; de această dată mama era cea care o ţinea închisă.

„Te rog, Paul, nu deschide, a zis ea, a scăpat Patzi."

„Te rugăm să aştepţi", am strigat eu de pe sobă.

Tata a mormăit ceva despre foame şi despre dorinţa de a se dezbrăca.

Mama i—a spus prin gaura cheii : „închide toate uşile." Tata s—a conformat.

Apoi a avut voie să intre. Ca şi mama mai înainte, tata s—a oprit îngrozit. A (dat din cap şi i—a îndepărtat mamei praful de pe faţă.

„Am crezut că aveţi o surpriză deosebită pentru mine, a zis, cînd colo, voi devastaţi casa."

„Tată, trebuie să ne ajuţi", am spus eu.

Tata a dat mîna cu mine care eram sus pe sobă, spunînd :

„Păi, nu—i mare lucru."

A luat străchinuţa cu hrană şi i—a arătat—o lui Patzi. Ala iar şedea pe galeria perdelei. Cînd a văzut străchinuţa, a început să ţopăie agitat încoace şi încolo. Tata i—a pus străchinuţa cu mîncare în colivie. Patzi a descris un cerc în zbor şi a intrat cu atenţie prin uşiţă în colivie. Tata a pus cîrligul.

Era foarte mândru, tata. „Şi acum — zise — hai să facem ordine." Patzi îşi mînca grăunţele, iar noi am dereticat pînă seara. Cînd am terminat eram înfometaţi ca nişte lupi.

Cu puţin înainte de ora culcării, mama a descoperit că banii pentru gaze mai erau încă pe masa de la bucătărie.

„N—a venit încasatorul de la gaze ?" m—a întrebat.

Cum tocmai citeam revista *ABC,* am profitat şi m—am ascuns după foi.

„Nu ştiu, am bîlbîit, poate că a fost şi a plecat."

O săptămînă mai tîrziu a venit o adresă de la întreprinderea de gaze. încasatorul se plîngea că n—a fost lăsat să intre în casă, că familia Zitterbacke n—a plătit consumul şi că dacă nu plăteşte în decurs de trei zile, se opresc gazele.

Cîtă răutate ! Mama tocmai vroia să mă întrebe cum de n—a putut să intre încasatorul de la gaze ; dar în acest moment Patzi a reuşit să—şi deschidă uşiţa de la colivie şi zbura fîlfîind prin cameră. Am pornit imediat la vînătoare. Mama a trebuit să renunţe la întrebare şi a început să strige înfricoşată : „Atenţie ! Tabloul ! Atenţie ! Vasul ! Atenţie ! Fructiera !"

Mîine le scriu celor de la întreprinderea de gaze şi le spun că papagalul Patzi e de vină pentru tot ce s—a—ntîmplat. Frumos cadou mi—a mai făcut mătuşa Sigrid, ce să zic !

PARTEA A II—A

Auzisem că papagalii pot să vorbească bine. Papagalul meu, Patzi, trebuia şi el să ştie să vorbească.

Întîi vroiam să—l învăţ germana. După aceea urma să înveţe rusa împreună cu mine. Poate reuşeam să—l fac să mă asculte la învăţatul cuvintelor.

Aşa că am început să—l învăţ pe Patzi să vorbească. M—am aşezat în faţa coliviei şi am spus : dragul meu Patzi, ia fii tu atent, s—a terminat cu joaca, acum sîntem harnici şi învăţăm, vrei ?"

L—am privit cu atenţie. Poate zice sau face ceva. Trebuie să spun că între timp Patzi devenise foarte isteţ şi foarte blînd. Dar papagalul nu prea avea chef de învăţat. S—a suit pe strachina cu hrană şi â început să mănînce.

„Întîi muncim — pe urmă mîncăm", i—am spus.

Patzi nu mă asculta. Ei, ce să—i faci, şi profesorii noştri au răbdare cu noi. Am aşteptat pînă s—a săturat şi—am început.

„Zi după mine : Mă numesc Patzi Zitterbacke."

Patzi a fîlfîit puţin din aripi şi a cîrîit de două ori.

Un început bun.

„Cuminţel, zic, hai încă o dată. Mă cheamă..."

Patzi s—a mărginit doar să ţipe strident, pentru că intrase mama în cameră.

Am rugat—o să mă lase singur pentru că aveam de lucrat cu Patzi. Mama mi—a aruncat o privire ciudată, dar a ieşit din cameră. După ce—am rostit de peste o sută de ori propoziţia asta, Patzi s—a aşezat comod, şi—a băgat căpşorul sub aripă şi a adormit. Frumos răspuns, n—am ce zice.

În ziua următoare am luat—o de la capăt. Nu pricepea însă nimic şi încet, încet am început să mă îndoiesc că papagalii pot să vorbească. Şi totuşi, eram sigur că citisem asta undeva. Deodată mi—am amintit. Robinson pe insula lui avea şi el un papagal, e drept ceva mai—mare, şi cum adică, papagalul meu era mai prost decît ceilalţi ? Mai mult de o săptămînă am vorbit zilnic cu Patzi. După asta începusem să mă cam scrîntesc. Din greşeală i—am spus de cîteva ori tatei, „Patzi". Iar cînd a venit domnul Filkendorf, noul nostru profesor de sport, şi a trebuit să ne spunem cu toţii numele, eu am zis : „Mă cheamă Patzi Zitterbacke". Toată clasa a rîs groaznic.

Domnul Filkendorf şi—a notat ceva şi rni7am închipuit eu ce crede despre mine. Dar zău c—am zis—o doar în gînd. După pauză, mai ales cînd Peter, comandantul nostru de grupă, mi—a pus la încercare mîndria, m—am dus la domnul Filkendorf şi i—am spus : „Îmi cer scuze..., domnule Filkendorf, n—a fost o glumă ; adică nu mă cheamă Patzi, ci Alfons — dar Patzi învaţă acum să vorbească. Şi pentru că îi dictez mereu Patzi, nu—mi mai iese din cap cuvîntul ăsta."

Cred că d—nul Filkendorf n—a prea înţeles ce spun. Am mai bîlbîit nu ştiu ce şi am şters—o.

Nu, treaba nu putea să continue în felul ăsta. Am vorbit şi. cu Erwin. El avea animale acasă şi le dădea de mîncare şi la animalele clasei noastre, care se aflau în colţul verde.

„E foarte simplu, mi—a zis Erwin, totul e dresură, trebuie să—l dresezi ca lumea."

Mai mult nu ştia nici el. Mi—a mai spus să am grijă să nu iau vreo boală de papagal, despre care se zice că ar fi foarte periculoasă. M—am speriat tare. Poate că am şi luat o boală din asta de papagal şi de aceea spun mereu Patzi la toată lumea şi chiar mie însumi.

Cîteva zile la rînd am urmărit atent dacă nu cumva se întinde boala. Dar totul a decurs bine. Mă gîndeam cum aş putea să—l dresez pe Patzi. Erwin mi—a mai spus ceva ; se pare că există cărţi despre dresură. Mi—am golit puşculiţa şi am intrat într—o librărie.

„Ce—i, puştiule, a zis vînzătoarea, ce—ai vrea, o carte cu poze sau o carte cu basme frumoase ?"

Nu ştiam ce să—i răspund şi m—am înroşit. Că doar nu mai sînt copil ! O vreme ne—am uitat unul la altul fără să spunem nici o vorbă.

„Ei, atunci ce doreşti ?" a întrebat ea.

Văzînd că tac întruna, din cauza lui „puştiule" şi a „cărţii cu basme", a scos o carte din raft. „Ia uită—te, aici sînt poveşti şi basme frumoase."

Atunci am făcut stînga—mprejur şi am fugit pur şi simplu afară din librărie.

Am poate, totuşi, boala de papagal ?

La cîteva străzi mai încolo era o altă librărie. Am intrat şi i—am spus imediat vînzătoarei : „Bună ziua, îmi trebuie o carte despre cum se dresează animalele."

Avea o sumedenie de cărţi frumoase, despre furnici, cai, lei, broaşte, dar nici una despre, papagali. Mi—a arătat şi cărţi despre păsări cîntătoare şi despre vulturi.

„Dar despre papagali ?" am întrebat eu.

Nu avea.

Era o singură carte despre dresură : „Cum îmi dresez cîinele."

Dar Patzi nu era cîine. Şi totuşi, nu puteam să plec şi de aici cu mîna goală. Am cumpărat cartea şi—am plecat. Acasă am citit—o toată. Poate că vreodată îmi iau un cîine, mi—am zis. Un câine poate să mă însoţească, să se aşeze la comandă şi să aducă un lucru pe oare îl pierd. În afară de asta poate să—i muşte pe duşmanii mei. Să poftească ei să mă mai necăjească din pricina numelui meu !

Poate reuşeam să exersez şi cu Patzi după cartea asta. Am exersat cu Patzi „sluj" şi „culcat". Dar nu m—a ascultat nici în privinţa aceasta. Nu, cartea nu—mi era de nici un folos pentru a—l învăţa pe Patzi al meu să vorbească.

Am luat—o de la capăt. Timp de două săptămîni i—am spus zilnic, o oră întreagă: „Patzi, Patzi, Patzi..."

Apoi m—am îmbolnăvit. Paralizie de văl palatin. Medicul zicea că mă extenuasem peste măsură. Am venit acasă cu o furie cumplită împotriva lui Patzi.

„Eşti o pasăre proastă", am strigat.

Patzi a dat din cap, m—a privit cu ochişorii lui ca nişte cărbunaşi şi a croncănit „proastă, proastă, proastă..."

Am năvălit în bucătărie. „Mămico, Patzi vorbeşte. L—am învăţat să vorbească."

Dar Patzi n—a mai scos nici o vorbă.

A vorbit din nou cînd a venit mătuşa Ana la noi.

„Măi, da ce păsărică mică şi frumuşică ai tu acolo", a zis ea.

„Hm, e Patzi", am răspuns.

Patzi stătea cuminte pe degetul meu şi se uita la mătuşa Ana. „Hai, vino încoace, Patzi", l—a ademenit ea.

Nemişcat, Patzi se uită la mătuşa Ana şi croncăni : „proastă, proastă..."!

A ieşit un scandal îngrozitor. Mama spune că în felul ăsta ne stricăm cu toate rudele. Am hotărît să nu—l mai dresez pe Patzi. Dar, dacă îmi cumpăr un dine atunci vreau să mai încerc o dată. Pe mătuşa Ana am întîlnit—o ieri pe stradă. Cînd i—am spus „bună ziua" a dat doar din cap. Nu mi—a adresat nici un cuvînt.

PARTEA A III—A

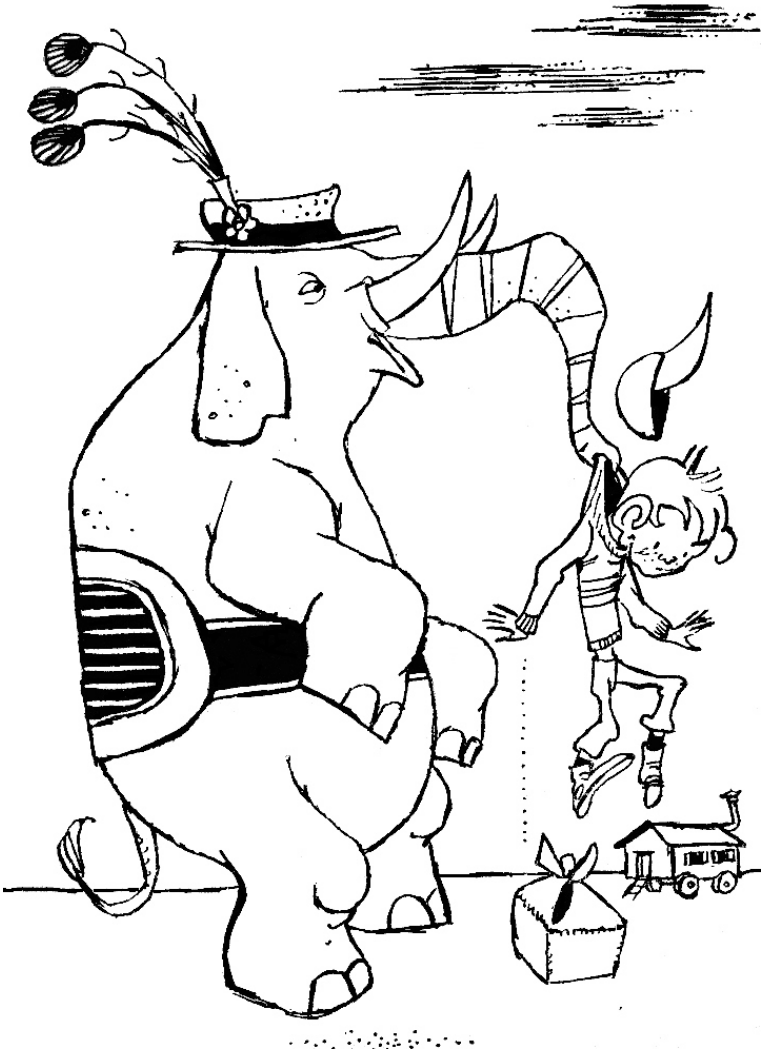

A trecut o bună bucată de vreme de cînd Patzi a fost atît de nepoliticos faţă de mătuşa Ana. De învăţat n—a mai învăţat nimic în plus. Mereu numai cuvîntul ăla urît pe care îl spunea întotdeauna atunci cînd nu trebuia. în orice caz, am avut multe supărări cu el, iar mulţi au crezut că l—am învăţat înadins cuvîntul ăla ca să—i jignească pe ceilalţi oameni. Dar eu n—aveam nici o vină.

În rest, se făcuse foarte blînd. Zbura prin cameră, se aşeza pe umărul meu, mă ciupea de ureche şi îi plăcea să mi se aşeze şi pe cap. La prînz venea la masă şi pigulea din farfuria mea. Cînd fluieram de două ori apărea imediat lîngă mine. Ştia atunci că am o delicatesă pentru el.

Într—o zi în oraşul nostru a Venit un circ. Bineînţeles, m—am dus şi eu. Mi—a plăcut totul. Cel mai mult m—au interesat însă numerele cu animale. Aveau un elefant care stătea „în mîini", nişte lei nare săreau prin cercuri, foci care jonglau cu mingi, şi mulţi cai.

Acasă mi—am dat seama că nu fusese nici un număr ou papagali. M—am gîndit că ar putea să fie foarte frumos dacă m—aş duce cu Patzi acolo şi le—aş arăta cum vine la o singură fluierătură şi cum mă pişcă de ureche la comandă. Şi apoi, dacă mi—ar spune ei cum să—l învăţ pe papagal şi alte lucruri, aş putea eventual să mă produc cu el la circ. Poate că nu la circ, ci la un program de enigmistică la cercul pionieresc sau la o serbare cu părinţii. Mă gîndeam la toate acestea şi îmi propuneam să apar cîndva cu Patzi într—un spectacol.

Ceva s—a întâmplat chiar în ziua următoare. La prînz mama nu era acasă. Ea ar fi fost precis împotrivă să umblu cu Patzi pe stradă. Am luat o cutie de pantofi, am presărat puţină mîncare înăuntru, am înfăşurat—o într—un prosop şi am plecat la circ.

Acolo era închis peste tot. M—am învîrtit prin jur, de undeva se auzeau glasuri. Atunci am sărit pur şi simplu peste gard şi m—am strecurat printre vagoane spre cortul mare. Nu făcusem decît cîţiva paşi cînd m—am simţit deodată apucat de guler.

„Daţi—mi drumul !" am zis şi m—am întors. Dar ce—mi văzură ochii ? Nu era un om. în spatele meu se afla un elefant. îşi întinsese trompa lungă, mi—o trecea peste faţă şi sufla asupra mea.

„Ajutor !" am strigat şi, dînd drumul la cutia în care era Patzi, am luat—o la fugă. Am ocolit în goană cîteva colţuri şi apoi m—am izbit de un bărbat corpolent cu barbă neagră. De la reprezentaţie ştiam că e directorul.

„Hopa, zise el, ce—i cu graba asta ?"

„Eu... elefantul... trompa... apucat..." am bîlbîit eu.

Directorul însă a rîs şi m—a întrebat : „Atît de tare te—a speriat ? Păi Emir nu face nimănui nici un rău Vroia doar să—i dai o bucăţică de ceva bun".

M—am speriat din nou. Dacă mănîncă acum cutia cu Patzi drept ceva bun ? „Dar eu... Patzi... îl devorează..."

Directorul a început din nou să rîdă, s—a apucat de barbă şi a zis : „Ei, acum linişteşte—te, îmi pare bine că ai venit. Mergem imediat în arenă să exersăm."

Treceam dintr—o spaimă într—alta. De unde ştia de planul meu ? Apoi mi—am amintit că în spectacol apăruse şi un magician. Oare să—mi fi citit ăla gîndurile ?

Directorul ţipă : „August, ieşi afară !"

Dintr—un vagon s—a dat jos un bărbat tânăr, cu înfăţişare foarte serioasă, care mi—a spus prietenos „bună ziua".

„El e August, clovnul."

Nu l—am recunoscut absolut deloc.

Uitîndu—se la August, directorul spuse : „Şi el este noul nostru colaborator."

N—am spus nimic şi mi—am propus să nici nu mai spun nimic. Vroiam să văd mai întîi ce se întâmplă.

Trebuie să recunosc că în clipa asta îl uitasem cu desăvîrşire pe Patzi în cutia lui. Totul devenise foarte pasionant.

Ne—am dus în arenă. Era pustie şi mirosea puţin a animale. Doar cîţiva jongleri exersau.

Directorul le—a zis : „Vreţi să ieşiţi puţin, colegi, hai să vedem dacă băiatul ăsta merge pentru unul din numerele noastre."

„Încerci aşa sau ai un costum ?"

Am zis : „Poate apar aşa, dacă consideraţi că se poate." „Să nu—ţi murdăreşti hainele", zise clovnul cu seriozitate. „Hai să—i dăm drumul, a strigat directorul. Mai repede, mai repede, băgaţi poneiul !"

Directorul era foarte vioi. Nu lăsa pe nimeni să ajungă la cuvînt, şi totul trebuia să se desfăşoare în mare grabă.

„Deci, zise către mine, ţi—e clar că apari împreună cu un clovn. Cel mai bine e să stai în mijlocul spectatorilor şi să vii în arenă doar cînd şi—a terminat August treaba. Ia aşează—te acolo, în spate."

L—am ascultat fără să crîcnesc şi m—am aşezat pe o bancă. Au adus un ponei. August, clovnul, a încercat să se urce pe el. A sărit destul de ciudat şi a alunecat în jos pe partea cealaltă. Pe urmă a încercat din spate, dar s—a dat peste cap în viteză căzînd pe nisip.

M—a cuprins un rîs nemaipomenit. Poneiul a fugit. August după el. Bineînţeles că nu l—a prins şi atunci s—a agăţat de coada lui şi a făcut două tumbe în aer, una după alta. În sfîrşit a reuşit totuşi să rămînă călare.

Şedea însă foarte ciudat pe spinarea poneiului, care galopa vijelios cu el în cerc. Pînă la urmă a căzut făcînd o tumbă şi a fugit afară din arenă.

„Bravo, strigă directorul, e foarte bine, August ! Acum trebuie să intre Bambino al nostru."

Eram foarte curios să văd ce animal o să aducă. Dar nu venea nici un animal.

Directorul strigă : „Acum e rîndul tău." Adică cum, în primul rînd că nu sînt un bambino şi apoi vroiam doar să întreb cum s—ar putea face un număr de circ cu Patzi.

„Păi... eu nu pot..." am zis.

Dar directorul nici nu mă asculta.

„Acum n—avem voie să pierdem nici un moment, altfel se neliniştesc spectatorii ; trebuie să intri imediat în arenă. Sări — şi hai, sus pe ponei."

Ce era să fac ? M—am supus. Am coborît, poneiul a trecut în fugă prin faţa mea, şi atunci am încercat să sar pe spinarea lui. M—am ţinut de coamă şi am reuşit într—adevăr să mă urc.

Directorul striga : „Bine, Bambino, ca şi cînd nu te—ai fi urcat în viaţa ta pe un cal, spectatorii rîd. Şi acum sus, în picioare."

Cum adică ? Eu abia mă ţineam pe spinarea calului. Şi acum trebuia să mă ridic şi în picioare ?

„Hai, repede, repede, să nu pierdem timpul, ţipă directorul. Am dat să—ncerc. Nici n—am apucat să mă ridic puţin că mi—am şi pierdut echilibrul şi m—am prăbuşit în nisip.

„Se mai întîmplă, strigă directorul, hai, sus imediat, repede, repede."

Mi—am luat din nou avînt şi întrucît poneiul fugea foarte liniştit, fiind probabil foarte blînd, am reuşit să ajung ou bine sus, încercînd să stau în picioare. Am îngenuncheat încet, încet, am întins un picior şi apoi pe celălalt. Dar, îndată ce eram în picioare, începeam să alunec. M—a cuprins ameţeala şi am sărit de pe cal. Din păcate am căzut chiar lîngă director şi cu acest prilej l—am dărîmat.

„Fir—ar să fie", a strigat el trăgînd de barba lui neagră. Nu poţi să te controlezi, de ce ai exersat atîta vreme ? Te comporţi ca un începător mucos, Bambino !"

Eu zăceam în nisip şi mă uitam în sus la el. „Păi, eu am venit doar pentru ca Patzi..."

În acest moment, în cort a intrat în fugă un băiat. Era mic şi delicat şi avea păr negru, lung. Din cîteva sărituri a fost în arenă şi hop ! era în picioare pe ponei, cu mîinile desfăcute lateral, strigînd pătrunzător : „Allez, hap, hap".

„Ce mai e şi asta, strigă directorul, cine eşti şi de unde vii ?"

Băiatul tocmai stătea în cap pe ponei şi răspunse : „Păi, dumneavoastră m—aţi chemat aici. Sînt Bambino, părinţii mei vin peste o oră. Era vorba să repetăm un număr nou". Spunînd aceasta el se ridică şi dansă într—un picior.

„Bine, şi atunci tu cine eşti ?" mă întrebă directorul consternat.

„Eu sînt Alfons Zitterbacke", i—am spus în timp ce încă mai zăceam în nisip.

„Zitterbacke ? Deci vii dintr—o familie de clovni."

„Nici vorbă, am zis, tatăl meu munceşte de—adevărat."

Dar directorul nu mai asculta, bătu din palme şi spuse : „Bravo, Bambino, excelent. Acum mai exersăm doar ieşirea, care trebuie să producă o emoţie puternică".

În patru labe m—am tîrît încetişor mai la o parte.

„Apoi, dăm drumul la leu", zise directorul. Asta—i acum, mi—am zis, dacă elefanţii umblă pe aici nestingheriţi, te pomeneşti că poate intră şi leii în arenă fără gratii. Iar întrucît nu mă cunosc, s—ar putea să creadă că sînt o hălcuţă de mîncare ! Am sărit în picioare şi am fugit afară din cort, la fel de repede cum intrase Bambino cel adevărat.

Deodată mi—am amintit de Patzi.

Trebuia să—l salvez. Am aruncat prudent o privire după colţ. Elefantul Emir stătea în spatele vagonului. Pachetul zăcea în faţa lui, iar Emir tocmai pornise să desfacă nodul prosopului, probabil ca să se informeze asupra conţinutului. M—am apropiat încet, cu multă prudenţă.

„Îmi dai voie să—mi iau înapoi pachetul, Emir ?" l—am întrebat pe elefant. Nu vroiam în nici un caz să—l înfurii. Elefantul şi—a ridicat trompa şi a fornăit încet. Ce putea să însemne asta ? Da sau nu ? M—am scormonit prin buzunare şi am găsit o bomboană lipicioasă.

„Vrei să facem schimb ? i—am zis. Tu mi—l dai pe Patzi, iau eu îţi dau o bomboană minunată."

Elefantul s—a apropiat cu trompa lui şi, încet, cu grijă, mi—a luat bomboana lipicioasă din mînă. Între timp am întins mîna cealaltă după pachet. L—am auzit pe Patzi cîrîind : „proastă". M—am aplecat adînc în faţa elefantului (ceea ce nu obişnuiesc să fac niciodată) şi am pornit—o încet, încet de—a îndăratelea. Elefantul îşi balansa trompa şi mă privea cu ochii lui mici. Aproape aveam senzaţia că rîde.

După ce am sărit gardul şi eram din nou în stradă, mi—am scos batistă şi mi—am şters transpiraţia de pe frunte. Apoi am dat zor să mă fac nevăzut de—acolo şi să ajung acasă.

Din păcate, tot n—am reuşit să aflu cum poate fi dresat Patzi ca lumea, şi probabil ^că nici n—o să mai iasă nimic din toată treaba asta. Cei din clasă mi—au spus, după ce le—am povestit aventura mea (exact cum a fost şi nu altfel), că sînt un mincinos. Şi, cînd colo, totul e adevărat. Iar pe afişele circului stă scris acum, ca despre un număr de mare atracţie : „Bambino, micul călăreţ acrobat". Trebuie să—l văd şi eu, neapărat. Dar nimeni n—o să mă creadă că directorul şi—a închipuit la un moment dat că eu sînt Bambino şi că am reuşit să execut cîteva figuri artistice deosebite pe spinarea unui ponei.

CU CE M—AM ALES DUPĂ GLUMA MEA DE ÎNTÎI APRILIE

Era dimineaţa, devreme. Mă îmbrăcam. Tata a intrat în cameră, înainte de a pleca, el îmi spune întotdeauna la revedere.

„Măi, Alfons, a zis el încruntîndu—se, ai o gaură cît toate zilele în ciorap."

Nu pot să sufăr găurile în ciorapi şi atunci am controlat imediat, dar n—am găsit nici o gaură.

„Mai sus, strigă tata, gata să iasă din casă, ceva mai la stînga. Nu vezi gaura aia mare ?"

Aproape că mi—am sucit gîtul, dar oricît aş fi căutat, nu găseam nici o gaură,

„Întîi aprilie, întîi aprilie..." zise tata. A rîs tare şi a închis repede uşa. Uite că mă păcăIlse, şi era prima dată pe ziua de azi cînd aveam să mă necăjesc. Cel mai bine ar fi acum să păcălesc şi eu pe cineva ca să pot să rîd şi eu de alţii.

În drum spre şcoală, cîţiva băieţi mai mici mi—au strigat „Hei, ţi—ai pierdut batista !"

Nici măcar nu m—am întors, ci am dus doar degetul la frunte gîndindu—mă : ăştia cred că eu sînt tont, dar a doua oară nu mă mai păcăleşte nimeni azi.

După aceea, la şcoală, cînd mi—a venit să strănut am constatat că într—adevăr pierdusem batista, şi iar m—am enervat. Cum am intrat în clasă, Erwin mi—a spus că azi îi e foarte frică la geografie, că domnul Bock vrea să ne dea o lucrare de control.

„Azi ?! l—am întrebat eu mirat.

Erwin a dat din cap amărît.

N—am ştiut nimic despre asta. Mi—am scos repede cartea şi pînă a sunat mi—am mai întipărit în minte tot felul de lucruri. Domnul Bock n—a dat nici o lucrare de control.

M—am uitat întrebător la Erwin.

Ala rînjea si din buze forma cuvintele : „Întâi aprilie, întîi aprilie..."

Nimeni n—a auzit, dar eu am înţeles cît se poate de clar.

Ei, atunci am încercat să lansez şi eu cîteva păcăleli de întîi aprilie. I—am spus lui Pit că are găuri în ciorap.

Dar el nu s—a uitat la mine, ci a mîrîit doar : „Eşti al şaselea cu tîmpenia asta. Lasă—te păgubaş !"

La Erwin am încercat figura cu batista pierdută. Şi—a scos—o imediat din buzunarul pantalonilor, mi—a ţinut—o în faţa ochilor şi mi—a spus : „Te înşeli, Alfons. N—ai tu idei ca aia a mea, cu lucrarea de control la geografie. Ţie îţi vin în minte numai chestii răsuflate".

Am ajuns la concluzia că întîi aprilie era o zi trăsnită şi n—am mai încercat nici o păcăleală. Pe mine au mai încercat cîţiva să mă păcălească : de două ori cu ciorapii „rupţi", de patru ori cu batista pierdută şi o dată cu o „gaură" în costum. Cum începeau, îi întrerupeam imediat. „Nu ţine la mine, le spuneam, cu răsuflături din astea."

Încet, încet păcălelile de întîi aprilie au început să se rărească în clasa noastră. Pînă după—amiază totul a mers bine. Eram „pe fază" şi nu mă lăsam dus de nas.

Acasă, mama m—a trimis în pivniţă să aduc verdeaţă pentru supă. „De cînd ţii tu verdeaţa de supă în pivniţă ?" am întrebat eu mirat.

„Se păstrează mai bine acolo. Verdeaţa pentru supă, dacă stă multă vreme la lumină se îngălbeneşte, Alfi dragă."

Am luat un castron mare şi m—am dus în pivniţă. De fiecare dată mă chinuiam îngrozitor pînă deschideam lacătul. Dar n—am găsit în pivniţă nici urmă de verdeaţă pentru supă. Am dărîmat doar o stivă de cărbuni, în timp ce căutam.

„Am căutat peste tot, am zis, după ce m—am întors din pivniţă, negru de praf de cărbune, dar verdeaţa ta pentru supă nu e nicăieri."

„Nici nu poate fi, zise mama cu seriozitate, apoi se porni pe rîs. Numai de întîi aprilie e acolo."

S—a aşezat pe taburetul din bucătărie. „Verdeaţă pentru supă în pivniţă... altfel se îngălbeneşte..." repetă ea de mai multe ori, ştergîndu—şi lacrimile.

Am ieşit din bucătărie, m—am aşezat în sufragerie la masă şi am început să—mi frămînt mintea. Aveam de gînd să inventez cea mai grozavă păcăleală. Afară, o mai auzeam încă pe mama rîzind : „Verdeaţă pentru supă în pivniţă.,." M—am hotărît să dau marea lovitură la cină.

A venit şi tata acasă. Mama n—a avut nimic mai urgent de făcut decît să—i povestească imediat figura cu verdeaţa pentru supă din pivniţă. în timpul mesei am fost mut. Tata s—a mirat. „Ţi s—a

scofîlcit pătrunjelul, Alfons ? a întrebat el. Vreau să spun pătrunjelul verde pentru supă din pivniţă."

Întîi am vrut să mă uit ameninţător la tata, dar m—am reţinut şi am mîncat în tăcere mai departe.

„Cred că s—a întîmplat ceva", zise tata către mama.

„A fost ceva la şcoală ?" m—a întrebat el. După masă, întotdeauna veneam să arăt caietele. Aşa că tata s—a gîndit că eram atît de tăcut din pricina vreunui 3 sau 4 într—unul din caiete.

„Hai, zi", mi—a cerut tata.

M—am prefăcut foarte trist şi am început să mă bîlbîi : „Am primit azi... adică... ştii... vreau să zic... o mustrare".

Tata si—a dres glasul. Asta era semn rău. Ar fi fost primla mustrare de cînd sînt la şcoală, de obicei am întotdeauna zece la purtare şi numai cîteodată nouă.

„Deci, o mustrare. De ce?" a întrebat tata scurt.

„Am... am chiulit de patru ori de la şcoală şi i—am spus profesorului că e un cap pătrat."

Mama s—a dat înapoi cu scaunul, îngrozită. Mai întîi nu i—a venit să—şi creadă urechilor.

„Ai chiulit şi i—ai spus profesorului tău..., s—a oprit,, i—ai spus profesorului tău că e un cap pătrat?"

Eu mă uitam în farfurie şi dădeam din cap. Dar simţeam că nu—mi ajunge. „Am mai şi scuipat în clasă şi acum vor să mă elimine din şcoală."

Nici n—am terminat bine, că tata a lovit deodată cu pumnul în masă.

„E de necrezut, te porţi la şcoală ca un apucat..."

Mama se făcuse albă ca varul şi întreba mereu : „Ce ţi—ai închipuit..., în fond, ce ţi—ai închipuit...?" Acum am vrut să zic „păcăleală, păcăleală" şi „v—am păcălit pe amîndoi", dar n—am mai apucat. Tata mă strîngea atît de tare de braţ că mă durea. Nu puteam să spun nimic pentru a clarifica povestea pentru că nu mă lăsau să

„În curînd poate îmi spui şi mie că sînt un cap pătrat", zise tata furios, strîngîndu—mi braţul şi mai puternic.

„Hai, în pat cu tine !" a spus mama, care probabil îşi închipuia că tata o să se înfurie şi mai tare. Mi—au făcut vînt în dormitor. Uşa s—a trîntit în urma mea. Vroiam să mă apuc să rîd de gluma mea de întîi aprilie, care îmi reuşise atît de bine. Dar de fapt îmi trecuse cheiul de rîs. Dacă rîd acum, aude tata şi zice că întâi îl fac pe profesor cap pătrat, scuip în clasă şi pe urmă rîd şi de el. După un timp m—am dus din nou în sufragerie. Acum aveam de gînd să dau totul în vileag.

„A fost doar..."

Tata m—a întrerupt imediat. „Alfons, nu vreau să aud nici un fel de scuze mincinoase."

Mama aproba şi ea din cap. „Şi, în plus, te—am trimis să te culci, de ce nu eşti încă în pijama ?"

Poc ! s—a trîntit uşa şi a trebuit să mă duc la culcare. încet, încet am Început să mă înfurii şi eu. Foarte bine, mi—am zis în cele din urmă, atunci nici nu vă spun nimic.

O bucată de vreme i—am mai auzit, pe mama şi pe tata, vorbind despre mine în sufragerie. N—am înţeles prea clar ce spuneau, am auzit doar că pe viitor urma să fiu ţinut mai din scurt.

La miezul nopţii m—am trezit. Visasem urît. În vis scuipasem în sufragerie, şi atunci tata m—a închis într—o pivniţă plină cu verdeaţă de supă.

Cînd m—am trezit de—a binelea, mi—am amintit imediat de gluma mea de întîi aprilie. M—am sculat încet, am luat o foaie de hîrtie şi un stilou şi m—am dus la baie. Am aprins lumina şi am scris un bilet cu litere mari, ca de tipar :

MUSTRAREA PRIMITA DIN CAUZA CAPULUI PĂTRAT ŞI SCUIPATUL ŞI CHIULUL SÎNT TOATE PĂCĂLELI, PĂCĂLELI DE ÎNTÎI APRILIE.
Al vostru, ALFONS.

Am pus biletul la oglindă, să—l vadă tata cînd se bărbiereşte dimineaţa. Apoi m—am întors mulţumit în pat.

A doua zi dimineaţa nu l—am văzut pe tata. Plecase fără să—mi spună, ca de obicei, la revedere. Mama mi—a pus micul dejun în faţă, fără să scoată o vorbă. Am stat să mă întreb dacă s—au supărat din pricina glumei mele de întâi aprilie sau îşi închipuie, poate, că am primit într—adevăr mustrarea şi am scris biletul ca să scap de pedeapsă ?

Hotărît lucru, în ziua asta, de 2 aprilie, eram cu toţii indispuşi : uite cu ce te alegi cînd găseşti o glumă absolut excelentă de întîi aprilie.

ÎNTÎMPLAREA MEA CU TUNELUL GROAZEI

Într—o zi a venit un bîlci în oraşul, nostru. Pe toţi băieţii ne—a cuprins imediat frenezia. Mama n—a vrut să mă lase să mă duc acolo.

„Costă prea mulţi bani, a zis ea, şi afară de asta e periculos pe roata aia mare !"

Mi—am dat seama că tata ar fi vrut foarte mult să vină şi ei. Dar avea o şedinţă sau aşa ceva. Pe—ascuns mi—a dat însă o marcă.

„Nu—i neapărat nevoie să—i spui mamei", mi—a şoptit.

cînd am plecat, mama mi—a mai strecurat o monedă de cincizeci de *pfeningi* în buzunar.

Eram patru, Erwin, Peter, Bruno şi eu. Mai întîi am alergat doar încoace şi încolo printre gherete şi căluşei.

„Hai să începem cu roata mare", a zis Erwin.

Eu nu prea aveam chef, ameţesc foarte repede.

„Eşti cam laş, Zitterbacke", au zis ceilalţi.

M—am prefăcut că n—am auzit nimic. Atunci ne—am dus mai departe la trenuleţe.

„Hai, sus", a strigat Erwin. Tocmai trecea bubuind un trenuleţ electric, iar fetele ţipau de frică.

„E cam scump pentru mine, am spus eu, cincizeci de *pfeningi* pentru copii, înseamnă că nu—mi rămîn bani decît pentru un măr şi vată de zahăr."

Erwin s—a înfuriat.

„Am spus eu că n—ai curaj să te urci, asta e."

Dar nici Peter nu prea avea chef şi a zis că e cam scump pentru el.

Atunci ne—am dus mai departe şi am ajuns la tunelul groazei. Era o baracă mare cu o firmă luminoasă deasupra.

Cine nu ştie încă ce—i groaza, află aici la
CEZAR STILLMAN
tunelul groazei, care îi face şi pe bărbaţii cei mai puternici să plîngă şi să tremure de frică.

Am citit cu voce tare şi am simţit cum îmi mişună o mînă rece pe întreaga spinare. Peter şi Bruno au rămas tăcuţi, numai Erwia mîrîia ceva.

Baraca avea două uşi. Între ele se aflau şine pe care circulau nişte vagoneţi mici. Te urcai, vagonetul pleca în viteză, o uşă se trîntea cu zgomot şi dus erai. După o bună bucată de vreme ieşeai din nou, pe uşa cealaltă.

Dar cum !

Toate femeile şi fetele se ascundeau după umerii bărbaţilor, iar bărbaţii aveau pălăria trasă pe ochi. Din difuzorul barăcii răsunau urlete şi ţipete ascuţite. Noi încă mai stăteam locului şi nu ziceam nimic.

Într—un tîrziu, Erwin a (zis : „După părerea mea e cam mult 30 de *pfeningi* pentru o plimbare".

„Eşti cam laş, nu ţi se pare ?" l—am atacat eu. Credeam că o să zică „da" şi atunci am fi mers mai departe şi nu trebuia să intrăm în baraca asta a groazei.

Erwin era însă furios de mai înainte. S—a răstit la mine : „Tu eşti un laş !"

„Eu un laş ? am zis. Află că eu am curaj să trec prin tunelul groazei, dar tu nu !"

De fapt, ca să fiu sincer, nu prea aveam chef, iar tata spune mereu că pentru un Zitterbacke nu sînt destul de curajos. Dar nici nu vroiam să—mi tot spună cineva că sînt laş.

„Gata, hai ! am zis. Să pornim."

„Bine", zise Erwin întunecat, scoţînd banii din buzunar. Ne—am dus la casă. Peter şi Bruno au rămas să ne aştepte. Vroiau să vadă ce se—ntîmplă cu noi.

Omul de la casă zicea : „Intraţi, aici vă veţi auzi dinţii clănţănind, aici veţi tremura cum tremură cîinii în zăpadă".

Simţeam din nou cum se plimba mîna rece pe spinarea mea. Erwin şi cu mine ne—am urcat într—un vagonet. Cînd am trecut pe lîngă Peter şi Bruno, le—am făcut amîndoi semne cu mîna, zîmbind. Mă

dureau obrajii din cauza zâmbetului. Vagonetul s—a opintit deodată înainte, un pocnet de uşă trîntită ne—a bubuit în urechi şi am pătruns în întuneric. Peste tot se auzeau urlete şi vaiete. Mergeam în zig—zag, trebuia să ne ţinem bine ca să nu zburăm afară din vagonet. Deodată, ne—au fixat doi ochi roşii arzători şi am trecut în viteză pe sub o bufniţă uriaşă. Ne—am lovit iar de cîteva uşi şi m—am chircit puţin pe scaun de frică să nu fiu apucat de urechi. în faţa noastră a apărut brusc o stafie roş—albastră, care ne făcea semne amenințătoare. „Afară, a strigat Erwin, să dispărem urgent de aici !"

Dar cum să ne dăm jos din vagonetul care ne ducea, cînd abia se înteţiseră lucrurile !

Degete lungi tremurătoare încercau acum să ne apuce de cap şi treceau peste faţa noastră.

„Degete de mort, am strigat şi am închis ochii. Lîngă noi a fulgerat dintr—o dată şi s—a auzit tunetul bubuind. O lumină puternică ne—a silit să deschidem ochii, iar două vrăjitoare au trecut dansînd pe lîngă vagonet. Şi—acum a venit partea cea mai rea. Vagonetul şi—a încetinit mersul, împrejur s—a luminat puţin, Erwin şi cu mine ne—am uitat unul la altul şi eram gata să răsuflăm uşuraţi, cînd am văzut... într—o firidă luminată stătea un schelet care ne făcea somn. Mergeam încet de tot spre el. Mai aproape, tot mai aproape.

Mi s—a făcut părul măciucă. Am sărit în picioare şi am strigat :

”Nu mai pot..."

Erwin a vrut să mă ţină, cînd deodată vagonetul a făcut o zvîcnitură şi m—am trezit culcat pe nisipul rece nemaivăzînd nimic.

Auzeam doar văicăreala lui Erwin de departe : „Ajutor, Zitterbacke, unde eşti ? !"

Erăm singur în baraca groazei. Vroiam afară, aşa că am dat repede să mă ridic. Cînd am ajuns în picioare, pe lîngă mine a trecut în viteză un alt vagonet, iar o voce de femeie a strigat : „Ewald, uite, altă stafie !”

Se referea probabil la mine. Pe pipăite am pornit încet înainte. La lumina vagonetului următor am văzut că eram chiar lîngă schelet:

M—am speriat îngrozitor şi m—am prăbuşit împreună cu scheletul. Ptii, praful necuratului, scheletul se rupsese. Numai în craniu mai ardea un bec verde. Ce escroci, mi—am zis, să pună becuri !

Mi—am pipăit drumul mai departe orientîndu—mă după beculeţele care ardeau ici şi colo, şi avînd grijă să nu mă calce vreun vagonet. Nu văzusem însă că am şi ajuns la stafie, şi m—am încurcat în mantia ei albă şi largă.

„Stafie toantă, am zis, e toată din mucava."

Tocmai trecea un vagonet cu două fete. „Trăieşte, se mişcă", au scîncit ele dispărînd din nou cu plînsete în întuneric.

Am mai făcut cîţiva paşi pe pipăite şi am găsit şi degetele de cadavru de adineauri. Ha, ha, erau din şnur de lampă, atîrnate de plafon. Poate că toată treaba cu frica era doar o înşelăciune. Dar oricît pipăiam prin jurul meu, nu mai găseam ieşirea. Atunci mi—a Venit ideea ca la prima ocazie să sar pe un vagonet şi să ies astfel din aiureala astă de tunel al groazei. Aveam de gînd să fac saltul pe la schelet, pe unde vagonetele mergeau mai încet. După orbecăiri îndelungate am reuşit să ajung înapoi acolo şi am aşteptat.

Întîi a venit un vagonet ocupat, în care şedeau un băiat şi o lată care se sărutau întruna.

„Hohooo, că o să ajungeţi în iad", le—am strigat eu ca să—i necăjesc. Dar lor nu le—a păsat.

Cu vagonetul următor am avut ceva mai mult noroc. Ochii mei obişnuiseră cu întunericul, iar. În lumina nedesluşită am văzut o doamnă grasă, mai în vîrstă, şezînd singură într—un vagonet.

Cînd am sărit în vagonet alături de ea, am vrut să apun : „Bună ziua, vă rog să mă scuzaţi, dar m—am rătăcit aici în tunelul groazei".

Dar nici n—am apucat să deschid gura. Femeia a început să zbiere într—un hal cum eu n—am mai auzit în viaţa mea. Apoi a tăcut deodată şi s—a rezemat de mine, încît era cît p—aci să cad din nou afară. Leşinase.

Nu mă mai temeam de noile trucuri din baracă. Mîna însîngerată pe masă şi picioarele unui spînzurat de tavan nu mă mai speriau., „Toate sînt din *mucava*, toate sînt prostii", am zis eu furios. După cîteva clipe am ieşit afară. Mai întîi m—a orbit lumina. Pe urmă i—am văzut pe Peter şi Bruno unde—i lăsasem. Amîndoi mă priveau încremeniţi, cu ochii holbaţi. Nişte fete din apropiere s—au uitat şi ele la mine şi au început să urle. Femeia de lîngă mine respira greu şi plîngea în batistă. M—am privit de sus pînă jos : eram negru de praf, pe umăr îmi atîrna o bucată din giulgiul alb al stafiei, iar în mînă ţineam,

fără să—mi dau seama, braţul rupt al scheletului de mucava. Ca fulgerul am sărit din vagonet şi am luat—o la fugă

În treacăt am reuşit să—i strig lui Peter şi lui Bruno : „Daţi—i bice, cărarea !"

S—au luat repede după mine şi ne—am afundat cu toţii în parc.

„Unde e Erwin ?" am întrebat gîfîind.

„A ieşit, alb la faţă, din baracă şi a luat—o la fugă, strigînd spre noi : Pe Alfons l—a răpit stafia." Şi dus a fost.

De spaimă, Peter şi Bruno rămăseseră în faţa barăcii şi cînd am ieşit, ei tocmai vroiau să alarmeze poliţia pentru răpire de copil.

„A fost groasă, nu ?" a întrebat Bruno, arătînd spre bucăţile de os false.

„Am avut ceva de furcă", am zis eu, aruncînd braţul de mucava şi bucata de giulgiu.

Peter şi Bruno mă implorau să le povestesc mai mult din baracă. Le—am spus doar atît : „Acum aţi văzut cine e laş, Erwin sau eu ? în momentul în care se încinge treaba eu adevărat, el îşi ia picioarele la spinare".

Acasă, tata m—a întrebat : „Şi cum a fost, Alfi ?"

„Ăă, am mormăit eu, de fapt a fost plicticos. Tu te—ai fi enervat
doar la bîlciul ăsta."

Mama a intervenit : „Ia du—te tu în pivniţă şi adu nişte cărbuni, Alfons".

N—am prea vrut. Ca să fiu sincer mi—e îngrozitor de frică să mă duc seara în beci. Şi atunci am parlamentat atîta pînă a venit şi tata cu mine. Sînt prea mulţi păianjeni acolo jos, se zice că ar fi şi şobolani şi, cine ştie ce altceva se mai ascunde pe acolo.

CÎND M—AM PREFĂCUT CĂ SÎNT CHERCHELIT

De data aceasta nu era ziua mea, ci a lui Bruno. După—amiază, prietenii lui erau invitaţi să vină la o ceaşcă de cacao cu lapte. Eram singuri în locuinţă, părinţii lui Bruno erau la serviciu. Mama lui pusese masa frumos, cu un tort şi cu o cană mare de cacao cu lapte. O minunată aniversare a zilei de naştere.

După ce am mîncat pe săturate, ne—am jucat. Întîi de—a indienii ! De ziua lui, Bruno era căpetenia. Altfel, e simplu indian şi se numeşte „Viperă Roşie". Azi avea voie să se numească „Ochi Ager". Eu eram tămăduitorul şi mă numeam „Tipar Alb Tremurător". Dar pipa păcii pe care, ca tămăduitor, trebuia s—o fumez în permanenţă, nu—mi plăcea. Bruno scosese pipa din lucrurile tatălui său ; evident fără tutun, dar mie totuşi mi se făcea rău de la gustul ei (n—o să fumez pipă nici cînd voi fi mare).

Apoi, ne—am jucat de—a piraţii. Şi asta a fost foarte frumos. Canapeaua era corabia piraţilor, iar covorul era vaporaşul celălalt. Tot din cauză că era ziua lui, Bruno a fost numit căpitan. Din păcate, în cursul luptei s—a rupt un picior de la canapea şi atunci am zis că mai bine ne oprim. Bruno a găsit o soluţie. A luat un teanc de cărţi din biblioteca tatălui său şi le—a aşezat în locul piciorului rupt şi canapeaua stătea fixă, ca mai—nainte. După asta n—am ştiut de—a ce să ne mai jucăm. „Ştiu eu, am strigat, ia ghiciţi de—a ce ne jucăm." „De—a pompierii ?" a întrebat Bruno. M—am mulţumit să rîd. „De—a doctorul şi bolnavul ?" „De—a v—aţi ascunselea ?" „De—a trenul ?" „De—a grănicerii ?" Nu, nimeni n—a ghicit.

„Ne jucăm de—a restaurantul şi sărbătorim ziua lui Bruno. După aia sîntem chercheliţi cu toţii."

Toată lumea s—a declarat imediat de acord. Ne—am costumat. Eu. eram bunicul lui Bruno şi am primit o pălărie şi o pereche de mănuşi. Erwin era ospătarul, iar noi toţi eram clienţi aşezaţi la masă. „Dom'şef", am strigat eu după Erwin. Dar Erwin, care era în bucătărie, nu venea.

De data asta Erwin s—a grăbit să apară. Avea un şervet alb pe braţ.

„E ziua de naştere a nepotului meu, Bruno, am spus eu încet, cu voce groasă. Vă rog să ne aduceţi

cinci pahare, să bem."

Erwin şi—a notat ceva pe un bileţel şi a dispărut în bucătărie. S—a întors cu o tavă cu pahare, în care era un lichid alburiu.

Am ciocnit şi am spus : „În sănătatea ta, Bruno", şi am golit paharele pînă la fund. Era suc.

Ne—a apucat pe toţi un rîs nemaipomenit pentru că lichidul arăta ca rachiul. Peter a mai comandat o dată. Iar am băut. Erwin a zis că vrea să bea şi el cu noi. Dar ca ospătar n—avea voie.

Atunci, Bruno a intervenit zieînd : „Lasă să—şi ia şi el un pahar, la aniversarea zilelor de naştere pot să bea şi ospătarii".

După ce a băut fiecare cinci pahare de „rachiu", am zis : „Acum sîntem chercheliţi cu toţii şi dansăm".

Am strigat şi am dansat. Eu mă împleticeam prin cameră, mi—am îndesat o pernă sub pulover şi strigam : „încă... un pahar de ra...chiu, dom' şef."

A fost într—adevăr un joc foarte frumos. Dar nu şi după părerea mamei lui Bruno. Intrase fără s—o auzim şi a rămas înmărmurită cînd m—a văzut clătinîndu—mă prin faţa ei.

„Ce—i aici ?" a"zis ea tare.

Bruno mi—a făcut cu ochiul, vroia să ne jucăm mai departe. *„'nă* ziua mămico !" a zis el destul de ciudat. „Ra...chi...ul e aşa de bun !" Eu am strigat : „Dom' şef, încă un pă...hăruţ." Mama lui Bruno s—a repezit la masă şi s—a uitat la paharele de rachiu.

„Ce—aţi făcut, sînteţi beţi cu toţii !"

Noi am rîs toţi pentru că ne reuşise jocul atât de bine.

„De unde aveţi rachiul, cine v—a dat voie ?" Mama lui Bruno ne—a cărat la canapea.

„Mamă, zise Bruno auzind întruna fără a se putea opri, nici nu—ţi dai seama ce distracţie minunată."

„Distracţie ? Las' că vă arăt eu !"

Era atîta de serioasă şi de supărată încît ne—am oprit din rîs, iar Bruno vroia să—i explice totul.

„Mamă, vreau să—ţi spun că...", dar n—a putut să încheie.

„Bruno, cine v—a spus să beţi rachiu, spune—mi imediat !"

Bruno încerca mereu să spună că nu era vorba decît de suc şi că ne—am jucat doar aşa, dar mama lui întreba întruna, tot mai tare şi mai supărată : „Cine v—a îndemnat, spune adevărul Bruno, cine ?"

Atunci el a arătat spre mine : Zitterbacke.

Mama lui Bruno a dat din cap. „Sigur că da, tu, Bruno, nu faci aşa ceva".

Eu m—am înroşit tot şi îmi simţeam transpiraţia pe frunte.

„Eşti roşu de băutură", a zis mama lui Bruno.

„Păi, dar n—am făcut nimic rău", m—am bîlbîit eu.

„Ce, asta nu—i nimic rău ? Stai că vin imediat cu tine acasă. Am de gînd să le spun părinţilor tăi !"

Nu ne—a mai lăsat pe nici unul să spunem nimic, toţi au fost trimişi acasă, iar eu am plecat cu mama lui Bruno la părinţii mei. Am mai apucat să—l ameninţ pe Bruno şi să—i şoptesc la ureche : „Trădătorule".

Mama s—a făcut palidă cînd m—a văzut cu mama lui Bruno în faţa uşii.

„S—a întîmplat ceva rău ?" a întrebat ea repede. Eu am dat din cap că nu.

„Pot să vă spun ceva, doamnă Zitterbacke ?" a întrebat mama lui Bruno. M—au trimis afară pe hol, de unde am auzit ce—şi spuneau cele două femei.

„Vin acasă... nici nu—mi trece prin cap, totul vraişte... copiii ameţiţi, fiul dumneavoastră instigatorul, pahare de rachiu."

Auzeam asta prin uşă.

M—au chemat înăuntru.

„Ai făcut tu asta, Alfons ?" a întrebat mama disperată. „Nu, n—am băut nici un fel de rachiu."

Mama lui Bruno era revoltată. „Spune adevărul", a strigat ea. „Păi da, am băut..."

„Atunci de ce spui că n—aţi băut nici un fel de rachiu ?" a întrebat mama încet. „Păi, n—am băut". M—am încurcat.

„Păi, am băut totuşi", am zis eu.

„Nici nu mai ştie ce spune, doamnă Zitterbacke", a spus mama lui Bruno clătinînd din cap.

Am tăcut, mi—era totul egal. M—a întrebat doar dacă m—a îndemnat cineva.

Am spus : „Nu, am făcut totul singur".

„Da, Bruno al meu nu face aşa ceva", a zis mama lui Bruno încă o dată.

Atunci am strigat enervat că Bruno e un laş, că vrea să iasă basma curată înfundîndu—i pe alţii, dar că în realitate a băut şi el şi s—a clătinat la fel ca şi noi.

Mama era distrusă. „Ce o să se aleagă de tine, Alfons, doar nu de la mine ai învăţat aşa ceva."

Evident că am fost trimis imediat în pat. Şi iată—mă acum culcat în pat în ziua asta minunată, ca pedeapsă pentru cîteva păhăruţe de suc. De obicei beau mult mai mult, dar nimeni nu spune nimic.

Mama i—a povestit de urgenţă totul tatii. Tata a rîs mai întîi, iar mama a trebuit să—i spună ce periculos era totul, ca să devină serios. Apoi, tata a venit la patul meu şi m—a pus să—i povestesc tot. I—am relatat, exact, cum a fost, că rachiul era suc. Tata m—asculta şi rîdea de se cutremura oglinda.

Deodată a intrat mama furioasă. Tata i—a spus totul. A început şi mama să rîdă. Mi—au dat voie să mă scol, iar seara am băut limonada într—un păhărel de rachiu.

De fiecare dată cînd o văd pe mama lui Bruno încep să mă clatin, ea şi oum aş fi beat. Ştiu că n—ar trebui să fac asta. Dar, vorba profesoarei noastre, domnişoara Ecke, fără pedeapsă nu merge.

NECAZUL MEU CU MĂNUŞA DIN ANTILOPĂ SINTETICĂ

Într—o zi am găsit o mănuşă pe stradă. Arăta încă bine, din piele roşie, cu o capsă galbenă. Probabil că tocmai îi căzuse cuiva din buzunarul paltonului. Mai în faţă alerga o femeie. Am alergat după ea. Fără să—mi trag sufletul am spus : „Aţi... nu cumva aţi..."

„Nu—ţi dau nici un ban, pleacă de aici cu cerşitul", a zis femeia supărată şi m—a privit prin ochelarii ei lucioşi.

I—am întins mănuşa, dar am văzut imediat că purta mănuşi verzi şi am fugit mai departe.

Ea a mai strigat după mine „Derbedeu obraznic !"

Am ajuns din urmă o femeie în vîrstă.

„Aţi pierdut dumneavoastră mănuşa ?" am întrebat eu, arătînd—o cu capsa galbenă în sus.

„Ce, ţi—a căzut mătuşa ?" m—a întrebat bătrîna ; probabil că auzea greu.

Am strigat : „Nu, nu, v—am întrebat dacă e mănuşa dumneavoastră ?" „Nemaipomenit, a răspuns ea, cum a aruncat vaca şi uşa pe fereastră ?" Atunci am ţipat şi mai tare : „Mă—nu—şa e a dum—nea—voas—tră ?"

„Ce ţipi aşa la bătrînă ? Măgarule !" a zis un bărbat care tocmai trecea pe acolo, şi m—a apucat de guler.

„Nu ţip, e vorba de mănuşă. Vă aparţine dv. ?" „Mai eşti şi obraznic, nu ?" zise bărbatul înfuriat. Văzînd aşa, m—am evaporat de acolo.

Apoi am mai întrebat o mulţime de oameni, pe unul de la căile ferate, pe o tînără doamnă, pe un motociclist care tocmai îşi repara vehiculul, pe un băiat mai mare, care mi—a dat în schimb un bobîrnac în cap, pe o doamnă şi pe un domn. Domnul era foarte drăguţ şi a spus că mănuşa ar fi din piele de căprioară şi vădeşte mult bun gust ; doamna a spus că asta—i o prostie, că mănuşa e din piele artificială şi că ea n—ar purta niciodată asemenea lucruri.

Asta mi—a ajuns. Nu aveam de gînd să mă mai agit pentru o mănuşă din antilopă sintetică, să întreb pe toată lumea şi să mă mai şi expun la jigniri. Am luat mănuşa şi i—am tras un şut cu boltă pînă în mijlocul străzii. Poc, a ajuns jos. Şi poc, am primit o palmă după ceafă.

„Derbedeu nesimţit, mi—a strigat o voce de femeie în ureche, joci fotbal cu mănuşa mea."

M—a pus s—o ridic de pe caldarîm şi să i—o aduc. Femeia a început apoi să—mi ţină o predică lungă. N—am reţinut tot, ci doar cîte ceva : „Aşa faci cînd vrei să ajuţi pe cineva ? Cînd găseşti o mănuşă şi eşti un găsitor cinstit, atunci nu joci fotbal cu mănuşa, ci o înapoiezi celui care a pierdut—o. Dacă ai fi făcut asta, ţi—aş fi dat şi o mică recompensă, dar aşa..."

„Huooo !" am făcut eu. De fapt, nu zic niciodată aşa ceva şi nu sînt niciodată obraznic cu oamenii mari. De data aceasta însă cred că aveam voie. Numai că mama, care tocmai trecea pe acolo în drum spre lapte, era de altă părere. Drept răsplată am fost consemnat o zi întreagă în cameră. Păi, asta—i dreptate ?

CUM AM REALIZAT PRIMA MEA SĂRITURĂ CU CAPUL ÎNAINTE

Într—o bună zi am fost atît de imprudent să povestesc că nu sînt în stare să sar în apă ou capul înainte. Vroiam să obţin certificatul de înotător şi pentru aceasta trebuia să ştiu să săr cu capul înainte.

„N—ai curaj nici de la trambulina de **1** metru ?" a întrebat tata.

După tonul lui mi—am dat seama că toată chestia nu i se părea în regulă.

„Cum să n—am curaj !, am spus eu repede. Sigur că am curaj, dar cînd se uită toţi la mine, atunci nu pot; iau burtă şi toată lumea rîde."

„Astea—s scuze mincinoase, Alfons, pur şi simplu n—ai curaj să sări."

„Luminare sar, dar cu capul înainte..."

Tata a dat din mînă a lehamite. Vroia să—mi spună că nu ţin la el chestii din astea şi că e vorba de frică.

„Deci, fiul meu Alfons Zitterbaeke n—are curaj să sară cu capul înainte. Cîţi ani ai de fapt ?"

Am tăcut, pentru că ştia şi el la fel de bine ca şi mine cîţi ani am.

„Răspunde !"

„Păi, zece, am spus eu iritat, ştii foarte bine."

„La zece ani eu săream de la trambulina de 3 metri şi cu capul înainte !"

Mama a intervenit şi ea. „Lasă—l în pace, Paul, i—a zis tatii. De ce trebuie neapărat să ştie să sară cu capul înainte ? Poate să facă ceva în viaţă şi fără prostia asta de săritură. Nici eu nu ştiu să sar cu capul înainte. Ba, eu n—am curaj să săr nici măcar în picioare de pe trambulină."

Tata şi—a împins farfuria la o parte şi în locul pîinii a început să—şi rumege supărarea.

„Ţie nici nu—ţi cere nimeni să sari, i—a spus tata mamei, dar un băiat de vîrsta lui, care n—are curaj să sară cu capul înainte, e pur şi simplu o ruşine".

„Păi, am curaj, numai că dacă nu iese bine ceilalţi rîd", am mormăit eu. Treaba cu ruşinea nu—mi plăcuse deloc.

„Ţi—e frică şi, în general eşti fricos, asta e !?"

Un timp ne—am tot ciorovăit aşa, iar mama tot încerca să ne liniştească.

„Săritura cu capul înainte este o treabă de bărbat, iar Alfons e fricos", a spus tata în încheiere şi mama s—a dus în bucătărie.

Un timp am tăcut. într—un tîrziu, tata a vorbit şi eu am simţit că vrea să ne împăcăm : „Bine, să spunem că ai curaj, dar că te jenezi pentru că nu cunoşti tehnica". Bucuros am dat din cap, că adică aşa e. „Ia hai să—ţi arăt eu acum exact cum se face." Tata a dat scaunele la o parte, şi—a scos haina şi s—a postat în faţa covorului, care urma să fie apa.

„Ţii braţele întinse deasupra capului, bagi bărbia în piept şi te apleci înainte. încet... aşa, iar cînd a venit momentul critic în care ai impresia că te închizi ca un briceag, atunci te împingi puternic din picioare, complet întins ; nu deschizi şi nu îndoi picioarele, astea sînt erorile cele mai frecvente."

Am exersat în faţa covorului—apă şi totul a mers strună.

Tata mi—a mai dat câteva *clenciuri,* de pildă că degetele trebuie ţinute strîns peste marginea trambulinei pentru ca să te poţi lansa mai bine. O oră întreagă am exersat. A fost foarte frumos. Cred că în camera noastră eram un săritor extraordinar.

A doua zi m—am dus la ştrand. Am procedat întocmai cum exersasem. Dar, ciudat, nu ajungeam decît pînă la momentul în care urma să mă închid ca un briceag. Şi dacă iau totuşi o burtă acum ? Mă ridicam din nou.

Cîţiva băieţi mai mici au devenit atenţi la ce făceam. Mi—au strigat : „Hai, dă—i drumul. Vrem şi noi să auzim o burtă ca lumea".

Am fugit după ei şi i—am gonit, dar astfel am plecat şi de la trambulină. Aşa că m—am întors acasă fără săritură. Tata uitase precis de săritura cu capul înainte. Speram asta din tot sufletul şi într—adevăr seara a trecut fără întrebări despre rezultatul exerciţiilor noastre la covor.

În zilele următoare am evitat ştrandul. Mă gîndeam dacă nu cumva aş putea să renunţ la certificatul de înotător. Poate că aveam talent la atletism ? N—am ajuns să mă decid cu adevărat, pentru că s îmbată, în timpul cinei (aveam cartofi copţi şi hering marinat — mîncarea mea preferată şi eram în cea mai bună dispoziţie) tata şi—a amintit brusc de săritura cu capul înainte.

„Şi, Alfi, ai mai fost la înot ?"

Am dat din cap şi mi—am umplut gura cu cartofi. în felul ăsta nu sînt obligat să răspund, pentru că mamei nu—i place cînd se vorbeşte cu gura plină.

Tata a aşteptat şi, înainte de a fi putut să—mi reumplu gura cu cartofi, m—a întrebat : „Şi ţi—a reuşii; săritura, nu ?"

Reuşisem să—mi umplu gura şi mestecam şi mestecam.

„Şi cum a fost ? A fost bună metoda noastră, nu ?"

Nu puteam să spun nimic, tocmai aveam o bucată de hering în gură, iar boabele de muştar îmi intraseră între dinţi.

.„Eşti mut ?" a întrebat tata în timp ce pe frunte i—a apărut o cută.

„Vezi doar că băiatul e cu gura plină", zise mama.

Cred că a observat că eram la ananghie şi a vrut să mă ajute. Am mormăit „îmmm".

„Bine, aştept pînă înghiţi. îmi închipui eu de ce nu poţi să vorbeşti, iarăşi n—ai avut curaj."

Am mormăit din nou ceva cu gura mea plină de cartofi şi hering, dar tata mi—a făcut un semn de „lasă—laşă".

„Băiat de unsprezece ani care nu sare cu capul înainte."

„N—am decît zece ani" am zis eu. (Mereu cînd are *să—mi* reproşeze ceva, tata mă face mai bătrîn.)

„Mai e puţin şi ai unsprezece ani, iar la vîrsta asta trebuie să ştii să sari în apă cu capul înainte. Tata s—a gîndit puţin şi apoi a spus : Mîine e duminică, mergem amîndoi la înot şi înveţi tu să sări, ai să vezi."

M—am cutremurat. Mama la fel.

„Să nu fii brutal cu el", l—a rugat mama.

Tata a răspuns : „Nu fac altceva decît să—l învăţ săritura în apă cu capul înainte".

O, dacă ar ploua duminică ! Din partea mea ar fi putut să şi ningă la mijlocul lui iulie, mi—ar fi plăcut să merg cu patinele sau orice altceva. Din păcate, a fost o zi superbă.

Tata era bine dispus, cînta în timp ce se bărbierea.

„Ei, Alfi, acum ne destrăbălăm şi noi o dată ca lumea în apă."

Mama ne—a adus două prosoape mari şi un pachet uriaş de sandvişuri. Ne—a făcut semn cu mîna cînd am plecat şi am observat că era îngrijorată din cauza mea.

Pe drum, tata făcea glume şi i—a povestit şoferului de la autobuz că eu sînt noua speranţă olimpică la sărituri de la trambulină, iar el este antrenorul meu.

La bazin totul a mers bine pentru început. Am înotat craul şi spate. M—am ţinut bine. Dar la înot sub apă m—a bătut tata de departe. Cînd am văzut că nu mai apare, am crezut că s—a înecat şi m—am neliniştit destul de tare. Deodată a reapărut la suprafaţă, tocmai în spate. L—am admirat, iar el s—a bucurat de acest lucru. Tot timpul am avut grijă să nu ne apropiem prea tare de turnul de sărituri. Aveam o vagă speranţă că o să uite de nefericita săritură cu capul înainte.

„Ce—ai zice acum de o săritură elegantă cu capul înainte ?" m—a întrebat tata, bătîndu—mă prietenos pe spate şi făcîndu—mi cu ochiul. Am plecat încet spre turnul de sărituri.

M—am urcat pe scîndură, am îndoit degetele peste capătul ei, mi—am prins braţele deasupra capului, m—am lăsat pe vine — şi m—am îndreptat imediat din nou.

„A fost bine, tăticule ?" am întrebat.

„Da, da", făcu el şi—mi zise să—i dau drumul odată cu săritura.

„Ştii, mi—e încă frică din cauza picioarelor. Cum o să reuşesc să le ţin alăturate ? Dacă se vor bălăngăni, o să rida toţi." Vroiam să cîştig timp.

Pe fruntea tatii a apărut cuta, dar mi—a spus foarte liniştit : „O să sar eu întîi, ca să vezi cum se face o săritură perfectă cu capul înainte: Fii foarte atent. Uită—te bine şi atunci poţi să faci şi tu".

Tata s—a urcat pe scîndură, a îndoit degetele de la picioare, s—a aplecat încet de tot... Ori a făcut—o prea încet, ori cine ştie ce altceva, că nu—mi dau seama, în orice caz tata a căzut în apă, bălăngănind picioarele în toate părţile.

Cînd a reapărut la suprafaţă probabil că m—a văzut rîzînd.

M—am oprit imediat din rîs, iar cînd a venit lîngă mine am vrut Să spun un cuvînt de apreciere.

Dar tata a mormăit doar : „Cred că ţinuta mea m—a fost perfect ireproşabilă. O să—ţi mai arăt o dată." Şi de data aceasta mi s—a părut că picioarele nu erau complet lipite, iar genunchii erau puţin îndoiţi. I—am şi spus asta.

„Vax, asta a fost o săritură perfectă. Nu—mi critica tu mie săriturile. Mai bine arată tu ce ştii !"

A trebuit să mă urc din nou pe trambulină. Din nou totul a mers bine pînă la momentul critic. Parcă oprit de—o vrajă n—am putut să continui. M—am ridicat din nou în picioare.

„Ce scuză ţi—a mai venit acum ?" a întrebat tata supărat.

„Nici una. Am impresia că tocmai înoată cineva sub apă, doar n — o să sar pe el."

Tata s—a uitat concentrat în apă şi m—a privit apoi dintr—o parte. „Hai, dă—i drumul", a ordonat el.

M—am aplecat cu prudenţă. Şi în momentul următor a intervenit tata. Mîinile lui sînt atît de mari şi de puternice. M—a apucat de glezne şi m—a ridicat în sus.

„Nu, nu..." am mai apucat să strig. Dar punctul critic trecuse deja. Am căzut în apă. Şi pentru că n—am făcut nici o mişcare am intrat probabil în apă ca o scîndură. De data asta însă era Într—adevăr cineva care înota sub apă. L—am izbit puternic. Frecîndu—mă pe burtă m—am urcat repede pe scara turnului de sărituri. În spatele meu auzeam pe cineva suflînd puternic. Domnul pe care tocmai îl lovisem venea revoltat după mine. M—am ascuns în spatele tatii.

„Măgarule, cînd ţi—oi arde una..."

„Stop, nu auzi nimic."

„Dar se poate aşa ceva ? a spus domnul celălalt. Era destul de gras. N—aţi văzut cum a sărit băiatul pe mine ?"

„Un băiat atît de mic, hai să nu fim caraghioşi", a răspuns tata foarte corect.

„Eu vă rog să nu vă amestecaţi în treburi care nu vă privesc, a zis celălalt.

„Ba mă privesc", a zis tata.

Asta era şi părerea mea. în ultimă instanţă el mă aruncase în apă. Domnul celălalt a vrut să treacă pe lîngă tata, poate că avea într—adevăr de gînd să—mi ardă una. Tata i—a barat drumul şi fără să—şi dea seama m—a împins pe mine într—o parte. Aşa am ajuns la marginea scândurii şi am căzut în apă. Cînd am simţit că mă prăbuşesc, m—am împins cu putere de scîndură. Şi să nu—ţi vină să crezi, am

făcut o săritură excelentă cu capul înainte. Ca o mătase s—a lipit apa de mine. Am deschis ochii mari şi m—am bucurat văzînd cum alunecă apa verde pe lîngă mine. Ce simplu e, de fapt, mă gîndeam în timp ce mă grăbeam să ajung din nou la suprafaţă. Tata mai vorbea încă cu domnul cel gras.

„Halal tată ăla care îşi aruncă copilul în apă şi încă pe capul altor oameni."

„Nimeni n—are de ce să se amestece în relaţia mea cu copilul, şi cu atît mai puţin dv."

„Vai de capul băiatului", am mai putut să aud în timp ce mă strecuram pe lîngă ei fără să mă observe şi am mai sărit o dată.

Ce bine era să zbori ! Săritura cu capul înainte e foarte plăcută.

Cînd am revenit la suprafaţă tata tocmai pleca cu domnul celălalt. M—am speriat. Dacă se duc la miliţie — din cauza mea ? Am luat—o tiptil după ei.

Deodată îl aud pe tata spunînd : „Formidabil, tu eşti Alfred, e de necrezut. Ca să vezi, întîi trebuie să ne certăm, pînă să ne dăm seama".

Domnul îi spunea tatii „Paul", ceea ce n—are voie decît mama. Acum nu mai înţelegeam nimic. Cei doi s—au aşezat la o masă din restaurantul ştrandului. Atunci m—am întors la trambulină şi am sărit mai departe. Am exersat pînă am ameţit de tot. Apoi l—am căutat pe tata. Mai şedea încă cu domnul celălalt la masă şi beau bere.

„Ia dă mîna cu domnu", a zis tata.

Domnul a zîmbit şi a arătat spre partea lui dreaptă.

„Cere scuze."

M—am uitat cu ochi mari la tata. „Păi, tu ai..." am zis eu. Dar domnul celălalt a rîs şi a zis : „Nici o problemă".

Ieşise la iveală că domnul cel gras pe care îl torpilasem era un fost prieten şi coleg de şcoală de—al tatei. Stătuseră împreună în aceeaşi bancă. Nu s—au mai văzut de treizeci de ani.

„Da ce te—ai îngrăşat, măi Alfred", a zis tata rîzînd.

Iar domnul a arătat cu degetul spre capul lui tata : „Şi tu ţi—ai cam pierdut buclele, Paul".

Asta mi—a displăcut, ca şi cum tata ar fi avut vreodată bucle !

Apoi au venit amîndoi cu mine la trambulină zicînd că împreună or să mă înveţe săritura cu capul. Am fugit înaintea lor şi am zburat ca o săgeată prin aer, plonjînd în apă fără stropi excesivi.

„Bravoo !" mi—a strigat tata cînd am ajuns din nou sus, iar cehi alt a dat din cap apreciativ. Am ajuns acasă după—amiaza tîrziu.

„Ai băut bere, Paul, a zis mama mirată. Sper că aţi fost într—adevăr la ştrand ?"

Tata şi cu mine am rîs. El a povestit despre prietenul lui, Alfred, pe care îl reîntâlnise la ştrand. A uitat să spună însă cum s—a produs întîlnirea şi cit de bine ştiam acum să sar cu capul înainte. Abia la cină, cînd mama a observat ochii mei roşii, am putut să aduc vorba despre succesul meu. „S—au înroşit de la atîtea sărituri în cap pe care le—am făcut."

Tata a confirmat spusele mele. „Vezi, Luiza, a trebuit să meargă tata să—l înveţe. Acum poate."

Apoi şi—a amintit deodată ceva. „Ia spune, cînd ai făcut de fapt pruna săritură adevărată cu capul înainte?" m—a întrebat el bănuitor. Dar nu i—am spus. Cred că ar fi fost neplăcut pentru tata dacă îi povesteam mamei toată întâmplarea. Bărbaţii trebuie să aibă secretele lor.

CE DE ÎNTÎMPLĂRI AU URMAT DUPĂ CE—AM VĂZUT PĂIANJENUL DIMINEAŢA

În dimineaţa aceea mă îmbrăcam mai repede pentru că mă sculasem ceva mai tîrziu decît trebuia, cînd deodată am văzut păianjenul. Alerga pe plafonul camerei. Mi—am ascuns capul sub cămaşă şi am strigat : „Mamă, vino repede cu mătura, e un păianjen aici". Ştiam că mama nu poate să sufere păianjenii şi vrea să—i îndepărteze din locuinţă.

Mama mi—a răspuns din bucătărie : „Fir—ar să fie, păianjenul de dimineaţă aduce griji şi necazuri!" A venit repede cu mătura şi a dat jos păianjenul.

Mă grăbeam şi îmi încheiam pantofii.

Deodată, pang, s—a rupt un şiret. Am ţopăit într—un picior pînă la mama la bucătărie. Mi—a dat un şiret nou, zicînd : „Începe bine ziua, ou păianjenul, nu—i aşa, Alfons ?"

În clasă, cînd domnişoara Ecke m—a mustrat pentru că venisem prea tîrziu (evident, n—avea de unde să ştie treaba cu şiretul) m—am gîndit la păianjen şi mi—am propus ca astăzi să fiu foarte atent. Domnişoara Ecke m—a scos la tablă şi m—a pus să—i spun lecţia pe care o aveam de învăţat acasă. Mii de mulţumiri, păianjenule, mi—am zis eu furios. Şi pentru că îmi venea mereu păianjenul în minte, am răspuns cu poticneli la întrebări. Abia mi—a dat 6 şi cu o mustrare.

Dar lucrurile au continuat. La ora de germană ne—a adus dictările. Iar am primit cu greu un 6 pentru că am uitat trei virgule şi am scris ideea cu un singur e şi pimniţă în loc de pivniţă.

La ora de sport n—am reuşit să fac roata la bară. „Păianjenule, păianjenule", am mormăit eu furios încordînd muşchii abdomenului şi aruncînd picioarele înainte. N—a mers, n—am reuşit şi a trebuit să suport rînjetele sportivilor noştri. în ocazii din astea ei uită că la înot sînt mai bun decît ei şi că fac o excelentă săritură cu capul înainte. Poate ar trebui să mai spun că la ora de atelier mi—am dat puţin degetul la rindea.

M—am bucurat cînd s—au terminat orele ; şi pentru că eram aşa de bucuros, am uitat s—o salut pe domnişoara Ecke cînd am plecat acasă. „Zitterbacke, te—ai făcut cît se poate de nepoliticos, nu spui nici bună ziua şi nici şapca nu ţi—o scoţi."

„Păianjen veninos", am mîrîit eu.

„Ai spus ceva ?" a întrebat domnişoara Ecke pe un ton ameninţător.

M—am înroşit tot. Evident că nu mă referisem la ea, ci la păianjenul ăla infect de azi—dimineaţă, care îmi purta ghinion întruna.

„Nu, nu, am bîlbîit eu, nu v—am văzut şi vă rog să mă scuzaţi." Mi—am scos şapca. Au început să curgă bucăţele de hîrtie pe care precis că măgarul de Erwin mi le pusese în şapcă.

Mi—am propus ca azi să nu mai ies din casă, ca păianjenul să nu mai aibă motiv să—mi aducă alte griji şi necazuri. Dar mama m—a trimis la cumpărături. Am pierdut restul, 34 de *pfeningi.* La care mama a spus : „Alfons, devii tot mai copilăros. Pe măsură ce creşti mai mare ne putem bizui tot mai puţin pe tine".

I—am răspuns : „Nu e vina mea, şi tu ai spus că păianjenul..."

Uite că acuma mama nu mai vroia să ştie nimic despre păianjen.

„Te rog să nu—ţi găseşti scuze cu păianjenul pentru faptul că tu eşti împrăştiat. Vrei doar să te dezvinovăţeşti."

M—am dus la joacă, pentru că acasă mă păşteau numai necazuri. Am jucat fotbal, strada noastră împotriva celor din piaţa Meier.

Am pierdut cu 18 la 7 şi toţi au spus că portarul şi cu mine am fost cei mai slabi de pe teren. E adevărat, pentru că eu mă gineam tot mereu la păianjen. Cum o fi reuşind să verse atâtea necazuri de—a lungul unei zile ! M—am răstit la colegii mei de echipă : ”Ce vină am eu, am văzut astăzi de dimineaţă un păianjen şi ăla aduce ghinion şi necazuri".

Dar prietenii nu m—au înţeles şi m—au retrogradat din postul de centru înaintaş.

Seara, cînd a văzut că sînt prost dispus, tata a zis : „Ce s—a întîmplat, Alfons, necazuri la şcoală ?"

Am dat din cap şi am spus : „Da, griji şi necazuri", şi i—am povestit tot ce mi se întîmplase astăzi. Dar nici tata n—a vrut să audă despre aşa ceva. „Nu te—ai pregătit şi ai fost împrăştiat, asta—i tot, iar roata la bară n—am putut nici eu s—o fac niciodată."

Chestia cu roata m—a bucurat, dar am rămas la părerea mea că păianjenul era de vină pentru tot. Tata şi—a pierdut răbdarea.

„Fii serios, Alfons, doar nu cumva crezi prostia asta ?" Tata s—a întors spre mama : „Şi tu, Luiza, tu i—ai băgat tîmpenia asta în cap : păianjen de dimineaţă !"

Mama a negat. Tata a spus că toate astea sînt superstiţii prosteşti. Şi, gesticulînd cu mîinile deasupra mesei, a vărsat solniţa. „Aoleu, o să ne certăm", a zis mama încet. „Păi uite că ne şi certăm", a răspuns tata.

Eu am dat din cap afirmativ. „Am pierdut la fotbal şi de vină e păianjenul şi sarea."

Pe tema asta ne—am mai certat încă multă vreme. Tata s—a supărat foarte tare. Mama tăcea. Iar eu şedeam acolo şi mă gîndeam, uite ce necaz ne—a mai venit şi seara. După aceea n—am mai vorbit unii cu alţii. Tata citea ziarul şi din cînd în cînd mîrîia : „Mai bine i—ar fi gîndul la lecţii... auzi, păianjen de dimineaţă... La treabă !"

Mama cîrpea în tăcere ciorapii mei şi ai tatii. Eu şedeam şi desenam zeci de păianjeni pe blocul meu de desen, unii cu trei picioare, alţii cu cinci, unii cu o cruce pe spate, alţii uriaşi.

Mă gîndeam că mama şi cu mine avem dreptate, păianjen şi sare răsturnată aduc supărări.

Doar se dovedise clar, toţi eram tăcuţi şi supăraţi, conform previziunii făcute.

Numai tata nu vroia să creadă acest lucru.

De ce tot am ghinion?

DE CE TOT AM GHINION?

Toţi spun că eu sînt de vină, dar eu sînt total nevinovat. Ce să fac ? Pe cuvîntul meu că sînt nevinovat! În ultimele zile mi—a mers cel mai rău. Totul a început cu noul profesor. Îl cheamă domnul Girtzig şi e un tip foarte simpatic. De cum a intrat în clasă mi—am zis : cu ăsta o să mă înţeleg de minune.

Apoi a deschis catalogul şi a spus : „Hai să facem cunoştinţă, şi ca să nu fie plicticos încep de la coadă, Zitterbacke Alfons, cine e ?"

Eu sînt. Dar mie mi—era atît de ruşine să fiu ultimul în catalog şi să mă scol primul, încît am rămas jos şi n—am zis nimic. S—a creat o pauză idioată.

Domnul Girtzig a spus : „Uite că lipseşte chiar primul".

Toţi rînjeau. Mie mi s—a făcut îngrozitor de cald şi mi—a apărut transpiraţia pe frunte, dar pur şi simplu nu aveam curaj să mă scol. Poate că dacă o făceam, domnul Girtzig ar fi spus : „Ce faci. Zitterbacke, dormi ?"

M—am jenat îngrozitor, iar domnul Girtzig a scris în catalog : „absent !"

După oră, Peter, comandantul de grupă, mi—a spus : „*Zitterbacke—lică*, de ce n—ai zis prezent? Tu n—ai obiceiul să faci chestii din astea !"'

Eu i—am zis : „Uite, n—am avut curaj".

A doua zi, domnul Girtzig a întrebat : „Astăzi e aici Zitterbacke Alfons ?" Cu glas mic am zis : „Prezent !"

Noul nostru profesor nu observase că fusesem şi ieri în clasă, încă nu ne cunoştea pe toţi după figură.

„Ei, unde ai fost ieri ?" a întrebat el prietenos.

Am început să mă bîlbîi : „Eu am..." Iar mi—a apărut transpiraţia pe frunte şi cred că m—am înroşit tot.

Domnul Girtzig s—a încruntat : „Ia zi, Zitterbacke, ce s—a întîmplat ?"

În sfîrşit am reuşit să articulez, pentru că mă gîndisem bine în ajun : „Păi, am fost aici, domnule Girtzig". Figura profesorului s—a întunecat.

„Uite ce—i, glume din astea nu practicăm aici, în şcoala noastră, profesorul ţi—e prieten şi nu e pus aici ca să—l iei peste picior. Unde e biletul de motivare ?"

„N—am", am zis cu. Şi în fond la ce mi—ar fi trebuit ?

„Deci, ai chiulit ! a zis domnul Girtzig. Trebuie să spun că asta mă dezamăgeşte."

După ore mi—a dat o scrisoare pentru mama. Puteam să—mi închipui ce scrie în ea.

Acasă, am pus—o în tăcere pe masă. Mama a citit—o şi—a rămas complet interzisă. A spus doar : „Cu ce am meritat eu asta ? Tu, în general, eşti la locul tău".

„Eu n—am..." am început eu din nou. Dar n—am ajuns mai departe.

Mama a spus : „Băiete, să spui adevărul".

Mi—a pus mîna pe umăr. „Eşti prea moale, Alfons, a spus ea, trebuie să încerci să devii un bărbat adevărat. Cîteodată eşti prea timid şi atunci precis că te laşi îndemnat de alţii. Sînt sigură că n—ai chiulit din proprie iniţiativă. Sub ce influenţă proastă ai mai intrat ?"

Mama şi cu mine am lăsat capul în jos. După o oră mi—a spus : „Ştii ce, Alfons, mai bîrîe du—te la cumpărături, că nu mai pot să—ţi văd mutra asta plouată."

Trebuia să cumpăr ceai, unt, pîine şi un borcan de muştar.

În alimentara era plin. Nu găseam niciodată sfîrşitul nudului unde trebuia să mă aşez şi alergam de colo, colo printre oameni. Tot mereu se postau unii, în faţa .mea. Cînd m—am pomenit în sfîrşit în rîndul bun, am constatat că îmi lipsea o marcă. Întorcîndu—mă speriat am văzut cum un băiat, poate cu un cap mai mare decît mine, ridica o marcă de pe jos. L—am privit în ochi. El a dat din cap şi a spus : „Mi—a căzut adineauri".

Am ieşit din nou din rînd, m—am postat în colţ şi l—am observat pe băiat pînă a ajuns la tejghea. A cumpărat bomboane. Vînzătoarea m—a observat că stăteam pe acolo fără rost. Deodată o aud spunînd tare : „Măi băiatule, ce te tot învîrţi pe aici, pe lîngă borcanele ou bomboane, nu cumperi nimic şi îţi faci de lucru aici în prăvălie !"

S—au uitat toţi la mine şi au murmurat, iar unii au zis : „da, da !" M—am înroşit tot. Doar nu—şi închipuiau cumva că umblu să şterpelesc bomboane ? Atunci am ieşit alergînd din prăvălie şi m—am

ascuns după un stîlp.

Băiatul a ieşit din prăvălie, sugînd în tihnă bomboane, una după alta. M—am luat discret după el. In cele din urmă a dispărut într—un bloc trîntind cu zgomot uşa de la intrare. Am aşteptat puţin şi l—am urmat. Cînd am deschis uşa mare m—am izbit de un bărbat puternic. Cred că era administratorul.

„Aha, a zis el furiois, te—am prins, în sfîrşit."

„De ce ?", am întrebat eu bîlbîindu—mă.

„Tu eşti ăla care trînteşti mereu uşa, de se zgîlţîie toată casa !" Fruntea mi s—a umplut de broboane de sudoare şi simţeam cum mă înroşesc. Am tăcut, muşcîndu—mi buzele. Omul mă scutura.

„Şi acum îţi spun pentru ultima oară, închide uşa ca lumea ! în casa asta stau oameni care lucrează noaptea şi vor să se odihnească ziua, ai înţeles ?"

Am dat din cap.

„Acuma, mai închide o dată uşa, dar încet", mi—a zis omul. A trebuit să închid uşa încet, încă o dată şi încă o dată. „Ca să—ţi intre în cap !" a zis omul.

După aceea m—a lăsat să plec.

De cum am intrat pe uşă, mama a spus : „Ce—i cu tine, Alfons, de ce ai faţa asta ?"

Am ridicat doar din umeri şi am arătat portofelul din care lipsea marca. De spus nu puteam să spun nimic.

„Pe viitor o să mă duc singură la cumpărături", a spus mama. Am tăcut în continuare şi am plecat abătut pe stradă.

Fir—ar să fie, mi—am amintit dintr—o dată, astăzi grupa noastră trebuia să ne întîlnim la cercul pionierilor. Am luat—o la fugă. într—adevăr, şedinţa începuse. Stînd la uşă am auzit voci dinăuntru. Să intru, să nu intru ? Să stau singur în faţa tuturor şi să spun de ce am întîrziat ? Precis că o să mă bîlbîi şi iar mă pun într—o lumină proastă. Am stat cu mîna pe minerul clanţei, reflectând. Deodată s—a deschis uşa, cu o zvîcnitură şi Peter, comandantul nostru de grupă stătea de o parte, iar eu de partea cealaltă a uşii, şi toţi se uitau la mine.

„A tras cu urechea, a spus Peter, am observat eu că e cineva la clanţă. N—aş fi crezut asta despre tine, Alfons."

Fruntea mi s—a umplut de broboane de sudoare şi simţeam cum mă înroşesc.

„Dar eu..."

„Da, a zis Peter, ai fost prea laş să asculţi ce—am spus noi despre tine. în fond, ce—i cu tine ?" „Eu..."

Da, asta e cu mine, întotdeauna sînt nevinovat şi mereu am ghinion. Dreptate e asta ?

CÎND I—AM PRINS PE CRAPUL JUMBO ŞI PE CEILALŢI PEŞTI

Adeseori sîmbăta, tata se ducea la pescuit. Pe mine nu mă lua niciodată. Dacă mă rugam de el, spunea : „Nu se poate, Alfi, n—are nici un rost ; nu stai cuminte în barcă, îmi alungi peştii şi, în plus, nici nu pescuieşti."

De curînd, cînd am luat un zece pentru lucrarea mea la matematică, tata mi—a spus : „Duminica viitoare te invit la o partidă de pescuit".

Am plecat sîmbătă după—amiază şi am înnoptat la un motel.

„Mîine trebuie să ne sculăm la trei şi jumătate, aşa că te duci imediat să te culci", a hotărît tata.

Nu mă sculasem încă niciodată atît de devreme. Mă temeam că n—am să mă trezesc. Cînd m—am sculat prima dată, era încă întuneric de tot şi a trebuit să—l scutur pe tata mult pînă s—a trezit. A aprins lumina şi s—a uitat la ceas.

„Dormi acolo, a zis el enervat, şi nu te mai apuca să mă trezeşti tu."

Ceasul arăta douăsprezece şi un sfert.

Apoi iar m—am trezit. Acum eram sigur că trecuse ora de sculare. Am aprins eu însumi lumina şi m—am uitat la ceas. Era ora două.

„Fir—ar să fie de treabă, a mîrîit tata căscînd, n—apucă omul nici să doarmă aici."

M—am culcat din nou şi m—am gîndit dacă n—ar fi mai bine să rămîn treaz pînă la trei şi jumătate. Dar n—a mers. Am adormit şi am visat un peştişor de aur în undiţa mea, care mă ruga să—l scap. Drept răsplată vroia să—mi ajute întotdeauna la matematică.

Cînd l—am urcat cu mare chin în barca mea, visul s—a sfîrşit, pentru că am căzut din pat. Tata s—a speriat tare şi a început să facă scandal. Era trei fără cinci.

Cred că a zis încet : „Mai bine nu—l mai luam pe ăsta cu mine."

Dar am readormit amîndoi, iar cînd ne—am trezit era patru şi jumătate.

„Prea tîrziu... a strigat tata, e vina ta, te fiţii toată noaptea, acum s—a dus tiparul."

Am alergat la barcă şi am pornit pe apă. Era minunat. O perdea mare, cenuşie, de ceaţă atîrna deasupra apei, iar în pădure cînta un grangur. Am încercat şi eu să fluier ca el.

„Linişte în barcă, s—a răţoit tata, ţi—o spun pentru ultima oară, altfel te arunc afară."

Doar n—o să mă arunce în apă aici în mijlocul lacului ! Acum, tata vîslea cu băgare de seamă. Am ajuns şi ,am fixat barca de două bare. Tata mi—a dat o undiţă mică, a pus o rîmă în cîrlig şi mi—a arătat cum e cînd muşcă peştele şi cum trebuie tras afară. El a luat o undiţă lungă şi a aruncat firul de nailon departe în larg. Pe urmă am aşteptat.

Am stat multă vreme aşa. Deodată s—a mişcat pluta mea.

„La mine a muşcat ceva", am strigat.

„Taci din gură, a spus tata, trage în sus !"

Am tras. Sub apă tresărea ceva. în cele din urmă la suprafaţă a apărut un peşte mare şi frumos, iar undiţa mea se îndoise toată. „Trage", ţipa tata.

Trăgeam şi strigam : „Am prins un păstrăv, uraaa, am prins păstrăv !"

Tata a spus din nou : „Linişte în barcă !"

Am scos peştele. A făcut plici pe pantalonii lui tata şi a lăsat pe ei o urmă mucilaginoasă.

„E un lin, are mai bine de un sfert de kilogram," a zis tata. Dar apăruseră nişte cute pe fruntea lui şi mi—am dat seama că nu—l bucura prea tare faptul că eu prinsesem primul peşte. Mi—a pregătit din nou undiţa. Eu am aruncat—o în apă şi imediat a mai muşcat unul. De data asta a mers mai bine. Din păcate, peştele era ceva mai mic. Era un biban.

„Ce—or fi avînd că muşcă la tine ?" mîrîi tata. Undiţa lui atîrna nemişcată în apă.

După un timp iar a muşcat la mine. Am tras de undiţă, dar prea devreme. Cîrligul gol a ţîşnit din apă, a zburat pe lingă urechea tatei şi s—a înfipt în scurta lui. Era un cîrlig bun, se împlîntase atît de bine în stofă încît nu l—am mai putut scoate. Pînă la urmă a trebuit să—l tăiem, iar de atunci tata a rămas cu un cîrlig în scurta lui. Nici n—am apucat să înmoi ca lumea în apă noul cîrlig cu rîma în el, că a dispărut ca fulgerul. De data aceasta am aşteptat mai mult. Am tras, iar dedesubt peştele răspundea prin zvîcnituri. Era un biban gras. I—am arătat tatii cei trei peşti pe care îi prinsesem şi am zis : „Destul de bine, nu ?"

Tata a dat doar din cap. El se uita fix la pluta lui, care nu se mişca deloc.

În următoarea jumătate de oră am mai prins un biban mic, două babuşte şi un *lin*. Tata n—a prins nimic. A scos de cîteva ori undiţa şi s—a uitat atent la ea, de parcă ar fi avut vreo stricăciune. Dar totul era în regulă.

În sfîrşit a muşcat şi la el.

„Umflă—l", am zis eu.

„Nu, a zis tata, îl las să muşte mai întîi, ca să se simtă sigur." „Hai, acum, am strigat eu, altfel se cară !"

Tata a tras, dar nuiaua nu s—a îndoit. Jos se zbătea un peştişor de mărimea degetului arătător. Am rîs zgomotos, iar tata s—a uitat urît la mine. Imediat după aceea am mai prins un peşte, de trei ori mai lung decît peştişorul prins de tata. Cînd am vrut să arunc din nou undiţa, tata a vrut şi el să o arunce pe a lui. Cele două fire s—au prins între ele şi a durat o jumătate de oră pînă le—am descurcat.

Tata bufnea mereu, zicînd : „Ar fi fost mai bine dacă rămîneai acasă".

La care eu am replicat : „Păi, nu prind eu peştii cei mai buni ?" Atunci, tata a tăcut.

Pe urmă am mai prins un biban şi două babuşte, iar tata tot nimic.

„Hai să schimbăm locurile", a zis tata. M—am bosumflat : „Vrei să—mi iei peştii mei."

Dar a trebuit să mă supun. Cînd am vrut să schimbăm locurile, am alunecat. Barca s—a clătinat zdravăn şi mi—a căzut undiţa din mînă. Apa a dus—o imediat mai departe. Tata a trebuit să deznoade barca ca să prindem undiţa. Acum era furios.

Mi—a spus doar : „Aici s—a terminat cu pescuitul, peştii de aici i—am gonit definitiv".

Am priponit barca altundeva în stuf şi am început din nou să pescuim.

Tata a zis : „Ai puţin grijă de undiţa mea, vreau să—mi pregătesc lanseta."

Nici o problemă, m—am uitat la undiţa lui. Deodată a muşcat ceva. Am tras, crezînd mai întîi că firul s—a prins de fundul apei. Dar am tras un crap de un kilogram pe care l—a ridicat tata cu minciogul din apă.

„Eu l—am prins", i—am spus.

„Era undiţa mea", a răspuns tata.

Ne—am tot ciorovăit aşa un timp, cui îi aparţine peştele, mie pentru că l—am tras afară, sau tatii pentru că era undiţa lui. N—am ajuns la nici un rezultat. Apoi, o bună bucată de vreme n—am mai prins nimic. S—a făcut cald şi eu nu mai ştiam ce să fac de plictiseală. Atunci le—am dat nume peştilor mei, pe crap l—am numit Jumbo, pe bibanul mare Max, iar pe cele două babuşte Ana şi Petra.

Tata a strîns undiţele şi mi—a explicat : „Acuma ai să vîsleşti tu încet pe lac, sper că eşti în stare. Eu o să arunc undiţa cu lansetă şi am să încerc să prind păstrăvi."

A luat o undiţă mică de care era prinsă o rolă, iar la capătul firului atîrna o bucăţică sclipitoare de metal. Am rîs. „Ce—i asta ? l—am întrebat. N—ai pus nici o rimă. Crezi că peştii sînt toţi să muşte de *o* tablă ?"

Tata a dus mina la frunte. „Aoleu, pe cine am luat la pescuit, momeala asta se numeşte lingură."

Dar peştii nu s—au lăsat păcăliţi de tata. Eu vîsleam, tata pescuia, de muşcat nu muşca nici unul.

Deodată tata a strigat : „Alfons, opreşte barca, m—am prins de ceva aici."

N—am mai putut să opresc barca, care a început să se învîrte cu noi. Tata stătea la pupă, iar undiţa lui se îndoise ca un arc.

„Înapoi ! a strigat el. îmi rupi toată chestia asta."

Cum s—a întîmplat după aia, nu mai ştiu. Eram mult prea speriat. O vîslă mi—a scăpat din mină şi a început să joace încoace şi încolo, pe lîngă barcă, cînd am vrut s—o apuc mi—a căzut şi cealaltă în apă. Firul de la undiţa tatii s—a rupt, iar barca noastră a început să fie purtată de valuri.

„Ce facem acum ?" l—am întrebat pe tata. „Nu mai avem nici o vîslă."

Tata a dat doar din cap cu tristeţe.

Am căutat ceva cu care se poate vîsli. „Poate cu mîinile", am zis. Am încercat să vîslim cu mîinile. Mergea foarte încet. Tata tăcea.

Eu am vrut să—l consolez : „Nu—i nimic, doar am prins nişte peşti aşa de frumoşi".

Nici asta n—a ajutat. Abia pe la două după—amiază a trecut un alt pescar pe lîngă noi şi ne—a remorcat pînă la mal. Am legat barca şi ne—am apucat să căutăm vîslele. Pentru asta a trebuit să alergăm în jurul întregului lac, lucru care a durat trei ore. În sfîrşit le—am găsit în stuf, pe malul celălalt. Mi—am scos pantofii şi ciorapii şi m—am băgat în apă să le scot.

Tata şi—a pus o vîslă pe umăr, eu pe cealaltă. Eu mergeam înainte, el în urma mea. La întoarcere ritmul era mai alert. Eu cîntam un cântecel compus de mine :

„Eu cu undiţa prind peşte, plasa mea îi găzduieşte crapi, bibani i—nhaţ uşor, iar tăticul meu dînd zor n—a prins nici un peştişor."

„Termină cu cîntecul ăsta aiurit", a zis el. Nu—mi dădeam seama de ce.

„Aici nu sînt peşti pe care să—i alung", am răspuns eu.

Lângă un copac am făcut o descoperire interesantă. Am observat o construcţie ciudată de culoare gri, asemănătoare unui clopot. Ce—o fi aia ? Am luat vîsla şi am început să scormonesc prin ea ; şi pînă să ne dăm seama a început să zumzăie din toate părţile în jurul nostru. De unde era să ştiu că ăla era un cuib de viespi ? Tata lovea cu vîsla în jur. Eu am luat—o la fugă. Tata după mine.

Am scăpat destul de ieftin. O viespe m—a înţepat în picior. Tata a luat o împunsătură în obrazul drept. Imediat după aceea am plecat acasă. Tata n—a mai vorbit deloc cu mine. La fiecare haltă sau staţie unde oprea trenul, ne dădeam jos, fugeam la apă şi ne răcoream împunsăturile.

Mama s—a bucurat foarte tare cînd am ajuns acasă.

„Cînd e singur, tata nu vine niciodată aşa devreme", a spus ea.

Tata a dat din cap, ţinîndu—se de falcă. Eu am şchiopătat spre bucătărie şi am despachetat mîndru peştii. „Ce zici de ăsta ?" am întrebat—o pe mama ţinîndu—l în sus pe crapul Jumbo.

„Extraordinar, a zis mama entuziasmată, înseamnă că tata a avut şansă."

„Păi nu, că eu i—am prins pe toţi", am zis eu.

Tata a făcut doar un gest de lehamite şi s—a trîntit pe canapea. Mama a trebuit să—i pună o compresă ca să—i aline obrazul. „Mai mergeţi şi duminica viitoare ?" a întrebat mama. Tata a dat din cap că nu.

„Păi, azi aţi prins doar atît de bine !" a zis mama.

„Tocmai de aia", a mormăit tata neclar, luîndu—şi ziarul.

Eu am cîntat cîntecul pe care îl compusesem şi am plecat şontîc, şontîc pe stradă să le povestesc

tuturor întîmplarea. Acum vreau să mă duc în fiecare duminică la pescuit. E foarte plăcut să pescuieşti.

MAREA ŞERPOAICĂ ŞI CU MINE ZORNĂIM CU TAVA DE PRĂJITURI

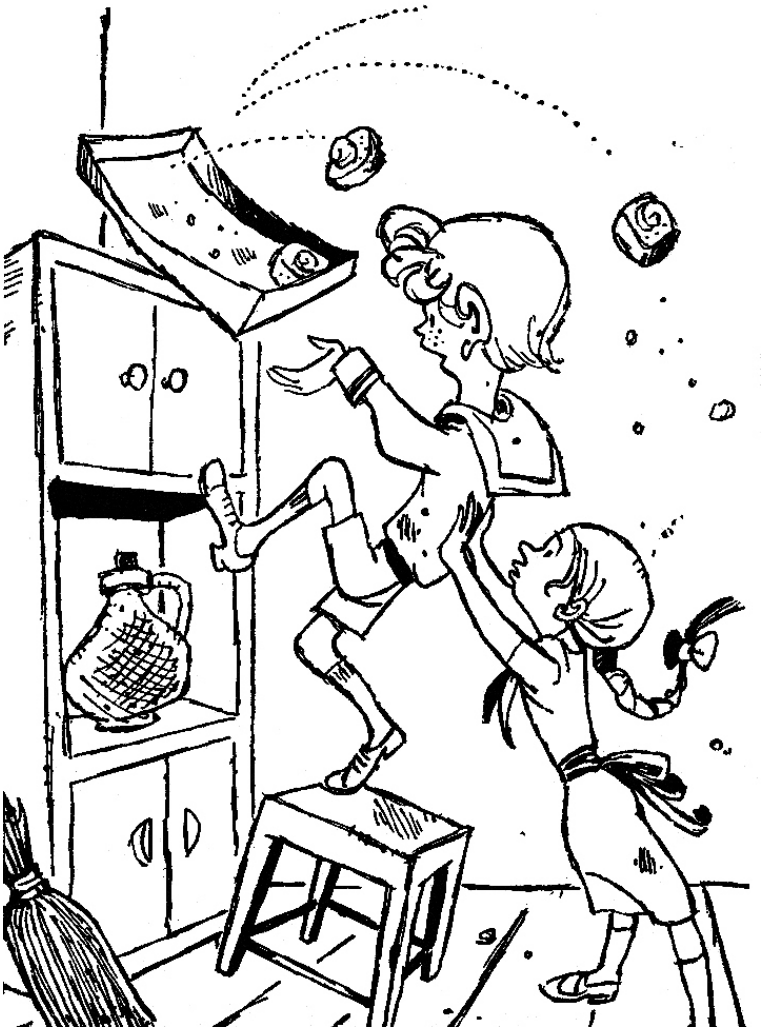

Eu ştiu să îndur multe. Dar lucrul care mă distruge de tot este mersul în vizită. Mi se face pur şi simplu rău cînd o aud pe mama spunînd : „Duminică să nu vă faceţi nici un program, că trebuie să mergem la mătuşa Ana."

Culmea e că mătuşa Ana este o femeie cumsecade şi are mereu bomboane pentru mine. Îngrozitor e însă ceea ce ţine în general de o vizită. Mama e întotdeauna foarte agitată şi ne spune mie şi lui tata cum trebuie să ne mişcăm si ce n—avem voie să facem.

Într—o zi, tata a primit o carte poştală. S—a bucurat şi mi—a strigat : „Alfons, vechiul meu coleg de şcoală ne invită duminică la el. îţi aduci aminte, ăla pe care l—am întâlnit la ştrand."

Sigur că—mi aduceam aminte.

Dar nu prea aveam chef să merg, pentru că presimţeam că voi avea necazuri.

A venit duminica şi mama m—a îmbrăcat în costumul albastru închis de marinar. Nu pot să sufăr ţoala asta pe care se vede orice scamă. Trebuie să stau mereu ca o stană de piatră, ca să nu mă pătez şi să nu aibă mama motiv să mă certe. în plus, am mai primit şi ciorapi trei sferturi albi. Cu ăştia dacă te învîrţi o dată i—ai şi înnegrit şi, gata, iar se supără mama.

„Ce faci cînd intri într—o casă străină, Alfons ?" m—a întrebat mama.

„Păi,— spun bună ziua", am răspuns eu, mirat.

„Nu, aştepţi pînă ce adulţii dau mîna cu tine, şi apoi spui bună ziua. Şi, în general, nu vorbeşti cînd vorbesc cei mari."

Am dat din cap, zicîndu—mi că începe bine treaba cu vizita asta.

Mama a continuat să mă întrebe : „Şi după ce ai spus bună ziua, ce faci ?"

„Mă aşez la masă şi mănînc." Doar ce altceva să fac ?

„Of, nici vorbă, zise mama, cînd dai mîna cu d—nul Alfred faci o reverenţă, o mică plecăciune."

„Păi, de obicei nu trebuie să fac nici o plecăciune", am spus eu.

„Are dreptate băiatu'", a strigat tata, care de o jumătate de oră încerca să—şi lege cravata şi nu reuşea. (Cred că eu n—o să port niciodată chestii din astea la gît.)

„Nici tu nu porţi cravată de obicei, dar uite că acum o pui cînd mergem în vizită, a zis mama. Şi dacă de obicei Alfons nu face nici o plecăciune, acum, la oameni străini, o să facă o plecăciune !"

Tata şi ou mine am tăcut. Cînd mama se duce în vizită nu poţi să—i spui nimic, imediat se supără.

Ne—am dus cu tramvaiul la domnul Alfred. N—am reuşit să văd nimic pe fereastră pentru că mama a vorbit tot timpul cu mine. „Ai grijă, mai ales, să nu mănînci aşa de mult şi să nu mănînci prăjitura cu mîna, serveşte—te de linguriţă. Nu umbla după bucăţile cele mai bune. Asta face o impresie proastă."

Eu am spus încet : „Dar să nu mă pui să mănînc bucăţile proaste". Şi aşa ne—am întreţinut tot timpul.

Colegul de şcoală al lui tata locuia într—o casă frumoasă, aflată într—un parc mare. Cei mari s—au salutat la nesfîrşit. Tata a prezentat—o pe mama, domnul Alfred pe soţia sa. Apoi am fost arătat eu, şi mereu, adulţii ziceau : „... Ce mai faceţi ?... Pe unde aţi venit ?... Ce ziceţi ce vreme frumoasă avem?... Uite, acolo e cuierul !..."

Mă gîndeam dacă să nu spun şi eu ceva. Vroiam să întreb dacă a ieşit bine prăjitura. Dar pînă la urmă m—am răzgîndit.

Domnul Alfred mi—a strîns mîna. „Uite şi vasul torpilă. Merge acum cu săritura în cap ?"

Mi—a venit în minte cum am exersat cu tata săritura în apă cu capul înainte, şi am uitat de plecăciune. Cum s—a mai uitat mama la mine ! La soţia domnului Alfred, reverenţa mi—a ieşit bine. Deodată am observat că mai era şi o fetiţă de faţă. Era fiica domnului Alfred, Ilse. A trebuit să ne dăm mîna. Am făcut o plecăciune adîncă, aşa cum dorea mama. Dar nu mi—am dat seama că Ilse se lăsase pe un genunchi. Cînd am aplecat capul, Ilse tocmai se ridica în sus. Ne—am izbit cap în cap şi ne—a durut. Ilse a început să plîngă. Mama s—a fîstîcit, iar părinţii au început să se scuze reciproc. Într—un moment în care nimeni nu se uita la noi, Ilse a scos limba la mine, iar eu am ameninţat—o cu pumnul.

Apoi ne—am dus înăuntru. Masa era pusă, şi am observat imediat că prăjitura era de calitate. Am plescăit din buze, dar mama s—a şi uitat din nou la mine. Ne—am aşezat, iar eu eram foarte mulţumit că nu vedeam nici o linguriţă. Am luat o bucată mare de plăcintă şi am muşcat zdravăn din ea. Deodată am simţit cum mă calcă cineva pe picior.

Ei, mi—am zis eu, tonta de Ilse vrea să se răzbune. M—am strîmbat la ea atît de cumplit încît, de spaimă, a rămas cu gura deschisă. A urmat însă o nouă călcătură. Atunci m—am enervat.

„Cine dă din picioare aici ?" am întrebat tare şi m—am uitat la Ilse. Mama m—a apucat imediat de braţ şi am observat că nu i—a convenit ce—am spus.

„De ce n—ai luat o linguriţă pentru prăjitură ?" mi—a spus mama printre dinţi.

„Păi, nu vezi că nu e nici o linguriţă, sînt numai furculiţe ?" am răspuns eu, tot printre dinţi.
Mama mi—a şoptit din nou : „Sînt furculiţe pentru prăjitură."

La noi, nu există asemenea furculiţe pentru prăjitură. Am dat din cap şi am început să mănînc cu furculiţa mea. După un timp am primit din nou un ghiont. Acum mi—am dat seama de unde venea. Era mama. Observase că luasem a opta bucată, iar ghiontul ei însemna : „Termină cu mîncatul! Mai devreme, mama mă înghiontise pentru că nu mîncam cu furculiţa de prăjituri, iar eu am crezut că e Ilse. Am pus jos furculiţa.

Domnul Alfred a zis : „Alfons, dacă mănânci aşa mereu, o să rămîi mic pentru totdeauna."

„Vă mulţumesc, nu mai pot", am zis eu, uitîndu—mă cu jind la plăcintă.

Soţia domnului Alfred a vrut să mă mai ademenească o dată. „Hai mai ia o bucată."

Am dat din cap că nu.

„Nu mai fă pe mironositul", zise tata.

În momentul următor a tresărit. Mai mult ca sigur că mama îl călcase pe picior. N—am mai luat nimic.

După ce am băut cafeaua cu lapte, Ilse şi cu mine urma să ne ducem jos. Întîi nu ne—am vorbit. După aia însă am constatat că ştia să se joace excelent de—a v—aţi ascunselea, iar cînd mi—a povestit că în clasa ei aveau un trib de indieni a cărui căpetenie era ea şi se numea „Marea Şerpoaică", mi—a devenit simpatică. Dar, .nu pentru mult timp, deoarece curînd a început să—mi ghiorţăie burta.

„Mi—e îngrozitor de foame", am spus eu ursuz.

Marea Şerpoaică era şi ea flămîndă. Mi—a relatat că mama ei i—ar fi spus, că atunci cînd vin musafiri nu se mănîncă aşa de mult. Dar avea ea o soluţie.

„În cămară mai este încă tava de la prăjitură, a zis ea, ne furişăm înăuntru şi ne luăm cîte ceva."

Mai întîi m—am codit. Mama ar spune precis că în calitate de oaspete n—ai ce căuta în cămara oamenilor. Dar Marea Şerpoaică considera că sîntetm indieni, iar indienii au voie orice, şi în plus,, ne era foame. Ne—am dus sus şi i—am salutat pe toţi cu plecăciuni şi reverenţe, astfel încît ce mari au rămas miraţi, cît de frumos ne purtam.

Apoi ne—am furişat în bucătărie. Marea Şerpoiacă a deschis fără zgomot uşa cămării. Prăjitura era sus de tot. Am luat un scaun, şi întrucît eu eram mai înalt, mi—a revenit mie sarcina să iau bucăţile.

„Ne trebuie şi furculiţe pentru prăjitură", am zis eu. Ca oaspete trebuie să fiu atent la asemenea lucruri.

Marea Şerpoaică mi—a făcut semn că n—aş fi zdravăn la cap. „Tîmpenii de furculiţe, nu le folosim niciodată."

Am dat din cap cu bucurie. Apoi a trebuit să mai pescuiesc cîteva bucăţi. De data aceasta nu mi—a mai reuşit în întregime.

înainte de a le apuca, s—a prăbuşit tava cu ultimele bucăţi de prăjitură. Am prins o bucată, dar cealaltă i—a căzut Marii Şerpoaice pe umăr făcîndu—se fărîme şi împrăştiindu—se pe bluza ei, pe lîngă guler. Cel mai grav a fost însă zornăitul tăvii cînd a căzut pe jos.. De spaimă, n—am putut să facem nici o mişcare. în secunda următoare erau toţi în uşa de la bucătărie, cu mama în frunte.

„Aoleu, aoleu, ce—ai făcut, Alfons ?" a zis mama supărată.

Eu stăteam cocoţat pe scaun şi mă bîlbîiam : „Ne era îngrozitor de foame şi mie şi Marii Şerpoaice, şi am vrut să..."

„Cum îi spui lui Ilse ? a întrebat mama consternată. Imediat să—i ceri scuze !"

„Păi aşa o cheamă, Marea Şerpoaică."

„Taci din gură, copil obraznic ce eşti", a strigat mama.

Marea Şerpoaică — dar hai să spun mai bine Ilse — încerca să—şi dea jos fărîmiturile de pe umăr.

„Ce—o să creadă Alfons despre tine ? i—a zis Ilsei mama ei. Frumos îţi sade să—ţi dai în petec. Uite ce—i pe bluza ta nouă."

Ilse a fost dusă la baie. Bine că tata şi cu domnul Alfred dispăruseră din uşă şi îi auzeam cum râdeau în cameră.

Rămînînd singură cu mine, mama a zis cu glas tare : „Nimic n—ai reţinut din ce ţi—am spus. Te porţi ca un sălbatec. Fiul meu Alfons face spargeri în cămări străine, fură prăjituri, deşi tocmai s—a sculat de la masă, şi pe urmă îi spune drăguţei de Ilse că e o şerpoaică."

Tot restul serii, Ilse şi cu mine a trebuit să stăm lingă mamele noastre, drepţi şi nemişcaţi, parcă am fi înghiţit nişte beţe. Ne făceam semne cu ochiul, dar atît. Pe drumul spre casă mama a descoperit că ciorapii mei albi se mai închiseseră la culoare în timpul jocului de—a v—aţi ascunselea.

A oftat doar şi a spus : „Ce—o să iasă din tine ?"

Data viitoare cînd o să mai trebuiască să mergem în vizită o să mă îmbolnăvesc cu cîtva timp înainte,— îmi propun în mod ferm acest lucru.

CUM AM FĂCUT SCHIMB CU BRICEAGUL MEU

De la tata am primit un briceag. Avea două lame şi un curăţitor de unghii — şi arăta foarte bine. Mi—a plăcut atît de mult încît la masă am început să—mi tai bucăţile cu el. Mama nu putea să sufere acest lucru şi a trebuit să duc briceagul de la masă.

După vreo trei—patru săptămâni, la noi în clasă a apărut un joc nou : fotbal cu jetoane. Se foloseau unsprezece jetoane colorate, iar ca minge, o bilă de hîrtie. Se făceau două echipe, ca la fotbal adevărat.

Vroiam foarte mult să am şi eu un asemenea fotbal cu jetoane. Găsisem şi un nume pentru echipa mea. Urma să se cheme Lok Zitterbache. Dar banii din puşculiţă nu—mi ajungeau să cumpăr o cutiuţă cu jetoane colorate.

Ce era să fac ? Deodată mi—a venit ideea să dau briceagul pe jetoane. îmi părea foarte rău, dar m—am decis s—o fac pentru că oricum nu mai aveam voie să—mi tai cu el bucăţile la masă şi apoi, vroiam neapărat să am jetoane. Erwin de la mine din clasă era dispus să facem schimbul. S—a uitat la briceag pe toate părţile, i—a verificat tăişul pe o bucată de ziar şi a dat din cap aprobator.

Mi—a dat jetoanele lui şi a primit în schimb briceagul meu. M—am apucat să joc toate meciurile din campionatul diviziei A, chiar şi partide internaţionale, şi, fără să exagerez, le—am cîştigat pe cele mai multe. Partida mea cea mai frumoasă a fost Lok Zitterbacke — Turcia, pe care am cîştigat—o cu 23 — 4.

Într—o zi am propus în clasă să organizăm un campionat de fotbal cu jetoane. Toţi s—au uitat miraţi la mine. „Tu mai joci jetoane, Alfonsius ?" „Păi, sigur că da !"

Li s—a părut deplasat şi mi—au spus : „Jetoanele nu mai sînt la modă, acum facem tragere la ţintă cu praştia." M—am dus şi eu cu ei să văd ce fac.

Desenaseră ţinte pe hîrtie subţire şi le agăţaseră de crengile unui copac din parc. Ţintele desenate erau diferite animale în care trăgeau cu praştia, de la o depărtare de zece paşi. Dar ce praştii frumoase ! Unele erau din lemn, însă cele mai frumoase erau din metal. Toate aveau benzi elastice de cauciuc, late, iar unele dintre ele aveau acolo unde se punea pietricica mică rotundă — proiectilul — o fundă lată din piele.

Fîşşş — pornea pietricica, iar acolo unde era desenat un crocodil, hîrtia se spărgea cu un pocnet sfîrîitor. Era limpede. Trebuia să—mi fac şi cu rost de o praştie din ăsta, şi trebuia să fie din metal.

Am căutat în pivniţă o umbrelă veche de—a noastră. Spiţele ei ar fi fost foarte potrivite pentru o praştie. Dar n—am mai găsit umbrela. Am găsit însă în clasa paralelă un băiat dispus să facă un schimb. I—am dat jetoanele mele şi o maşinuţă stricată, iar el mi—a dat praştia lui. Era o praştie foarte frumoasă, din spiţe de umbrelă. Ajuns acasă am încercat—o imediat la uşă, dacă trage cu precizie. Mama mi—a întrerupt antrenamentul. Mi—a arătat cîteva plesnituri de vopsea şi a trebuit să evacuez terenul.

În scurt timp am devenit un foarte renumit trăgător cu praştia. Dar după două săptămîni nu mai aveam chef să trag întruna cu praştia la ţintă. M—am gîndit că mai mult mi—ar place să învăţ jongleria. Văzusem la circ un jongler chinez. Mi—am propus să devin şi eu artist şi am început să exersez cu nişte mingi vechi de tenis. Deşi jonglerul făcuse să zboare concomitent şase mingi prin aer, eu vroiam, din prudenţă, să încep numai cu trei. Printre jucăriile mele am găsit mimai o singură minge. Desigur, aveam bani ca să—mi mai cumpăr una, dar în puşculiţă. Aşa că am pornit la schimb. Noroc că în clasa a patra izbucnise trasul la ţintă cu praştia. Mi—a fost uşor să obţin o minge de tenis pentru praştia mea şi pentru cincizeci de pietricele selecţionate. Cea de—a treia minge am procurat—o în schimbul unui magnet şi a cîtorva bile colorate din rezerva pe care o aveam."

Ca de obicei, am început mai întîi să exersez în cameră. Dar cînd una din mingi a căzut pe colivia lui Patzi, iar papagalul meu a intrat într—o viteză de—i zburau penele în toate părţile, şi cînd imediat după aceea mingea cealaltă s—a lovit de lampă, încît mi s—a făcut frică să nu se prăbuşească, m—am dus în curte. Jonglatul cu două mingi îmi reuşea destul de bine. Cum încercam şi eu a treia, se termina totul. Toate cele trei mingi îmi cădeau, una după alta, în cap.

„Perseverenţă, perseverenţă !" îmi ziceam cu glas tare, vorba profesorului nostru de sport, domnul Filkendorf, şi o luam de la capăt. Din păcate o minge a intrat printr—un geam de la etajul întîi şi a trebuit să ascult o groază de apostrofări pînă ce femeia de acolo mi—a aruncat—o înapoi. E adevărat, căzuse în oala cu supă.

În parc m—a izgonit îngrijitorul căruia nu—i plăcea că—mi adun mingile căzute călcînd pe iarbă.

Exersam oriunde mă duceam sau oriunde stăteam. îmi tremurau braţele de atîta efort, dar n—am reuşit să jonglez cu trei mingi.

Poate că lucrul cel mai bun era să mă duc la artistul chinez de la circ şi să—l rog să mă ajute.

Am plecat de îndată într—acolo, dar cînd am dat colţul am văzut: ghinionul. Circul plecase. De nervi am tras un şut în minge. A căzut pe acoperişul unui şopron şi a dispărut. Cînd am deschis poarta curţii ca să—mi recuperez mingea, abia am avut vreme s—o închid, ca să scap de dinţii mari şi galbeni ai unui cîine boxer. Mai aveam deci numai două mingi. Cu atît nu poţi să devii jongler, aşa că am renunţat la meseria asta.

Şi cum mă duceam aşa amărît spre casă, deodată văd cîţiva băieţi mergînd cu nişte minicărucioare joase autoconfecţionate. Acum ştiam ce aveam de făcut : să—mi construiesc şi eu un mini—cărucior.

Am dat mingile de tenis, devenite acum inutile, plus o minge mare, care, ce—i drept, se cam înmuiase, şi o busolă stricată, pe patru roţi de cărucior de copil, cu axe cu tot. Şipci de lemn ara luat de la aprozar. Tata m—a ajutat puţin la construcţie şi a ieşit un minicărucior extraordinar. I—am dat numele de „Cometa" şi m—am auto—numit Alfons Rosenhaiminer. La cursa de calificare pe clasă am ieşit al treilea şi am primit medalia de bronz (evident numai din hârtie).

La cursa pe un teren neomologat, într—o groapă de prundiş — tocmai eram pe locul doi — s—au rupt axele. Ca urmare am fost disproporţionat ! (Am o nedumerire : m—am contrazis întruna cu arbitrul nostru Erwin. Eu susţin că nu se zice „disproporţionat", ci descalificat, dar ca sportiv n—ai voie să obiectezi împotriva deciziilor arbitrului.)

Ce să mai lungesc vorba : am schimbat cele patru roţi fără axe cu un băiat din clasa a doua, unde tocmai începuse construcţia minicărucioarelor. Am primit în schimb cinci figurine de animale din plumb, o bilă care pocneşte asurzitor cînd o plesneşti Ide pământ şi o minge mică de cauciuc. De fapt, n—aveam nevoie de toate astea, dar nici roţile nu vroiam să le mai văd.

A doua zi, Theo mi—a spus că—mi dă nişte ochelari de motociclist dacă—i dau roţile mele. M—am dus fuga la puştiul din clasa a doua şi am încercat să—l conving să anulăm schimbul. Dar el mi—a spus : „Mertu' de la groapă nu se mai întoarce."

Ca să scap de lucrurile pe care le adunasem le—am schimbat pe toate cu Peter, care pentru cele cinci figurine de plumb, pentru bilă şi minge mi—a dat patruzeci de poze strînse din pachete de ţigări şi cîteva rotiţe dinţate de la un ceas de buzunar. Rotiţele puteau fi folosite foarte bine în chip de titirez.

Chiar în perioada în care făcusem tîrgul cu pozele şi cu rotiţele dinţate, în clasa noastră a venit Julius. Venise cu părinţii lui din munţii Metaliferi în oraşul nostru. Deşi vorbea puţin caraghios, Julius era foarte bun cioplitor în lemn. Cînd ne—a arătat lucruri pe care zicea că le—a făcut el, nu l—am crezut.

Eu am zis : „Tţţ ! astea le—ai cumpărat la raionul cadouri de la Universal. Acolo c plin de miei şi cerbi".

Dar a doua zi Julius a adus la şcoală lemn şi un cuţit şi, după ore, a cioplit în faţa noastră un şoricar foarte frumos.

Toată chestia ne—a plăcut aşa de mult încît ne—a apucat pe toţi boala cioplitului. Dar eu n—aveam cuţit. A trebuit să caut şi să întreb multă vreme pînă l—am găsit pe unu' dintr—a opta care vroia să schimbe un briceag. I—am dat în schimb : patruzeci de poze din pachetele de ţigări, rotiţele dinţate, două coarde de mandolină, un popic de sfoară pentru zmeu şi trei dintre creioanele mele colorate cele mai bune.

Totuşi, nu prea mi—a plăcut briceagul pe care îl procurasem. Una din lame era ruptă, cealaltă era puţin ruginită şi, în general, arăta destul de deteriorat. Dar aveam nevoie de cuţit, aşa că am plecat urgent, înainte ca ăla mare să se răzgândească.

Acasă mi—am luat o buturugă de lemn de foc şi am început să cioplesc. Mama m—a certat din cauza aşchiilor care zăceau prin toată camera. Dar tata i—a spus seara : „Lasă—i să lucreze, aşa îşi face ochiul şi mîna". El s—a uitat la opera mea şi era de părere că putea să fie un porc sau., un butoi cu urechi. De fapt era o căprioară şi m—am enervat că n—a văzut asta. Atunci tata a luat cuţitaşul, s—a uitat la el din toate părţile şi a spus : „Cum a ajuns în halul ăsta briceagul pe care ţi l—am dăruit ? Nici n—a trecut prea mult timp de cînd îl ai. Dar arată de parcă a fost dezgropat dintr—un mormînt din antichitate."

Ce era să spun ? M—am făcut că mă uit foarte atent la cuţitaş şi căutam o scuză. Deodată am simţit cum frige cuţitaşul în mîna mea. Îmi venea să—l arunc. Era într—adevăr cuţitaşul meu ! L—am recunoscut după cîteva semne mici, după iniţialele A. Z. zgîriate în prăsele. Iată că—mi recuperasem briceagul.

„Ce—ai făcut cu el ?" a întrebat tata şi am observat cu spaimă cuta care se formase pe fruntea lui.

Spre norocul meu, în momentul ăsta a venit vecinul nostru care i—a invitat pe ai mei la televizor. Rapid am băgat cuţitaşul în buzunarul de la pantaloni.

Din seara aceea nu mai cioplesc. Dar cine îmi ia mie cuţitaşul ăsta şi îmi dă în schimb o paletă de tenis de masă ? Pentru că m—am gîndit că vreau să devin campionul clasei la tenis de masă.

DE CE MI SE MAI SPUNE ŞI *AL—FOC*

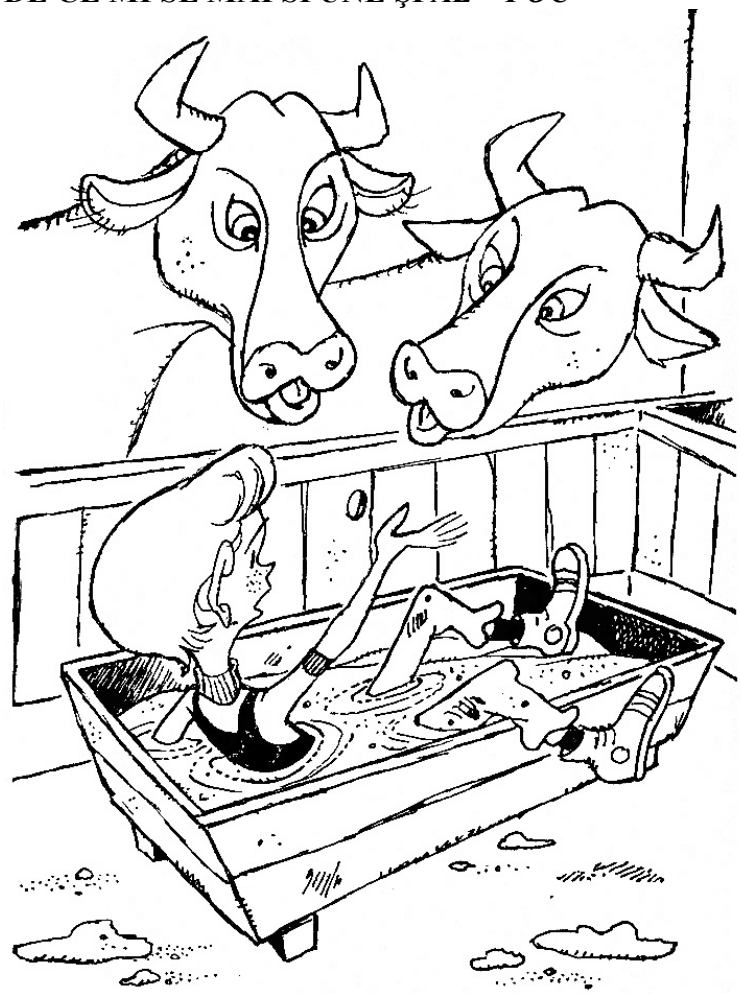

La început am fost foarte entuziasmat cînd tata şi cu mama mi—au spus că în vacanţa de vară voi pleca la ţară, la unchiul Theo. Nu fusesem încă niciodată la ţară, să fiu şi eu împreună cu animalele, altele decît Patzi, papagalul meu, pe care îl cunosc prea bine.

Pentru prima dată mi s—a dat voie să merg singur cu trenul, patru ore. Din păcate, chiar la început am avut o neplăcere cînd vîntul mi—a luat din mînă batista cu care făceam semne de rămas bun. Ca un făcut, mi—a curs apoi nasul întruna. Nu ştiam ce să mai fac. Am încercat cu mîneca. A mers bine, dar nu i—a plăcut femeii care şedea în faţa mea. Apoi am încercat să—mi trag nasul. Asta l—a deranjat pe bărbatul de lîngă mine. Atunci am lăsat să—mi curgă nasul şi gata.

Cînd a venit controlorul mi—a spus : „Măi băiete, nu vezi că—ţi curge nasul ? Doar nu mai eşti copil mic."

Unchiul Theo m—a luat de la gară şi m—a dus imediat prin tot satul. Cel mai mult mi—a plăcut grajdul de vaci al cooperativei, care era foarte curat şi luminos. Dar aici mi s—a întîmplat un necaz. Stăteam pe culoarul de mijloc dintre vaci şi vorbeam cu unchiul Theo. Vroiam să ştiu cum se mulge, nu pricepeam tehnica.

Deodată, am simţit cum mă freacă ceva cald şi ud pe picior.
Am tras un ţipăt, m—am împiedicat şi am căzut în jgheabul de hrană. Deasupra mea vedeam gurile umede ale vacilor care îmi suflau în obraz.

„Ajutor, unchiule, că astea mă muşcă", am strigat, în spaima mea.

Dar unchiul Theo şi ţăranii din jur se stricau de rîs. „Cade din cauza unei limbi de vacă în trocul cu mîncare... cică vrea să—i muşte vaca, hahahaha..."

M—am sculat repede şi foarte furios. Mi—am propus să nu mai fac absolut nimic oare să le dea ţăranilor prilejul să rîdă. Vroiam să le arăt eu ce tip sînt. Şi a doua zi (ciudat cît de repede se întinde aşa ceva într—un sat atît de mic), cînd au început copiii să strige după mine : „Băiat de la oraş — cade în

jgheabul cu furaj", mi—am spus : ei, las' că le arăt eu lor !

Peste cîteva zile am avut prilejul s—o fac. Mătuşa Marta, soţia unchiului Theo, mi—a dat la prînz o cană mare, albastră, emailată, plină cu supă, şi un coş de mîncare ca să—l duc unchiului Theo pe cîmp. „E în cartofi, în spatele pădurricei de mesteceni", mi—a spus mătuşa Marta. N—am înţeles imediat. Adică, cum să intre unchiul Theo într—un cartof ?

„Of, băiat de oraş, a zis mătuşa Marta, scorboleşte cartofii, înţelegi acum ?"

Am dat din cap, dar mi s—a părut totuşi cam ciudat. Ce—i aia scorboleşte ? Cartofii se recoltează. Mătuşa Marta mi—a explicat pe unde trebuie s—o iau şi am pornit. Am ieşit din sat, m—am dus de—a lungul păşunii, dar am păstrat puţină distanţă faţă de vaci, din cauza întâmplării din grajd. Apoi am ajuns la pădure. Aveam o strîngere de inimă numai cînd mă gîndeam la porcii mistreţi. Se pare că sînt îngrozitor de periculoşi. Mă tot uitam să văd dacă e vreun pom în apropiere, pe care să mă caţăr repede, în cazul că veneau mistreţii. A fost o măsură prevăzătoare pentru că deodată a foşnit ceva în tufăriş. Am sărit la un pin bătrîn şi am încercat să mă urc în el. Din păcate era foarte gros. N—am reuşit să ajung prea sus. O bucată de vreme am stat atîrnat ca o maimuţă căţărătoare de jucărie la care s—a rupt sfoara. Am închis repede ochii. Dar nu s—a întîmplat nimic. Foşnise un iepure, care se speriase la fel de tare ca şi mine. Mi s—a părut caraghios să—ţi rupi pantalonii din cauza unui iepure (se făcuse o gaură de toată frumuseţea). în plus, am mai băgat şi nisip în masa de prînz a unchiului The o (pentru că—mi scăpase coşul din mînă).

Noroc că nici după aceea n—a mai venit vreun porc mistreţ. Cu toate acestea, m—am bucurat cînd am ieşi din pădure şi am văzut ogoarele. Iată şi pădurricea de mesteceni, în spatele căreia urma să—l găsesc pe unchiul Theo cu echipa lui.

Dar, ce era asta ? Deasupra pădurricei de mesteceni se vedeau vălătuci de Turn, şi în partea cealaltă la fel. Incendiu forestier !!!

M—am întors ca un fulger şi am luat—o la fugă înapoi. Acum o să vă arăt ce pot, mi—am zis. Salvez pădurea, salvez satul şi poate o să scrie despre mine în ziarul pionierilor, iar cei din clasa mea o să fie negri de invidie. Poate că iau şi o medalie.

Am fugit cît am putut de tare şi—mi pierise cu desăvîrşire teama de porci mistreţi. Curînd am început să simt înţepături într—o parte. Probabil că aşa îi doare pe sprinteri, m—am gîndit eu. Am aplecat capul într—o parte, deschizînd gura mare şi am fugit mai departe.

Ca să scurtez drumul am fugit peste păşune. Vacile mişcau cozile şi urechile privindu—mă prosteşte. „Hai, loc, juncuţelor, că arde", am strigat. Au mugit alergînd dintr—un loc într—altul. Am trecut ca vijelia pe sub gardul păşunii (nu conta că în acest fel mi—am rupt pantalonii şi în partea cealaltă, trebuia să salvez satul).

Mătuşa mea era în bucătărie şi s—a făcut albă ca varul cînd am năvălit în casă.

„Alfons, te—au bătut băieţii, ce—i cu tine în halul ăsta ?" M—a apucat de cămaşă, care s—a desfăcut la spate parcă era în faţă. (Ruptura asta nici n—o observasem.)

„N—are importanţă, am spus. Satul... trebuie să salvez satul..."

Mătuşa nu ştia ce să spună. Dădea doar din cap.

Mi—am adunat toate puterile şi am început să strig : „Mătuşă Marta, arde !"

„Ce ? ! Unde ? !"

„Foc, foc, arde pădurea !"

Mătuşa Marta a luat—o la goană cu saboţii ei de lemn. Eu după ea. Nu fugea rău ! S—a oprit la o magazie din lemn, lîngă iazul satului şi a început să bată ca dezlănţuită într—o şină care atîrna acolo, strigînd : Foooc, foooc, arde pădurea !"

„Am văzut cu ochii mei !" strigam eu.

Acum satul era ca un furnicar. Întîi au ieşit copiii din case. Apoi femeile. La urmă bărbaţii. în fugă îşi îmbrăcau uniforma de pompieri. Primarul era comandantul pompierilor. îşi pusese casca pe cap, dar era în cămaşă. M—a pus să povestesc repede unde era incendiul. A fost descuiată magazia şi toţi s—au apucat să tragă pompa afară. Cineva a adus caii. „Nerozilor, a strigat primarul, înapoi cu pompa, în pădure nu este apă, n—avem ce face cu pompa."

S—au adus lopeţi, a venit o căruţă cu cai, şase inşi de la pompierii voluntari s—au urcat în ea şi eu printre ei, pentru că trebuia să le arăt drumul.

Caii au pornit în galop, trebuia să mă ţin tare să nu cad. între timp, pompierii voluntari au terminat cu

îmbrăcatul. Toţi înjurau, pentru că toţi uitaseră cîte ceva. Unu' era în uniformă şi în saboţi. Altu' îşi uitase centura, iar primarul, vestonul de pompier. Cînd a observat asta, a ţipat o dată : „Staaţi !"

Căruţaşul a tras de hăţuri, căruţa s—a oprit, iar noi am căzut cu toţii grămadă.

„Mi—am uitat haina ! striga primarul, ridicîndu—şi casca ce—i căzuse pe nas. Fir—ar să fie de haină, ducă—se, a zis tot el, dă—i drumu' Jahn, arde pădurea."

Apoi am strigat eu „Staaaţi !" Caiii au fost opriţi, noi am căzut iar cu toţii grămadă, iar primarul s—a trezit din nou cu casca pe nas.

„Ce e ?" strigau pompierii voluntari.

Le—am spus : „Putem să scurtăm drumu' aici dacă o luăm peste păşune."

Pompierii m—au privit ciudat.

Primarul s—a frecat la nas mormăind : „Păi, doar nu putem să trecem cu căruţa peste gard, cap pătrat." Cursa a reînceput.

Treceam în goană prin pădure. Deodată am văzut ceva colorat zăcînd în drum. Întîi n—am recunoscut obiectul. Cînd l—am recunoscut era prea tîrziu. Cana emailată si coşul unchiului Theo s—au făcut praf sub roţi.

„Opriţi" am strigat.

Căruţaşul a tras de hăţuri, toţi au căzut grămadă, iar primarul a ţipat tare „au" cînd i—a alunecat casca pe nas. „Acum, ce s—a mai întîmplat ?"

„S—a dus mîncarea unchiului Theo", am zis eu. M—am dat jos şi m—am întors la locul avariei. Cana se făcuse plată ca un timbru, iar minunata supă de mazăre se scurgea în nisip. Îmi venea să urlu de furie. De ce lăsasem coşul şi cana în mijlocul drumului ?

„Hai, să—i dăm drumu', strigau pompierii, obiectele sînt făcute praf, n—avem timp."

Am ieşit în cîmp, am traversat păduricea de mesteceni şi am ajuns la locul unde lucra unchiul Theo cu echipa lui. Cînd oamenii au văzut pompierii pe căruţă, au luat—o toţi la fugă spre noi.

Vroiam să spun ceva, dar primarul urla : „Toţi bărbaţii sus, arde !"

L—am tras de bretele.

„Mai tacă—ţi gura, mi—a zis primarul, ne—ai mai oprit de două ori."

Şi totuşi, aveam de spus ceva foarte important.

Bărbaţii au sărit în căruţă, vizitiul a făcut o manevră de întoarcere şi am pornit cu toţii mai departe. Acum m—a observat şi unchiul Theo. S—a uitat la cana plată din mîna mea şi la cămaşa făcută ferfeniţă.

„Ce cauţi aici în căruţa pompierilor ?" m—a întrebat el.

Toţi s—au uitat la mine.

„Păi, el a descoperit incendiul", a zis primarul frecîndu—şi nasul înroşit.

„Staţi, am strigat eu. Opriţi imediat !"

Căruţaşul a tras de hăţuri, toţi aU căzut grămadă, iar primai ului, i—a alunecat din nou casca pe nas. „Fir—ar să fie ! a strigat el. Am ajuns la capătul nervilor !" „Păi, incendiul !" am ţipat eu. „Unde e, unde e ?" strigau toţi.

Am arătat înapoi spre cîmp. Acolo ardea ! Peste tot erau mici ruguri din care urca complet vertical un fum albăstriu. „Păi, aici, peste tot !"

Pompierii voluntari s—au uitat la mine ! Primarul şi—a scos casca din cap. Unul a început să rîdă, apoi încă unul ; în cele din urmă au rîs şi unchiul Theo şi primarul. Se umflaseră şi se înroşiseră amîndoi de rîs, ştergîndu—şi întruna lacrimile din ochi. Primarul se bătea mereu cu palma pe cască.

Printre sughiţuri zicea : „Măi băiatule, un foc de cartofi nu—i un incendiu."

Din ziua aceea băieţii nu îmi mai spuneau „Băiat de la oraş — cade în furaj", ci „Al—foc". L—am rugat pe unchiul Theo !să nu le scrie alor mei de—acasă despre treburile astea. Din banii mei de buzunar o să—i cumpăr o cană emailată nouă, poate că aşa n—o să scrie. Nici cartofii nu—mi mai plac, mă gîndesc mereu la alarma mea ide incendiu. Dacă se află, ajung la ziar, dar Ha pagina de umor.

Cînd m—am întîlnit cu leul pe scară

CÎND M—AM ÎNTÎLNIT CU LEUL PE SCARĂ

Într—o zi, Peter, comandantul nostru de grupă, a venit de ia o şedinţă şi ne—a întrebat clacă nu vrem să facem un concurs „Cine strînge mai multe materiale vechi". Toţi au vrut să participe. Eu am fost foarte mîndru cînd m—au numit şeful grupei strîngătorilor de hîrtie. Urma să mergem din casă an casă, să sunăm şi să întrebăm dacă nu au deşeuri de hîrtie. Deşcurile de hîrtie sînt foarte importante.

Pe o vreme frumoasă am pornit la treabă. Fiecare urma să ia o casă. Ca şef al grupei eu am intrat chiar în prima. Căruciorul de mînă l—am lăsat în lata uşii. Am sunat la parter. Aşa cum urma să rezulte mai tîrziu, asta a fost o greşeală.

(Mi—a deschis o domnişoară. M—a privit cam pieziş şi m—a întrebat ironic : „Ce vrei ?"

N—am răspuns nimic, mă întrebase atît de răstit, încît m—am înroşit pînă—n vîrful urechilor. Sînt în stare să mă supăr îngrozitor, dar în asemenea ocazii nu reuşesc să scot nici un sunet.

Poc — a trîntit uşa. Eu am mai stat o bucată de vreme pe loc, gîndindu—mă că trebuie să mai încerc o dată, pentru că poate totuşi are ceva hîrtie. Am sunat din nou. Domnişoara brunetă a reapărut.

„Eşti din ăia care sună la uşi ca să enerveze lumea ?"

„Nu, m—am bîlbîit eu. Am nevoie de hîrtie".

„Şi ce vii la mine ? Du—te la papetărie şi cumpără—ţi !"

Poc — iar s—a închis uşa. Hai că începuse bine.

A trebuit să recunosc însă că eu însumi eram de vină. Aş. fi putut să—i spun exact de ce am venit.

La următoarea încercare a mers ceva mai bine. O femeie micuţă, rotunjoară, mi—a dat un vraf întreg de ziare vechi. M—am bucurat şi am spus : „Mii de mulţumiri, doamnă Thade". (Tocmai citisem numele pe plăcuţa de la uşă.) Femeia era foarte prietenoasă şi mi—a dat şi o gogoaşă.

Am ajuns la etajul următor. Acum îmi intrasem în mînă. La etajul doi aveam un maldăr serios de cărat: Ambele braţe îmi erau încărcate cu hîrtie şi cu o pungă cu oase.

Şi la etajul trei am primit masiv. Aici locuia un profesor, care s—a apucat să scoată o mulţime de vechituri, hîrtie, bare de alamă, fiind foarte blînd şi amabil. M—am enervat că nu începusem de sus. Ar fi fost mai uşor să car în jos toată hîrtia. Icneam şi gîfîiam puternic cînd am urcat la ultimul etaj. Mi—am spus iar poezia şi am mai primit cîteva pachete frumoase de hîrtie. Abia mai puteam să privesc peste ele, atîta eram de încărcat de sus pînă jos. Am pornit să cobor. Dar nici n—am dat bine.colţul scării, că am rămas încremenit, în faţa Uşii profesorului şedea un leu. Se uita fix şi grav la mine, fără să se mişte. Am făcut imediat un salt înapoi şi de spaimă m—am aşezat jos. Să fie vreo închipuire ? Am tras încă o dată cu ochiul ele după colţul scării. Într—adevăr, şedea acolo, foarte liniştit, parcă ar fi fost gata de săritură şi se holba la mine în sus. O fi mirosit cumva oasele ?

Unde era să fug ? Dacă aş face o mişcare rapidă luînd—o la goană pe scări în sus, precis că s—ar lua după mine. Poate că aş putea cumva să scap pe fereastră. în dreapta, lîngă mine era fereastra scării, numai întredeschisă. Am deschis—o încet şi m—am uitat în jos. I—am văzut pe ceilalţi cum stăteau în jurul căruciorului şi mă aşteptau.

M—am aplecat cu atenţie în afară şi am şoptit : „Nu pot să vin, mă ţine un leu aici."

Dar pentru că şopteam nu m—au înţeles.

Le—am strigat ceva mai tare : „Un leu — aveţi grijă !" şi m—am întors.

Dar leul şedea tot în acelaşi loc şi mă privea fix. Băieţii au mai stat puţin, apoi mi—au făcut un semn cum că n—aş fi zdravăn la cap şi s—au dus la casa următoare. M—am aşezat pe scară, nemişcat şi ţeapăn. Leul şedea jos — şi nu se mişca. Totul a durat în jur de o oră. Nu mai puteam. Să strig după ajutor ? Leul avea nevoie de circa două salturi ca să ajungă la mine. între timp aş fi putut să ies pe fereastră. Dar unde ? în faţa ferestrei era un castan. Nu mi se părea prea înalt, şi în fond jos era iarbă. După încă o jumătate de oră m—am hotărît să fug. Mi—am luat încet pacheţelul meu de hârtie, care trebuia să fie salvat şi l—am aruncat pe fereastră. Din păcate, bătea vîntul, iar hîrtia mea, adunată cu greu, zbura în toate părţile. Un pachet i—a căzut unei femei bătrîne chiar la picioare. M—am plasat repede în spatele geamului şi am tras cu ochiul la leu. Dar ăla şedea acolo şi mă fixa ca şi cum i se şi strînsese apa în gură. Atunci ara ieşit pe fereastră şi m—am apucat de o cracă groasă de castan. Totul mergea bine. Nu era prea înalt, iar crăcile erau groase. Mă deranjau numai punga cu oase şi barele de alamă. Tocmai cînd vroiam să—mi dau drumul de pe ultima cracă pe iarbă m—a apucat cineva de pantaloni. „Aha, zise o voce groasă, uite că am pus mîna şi pe măgaru' care se.caţără întruna în pomii

noştri şi ne strică iarba : Tu eşti ăla care ai aruncat şi cu hîrtia asta pe aici, nu—i aşa ?"
Era administratorul; care se uita la mine cu o privire întunecată şi mă ţinea strîns cu mîna lui vînjoasă. „Nu, nu, am zis eu, nu sînt eu ăla."

„Atunci ce cauţi aici, sau poate vrei să negi că te—am prins aici în pom ?"

„Nu, i—am spus, m—aţi prins în pom. Dar eu nu mă caţăr aici de plăcere. Am fugit de un leu. Sînt pionierul Alfons Zitterbacke şi strîng deşeuri de hîrtie."

„Ei drăcie, zise administratorul, de unde leu, aici în castan ?" încă mă mai ţinea strîns.

Am spus : „Nu în castan, sade în faţa uşii profesorului şi a trebuit să ies prin fereastra aia de sus."

Administratorul m—a privit pătrunzător.

„Ta vino cu mine ! mi—a strigat. Mergem pînă sus."

M—am opus. „Nu, nu, am ţipat, nu vreau să fiu devorat."

Între timp se mai adunaseră cîţiva oameni şi s—a creat o mică agitaţie. Şopteau între ei : „Zice că a văzut un leu — şi a sărit pe fereastră". Unii rîdeau, alţii îşi compuneau o mină gravă.

„Şi unde ar fi leul ?" zise un bărbat.

„Şade sus pe palierul scării", am spus eu.

Atunci au sosit şi pionierii. Pater, comandantul grupei noastre, şi—a făcut loc prin mulţime.
Tu eşti serios. Zitterbacke ? a zis el. Iar ne faci neplăceri ?" Acum m—am înfuriat şi eu.

„Ce vină am eu că sade un leu pe scară cînd strîng deşeuri de hîrtie ? Tot mereu cade măgăreaţa pe mine."

Administratorul, bărbatul care întrebase, şi cu mine urma să mergem sus şi să vedem ce—i cu leul. Administratorul a luat o cazma, iar bărbatul un băţ.

M—am gîndit că aş putea să iau punga cu oase, pe care aş putea să i—o arunc leului, ceea ce l—ar distrage, aşa încît să pot fugi la nevoie.

Deodată a ieşit profesorul pe uşă. Administratorul s—a repezit la el. „Domnule profesor, i—a spus, băiatul ăsta susţine că în faţa uşii dumneavoastră sade un leu."
Profesorul a dat din cap.

„Nu e leu, ci hienă."

Oamenii au început să se neliniştească, iar eu am spus tare: „Vedeţi, am avut dreptate."

Peter mi—a şoptit : „Tacă—ţi gura, o hienă nu—i leu. Ar trebui să fii mai atent la biologie."

Între timp bărbatul celălalt a spus : „De ce daţi drumul hienei pe scară, ca să trebuiască să sară băiatul pe fereastră ?"

La început profesorul n—a înţeles nimic — pe fereastră ? — să dau drumul hienei ? Deodată a început să rîdă în hohote. Se scutura de rîs, nu altceva, în paltonul său. Şi—a scos ochelarii şi i—a şters pentru că i se umeziseră din cauza lacrimilor.

„Cred că nu—i nimic de rîs, am zis eu, şi o hienă e periculoasă şi poate să muşte."

„Nuu, haha, nuu, hiena asta, haha... spunea profesorul, ţinîndu—se de burtă, care probabil că—l durea de rîs, aia nu mai poate să muşte, că—i împăiată : Am scos—o afară pentru că era foarte tare mîncată de molii şi m—am gîndit că poţi s—o iei şi pe ea ca deşeu."

Oamenii au rîs atît de tare, încît s—a apropiat şi un miliţian pentru a vedea ce se întîmplă.

„Nu s—a întâmplat nimic, a zis administratorul înecîndu—se. E aici un băieţel care a sărit pe fereastră din cauza unei hiene împăiate."

Între timp, eu strîngeam hîrtia şi o duceam la cărucior.
Asta e rezultatul, dacă eşti foarte zelos.

În săptămîna care a urmat, am învăţat la biologie despre animale din Africa, inclusiv despre hienă.. Cînd profesorul nostru a anunţat subieotul lecţiei, Bruno a ridicat mina să spună ceva.

„Aici poate să ne spună Zitterbaeke o poveste frumoasă. El a fost deja la vînătoare de hiene."

Toată clasa a început să rîclă. Eu mă făcusem roşu ca focul. Şi mîine iar plecăm să strîngem deşeuri de hîrtie. Cine ştie ce mi se va mai întâmpla !

CE MI S—A ÎNTÎMPLAT ÎN TRAMVAI

Mai deunăzi vroiam să merg la mătuşa Sigrid. La început am fost singur în staţia de tramvai, pe urmă au venit tot mai mulţi călători. Cînd tramvaiul a dat colţul, mulţimea era atît de mare încît am renunţat să mai număr persoanele. Tramvaiul s—a oprit, şi acum începe de fapt povestea.

Un bărbat mai în vîrstă i—a spus altuia. „Uită—te la băiatif ăsta, habar n—are ce vrea, cînd în faţă, cînd în spate."

Cînd am „auzit, m—am speriat. Oare ce cred oamenii ăştia despre mine, cînd eu am fost de fapt primul în staţie ? M—am tras înapoi calicind o domnişoară pe picior — aoleu ce—a mai bombănit. M—am înghesuit înapoi gîndindu—mă : dacă toţi sînt aşa, o să le arăt eu cum trebuie să fii politicos. M—am dus pînă la coada tramvaiului şi am coborît în staţie.

Cînd eram la uşă şi vroiam să mă urc din nou a început să strige manipulantul la mine : „nesimţit obraznic, vii în ultimul moment şi vrei să te urci din mers... hai ? Să—ţi rupi picioarele, nu ?"
A plecat fără mine.

Tramvaiul următor era şi — el plin. De data aceasta am fost mai latent şi m—am înghesuit înăuntru.

Oamenii au început din nou. „Pistruiatul ăsta mic ne împinge

Am răspuns foarte încet : „Dacă nu împingi, cîrtesc, iar dacă împingi, tot nu—i bine."

Cum spuneam, am vorbit foarte încet, dar cineva m—a auzit. Iar o femeie mai în vîrstă, care purta o pălărie lată, neagră, cu boruri ce—i atîrnau ca nişte aripi de vultur peste urechi, striga cu glas piţigăiat : „Uite că mai o şi obraznic."

Mi—am adus aminte ee spunea mama mereu : „Alfons, chiar dacă ţi se face o nedreptate, nu te obrăznici, taci. din goliră, vorba e de argint, tăcerea e de aur" ; aşa că am tăcut.

Dar femeia cu aripile de vultur peste urechi găsise ceva nou. I—a spus vecinului ei : „Mai e şi nesimţit, obraznic şi nesimţit. Păi, sigur că da..."

Bărbatul a scos pipa din gură şi a spus : „Păi, nici noi nu ne purtăm mereu cum ar trebui". în momentul ăsta a primit un brînci de ia ultimii care se băteau să se urce în tramvai de—a zburat printre bănci.

Pînă la mătuşă erau şase staţii. Era cit pe—aici să nu pot coborî. Ca să—mi fac loc, a trebuit să mă proptesc vîrtos cu coatele în burţile celor mari. Ce mi—au mai auzit urechile de la ei !

Acum mă gîndesc întruna, cum trebuie să te urci într—un tramvai ? Dacă nu împingi, nu—i bine, lumea zice că stai degeaba. Dacă împingi, iar nu—i bine, că iese un scandal şi mai marc.

Of, de fapt e trist să ai zece ani şi să n—ai nici un cuvînt. Uneori visez noaptea că sînt manipulant de tramvai şi că merg atît de repede încît tuturor li se face rău şi toţi stau muţi şi chirciţi pe bănci. Ei se fac tot mai mici, iar eu tot mai mare şi rîd în hohote, gonind cu e,i pe străzile întunecate şi pustii.

Aţi visat vreodată aşa ceva ?

DE CE A PUS TROMBONUL ZĂPADA ÎN MIŞCARE

Totul a început de la faptul că de Anul Nou am avut voie să merg la bunici. Ei locuiesc într—un oraş mic dar foarte frumos. M—am bucurat foarte tare. Evident, nu din cauza orăşelului, ci pentru că la bunica şi la bunicul pot să fac tot ce vreau. Dar, a fost să fie altfel. Într—una din zile am surprins trei bunici discutînd. Primul era al meu, iar al doilea şi a treilea nu sînt de fapt bunicii mei, dar îi cunosc de mult şi de aceea le spun aşa : bunica Pollich, şi bunicu' Mürkelmeier. Şedeau furioşi la masă şi vorbeau atît de tare, încît am crezut că se ceartă.

Bunicu' Pollich spunea : „Paul (ăsta—i bunicul meu), trebuie să faci ceva, ce—o să spună oamenii despre noi ?"

Propriul meu bunic spunea : „Te rog să mă crezi, Friedrich, că aş face—o cu plăcere, dar cu guturaiul ăsta şi cu durerea în gît...""

Bunicu' Mürkelmeier a intervenit : „Paul, nu ne lăsa baltă, de douăzeci de ani facem treaba asta, ce—o să creadă oraşul despre noi ?"

Bunicul meu se văicărea : „Măi Ewald, trebuie să înţelegi că pur şi simplu nu pot".

Atunci m—au observat şi au început să mîrîie la mine — ce caut în cameră cînd afară e o vreme de iarnă atît de frumoasă. Mi—am făcut de lucru la fereastră şi am tras în continuare cu urechea,, pentru că mi—era cu desăvîrşire de neînţeles purtarea celor trei bunici. Pînă am aflat că bunicu meu nu era în stare să cînte la trombon. Adică, cei trei bunici cîntau în fiecare noapte de Anul Nou cîteva melodii în turnul primăriei. Bunicul meu cîntă la trombon. Bunicu' Mürkelmeier are o trompetă mai micuţă, iar bunicu' Pollich cîntă la corn. Acum, bunicul meu era atît de răcit încît nu vroia şi nu putea să cînte. Se crease o nemulţumire în rîndul celor trei bunici şi cînd se înfuriau, una două începeau să mă apostrofeze pe mine pentru tot felul de lucruri, ca şi cum eu aş fi fost de vină.

„Paul, trebuie să cînţi !" reîncepeau mereu să se roage ceilalţi bunici.

Dar la sfîrşit, bunicul meu a dat doar din cap spunînd cu glas răguşit : „Păi, abia pot să vorbesc."

Bunicu' Pollich, care întotdeauna făcea cele mai multe glume,, a rîs deodată şi a zis : „Ce—ar fi dacă l—am lua pe Alfons ? Hai să—l luăm sus în turn să stea în locul tău, Paul !"

Bunicul meu s—a uitat urît prin ochelarii săi. „Nu fă bancuri,., Friedrich. Alfons habar n—are să sufle în trombon !"

„Dar trebuie să cîntăm, zise bunicu' Mürkelmeier, ce va crede oraşul despre noi... ?"

Bunicu' Pollich se încrâncenase în propunerea lui. „De ce să nu meargă? Băiatul e aproape la fel de înalt ca şi tine. Îl îmbrăcăm în paltonul tău gros şi îi punem căciula ta groasă, şi să şadă sus, iar noi doi suflăm de două ori mai tare. Poate că ăia de jos nici n—o să observe.

Cei trei bunici s—au uitat unul la altul.

„Cum se ajunge sus pe turn ?" am întrebat eu (şi anume pentru că ameţesc foarte uşor).

„Păi, pe o scară de lemn, cum altfel '? ! Te omoară puşlamaua asta cu întrebările !" zise bunicul meu, care din nou se înfuriase pe mine. A luat o înghiţitură mare din paharul de grog.

Dar, pe undeva, propunerea părea să—i surîdă.

„Ia vino încoace !" S—a sculat şi m—a pus să stau în picioare lîngă el. Nu—mi lipseşte mult ca să—l ajung în înălţime (bunica e mult mai înaltă decît bunicul).

Bunicu' Mürkelmeier a spus : „Şi mie îmi place treaba. Alfons se aşează sus cu trombonul, iar noi suflăm. Cind am terminat cu cîntecul e douăsprezece fără zece şi oamenii nu se mai uită prea atent."

Pe mine nici nu m—au mai întrebat după aceea, iar eu nu m—am încumetat să le spun că ameţesc foarte repede.

A venit noaptea revelionului. Bunica una—două le mai spunea celor trei bunici : „Sînteţi ca nişte copii, mai lăsaţi odată cîntatul... Alfons, oşti foarte palid."

N—am spus nimic şi m—am lăsat îmbrăcat cu paltonul gros, îmblănit, al bunicului şi cu căciula sa. Astfel am plecat cu bunicu' Mürkelmeier şi cu bunicu' Pollich la primărie. Bunicul meu stătea la fereastră cu un fular uriaş de lînă la gît şi se uita după noi.

Cînd am început să urcăm scării înaltă, bunicu' Pollich m—a eliberat de trombonul mare. Căram deci cornul. Dar şi cu el am rămas agăţat de balustrada scării. S—a îndoit puţin. N—a fost prea grav, lucruri mai grave au urmat după aceea !

Cînd am pătruns prin uşa mare mîncată de carii şi am ieşit pe platforma turnului, mi s—a făcut galben în faţa ochilor (negru era oricum, pentru că era scară). Jos de tot, oamenii, ca nişte gîze mici, forfoteau adunîndu—se încet, încet. Ştiau că în curînd urma să înceapă concertul din turn. Bunicii m—au atenţionat din nou : „Nu sufla în trombon,.stai liniştit acolo, şi pe urmă faci semn ou căciula."

Am dat din cap şi am strîns puternic trombonul în braţe. Bunicii şi—au început concertul. Mi s—a părut că sună destul de bine. Jos, oamenii alergau ca furnicile de colo pînă colo. La cel de—a doilea cîntec, bunicii s—au dus la parapet. Acolo, parcă atîrnai drept deasupra prăpastiei. Aveam o senzaţie destul de ciudată în stomac. în acest moment, lîngă mine s—au produs două bubuituri îngrozitoare. Am avut impresia că s—au pornit nişte lovituri de tun. Ca ieşit din minţi am început să suflu în trombon. Totul din cauza fricii şi spaimei. Au ieşit nişte scîncituri şi mîrîituri.

Bunicu' Pollich s—a oprit din suflat şi mi—a strigat : „Opreşte—te Alfons, opreşte—te !" A început din nou să sufle, dar n—a mai reuşit să ajungă la unison cu bunicu' Mürkelmeier. „Pleacă !" a şuierat el.

M—am aplecat într—o parte şi m—am uitat în hăul adânc cu luminile colorate şi cu forfota oamenilor sub lumina lanternelor. Lîngă mine, cei doi bunici cîntau melodii care se interferau foarte ciudat. Şi iar au urmat bubuiturile. De această dată chiar de trei ori. Întîi, de spaimă şi de frică, am vrut să suflu iar în trombon ! Dar ca fulgerul mi—a trecut prin cap : n—ai voie să sufli ! Am dat drumul la trombon, sau, mai bine spus, mi—a căzut din mînă. Am încercat să prind monstrul, să—l lipesc de parapet. Mâinile îmi erau reci din cauza vîntului şi ude din cauza zăpezii de pe parapet. Trombonul s—a aplecat încet peste parapet. Am căutat disperat să apuc instrumentul cu mîinile care alunecau pe burta netedă a trombonului. Dar ca un peşte mare, trombonul a dispărut din raza privirilor noastre.

„.Ajutor ! am strigat. O să vă zdrobească pe toţi !"

Bunicu' Pollich şi bunicu' Mürkelmeier încetaseră să mai sufle. Bunicu' Pollich ţinea cornul său cu braţele rigide întinse înainte şi striga către mine : „Alfons, unde e trombonul ?"

Eu am arătat în jos.

Dar trombonul nu zdrobise pe nimeni. Se rostogolise pe acoperiş şi se oprise în zăpada groasă,

rămînînd agăţat de streaşină. Dar gîndacii, adică oamenii de jos, s—au ales cu o porţie zdravănă de zăpadă din avalanşa stârnită de trombonul meu. I—am văzut făcînd semne şi am auzit şi strigăte.

M—am grăbit să cobor pe scară.

în spatele meu i—am auzit pe bunicu' Pollich şi pe bunicu' Mürkelmeier cum se certau. „Tu ai venit cu propunerea, Ewald."

„Nu, tu ai spus să—l luăm pe Alfons la chestia asta."

Mie mi—a fost mai bine cînd am simţit din nou pământul tare sub picioare. În clipa imediat următoare m—a şi apucat o mînă puternică de urechi.

Bunicul meu mîrîi : „Ce ne—ai făcut, neisprăvitule ? De douăzeci de ani... frumosul nostru concert din turn. Oamenii rid de noi — şi trombonul meu, unde e trombonul meu ?"

De data asta am arătat în sus.

Nu pot să înţeleg ce e cu aciuiţii ăştia. în mod sigur nimeni n—a ascultat cu atenţie concertul din noaptea de revelion, unii dăduseră chiar foc la artificii. Poate că unii spectatori au crezut că treaba cu trombonul era un truc mai special. În afară de asta, trombonul bunicului era în stare destul de bună. Pompierii l—au dat jos a doua zi, cu scara. Numai muştiucul dispăruse. Partea cea mai mică de la trombon. Bineînţeles că acum bunicul susţine că aia e partea cea mai importantă.

Azi sîntem în 4 ianuarie, iar cei trei bunici tot se mai ceartă în legătură cu cine a zis primul ca eu să mă urc în turn. Eu ştiu că bunicu' Pollich a fost cel care a propus primul. Dar tac din gură, pentru că mi se pare că cei trei bunici nu prea mai vor să aibă de—a face cu mine. Ei susţin că aş fi un sălbatec şi un sperios.

Nu au nici un spirit autocritic. Pentru că întreaga vină o poartă guturaiul bunicului. Şi ce vină am eu că ameţesc aşa de uşor ? Am şi stabilit că nu vreau să mă fac reparator de acoperişuri, ci să construiesc tuneluri. Pe de altă parte, am aflat a doua zi ce bubuise aşa de tare. Era orologiul din turnul primăriei care bătuse unsprezece şi jumătate şi pe urmă, douăsprezece fără un sfert. Staţi dumneavoastră o dată cu un trombon în mînă lîngă o chestie din asta uriaşă, să vă văd ce faceţi !

*

* *

Ah, uite că vine domnişoara Zweu:

„S—a cam întunecat", zic eu.

„Te rog să mă ierţi, Alfons, dar a fost o şedinţă foarte importantă", a răspuns ea.

„Ştiu, zic eu, aşa zice şi tata mereu, cînd vine seara după zece. Dar mama spune că nu poate să sufere asta."

Observ că domnişoara Zweu se jenează.

„Aşa e, spun eu, nu—i aşa ?"

Între timp ea răsfoieşte hîrtiile melc unde am notat toate istorioarele.

„O facem", zice ea încă o dată, rîzînd întruna şi bătîndu—mă pe umăr. Apoi îmi dă 50 de *pfeningi* pentru drumul de întoarcere, 20 de *pfeningi* pentru bilet şi 30 de *pfeningi* pentru suc. Abia după ce am băut sucul — în staţie, îmi vine în minte că din cauza întregii tevaturi de la Editura pentru copii şi a consemnării povestirilor mi—a rămas în buzunar ghicitoarea pentru concursul cu premii ale revistei *Robinson.* (Asta e, cînd mă face cineva să—mi aduc aminte de întîmplările mele mă tulbur foarte tare.) Dar nu mă mai duc încă o dată acolo. Mai bine renunţ la ghicitoarea dotată cu premii. Sînt un ghinionist, nu ?

Dacă v—au plăcut povestirile mele — sau dacă nu v—au plăcut —, scrieţi la Editura pentru copii.

Al vostru, ALFONS ZITTERBACKE.

CARTEA A DOUA

Lacul Küder din apropierea oraşului nostru nu e foarte mare, dar e plin de stuf. Puţini se duc să facă baie acolo. Eu în schimb mă duc foarte des. Brădişul din apă mă încurcă şi înaintez greu. Mă gîndesc : aici trebuie să fac eforturi mari, dar mai apoi, în bazin, la campionatele şcolare o să înaintez de două ori mai uşor. Brumei, campionul sovietic la săritura în înălţime, se antrenează cu pantofi de plumb şi cu centură de plumb. Aşa că mă antrenez şi eu în brădişul din apă.

După ce am înotat de douăzeci de ori distanţa propusă, am obosit şi m—am culcat pe nisip. Eram plin de iarbă pe tot trupul, iar din păr îmi atârnau alge. Tocmai îmi închipuiam cum o să fie campionatele şcolare, cum o să fremete tribunele şi toţi o să strige „Al—fons ! Al—fons ! Al—fons !

Deodată aud o femeie vociferînd enervată. Stătea în picioare în barcă, de partea cealaltă a apei, în faţa insulei, şi dădea din mîini. M—am uitat într—acolo o bună bucată de vreme, dar nu s—a liniştit. Atunci am intrat din nou în apă şi am înotat pînă într—acolo. E frumos să salvezi pe cineva. Ţi se aduc onoruri şi rămîi erou pentru totdeauna. Barca se împotmolise în brădiş şi se clătina puternic. Femeia striga : „Nu pot să ies de aici, fir—ar plantele astea să fie..." „Alo ! am strigat eu. Staţi că vă salvez !"

„Ce să mă salvezi, cine vorbeşte de salvare ?" strigă femeia.

„Staţi liniştită !, ani zis eu. Vă rog să aveţi toată încrederea în mine, sînt aproape campion şcolar la bras !" Nu mai ştiu cum s—a întîmplat, dacă marginea bărcii era prea udă, sau dacă femeia n—a fost atentă, în orice caz, cînd am vrut să mă urc în barcă ţinîndu—mă de margine ne—am răsturnat. Apa nu era prea adîncă, femeii îi venea pînă la gît. Avea brădiş verde pe cap şi mă privea mută. Eu m—am încurcat printre cîteva undiţe (asta era deci explicaţia că ea dădea din braţe). Ce tîmpenie să mă înroşesc imediat, chiar şi cînd nu e nevoie.

„Nu face nimic, am spus eu, haideţi să mergem la mal, .aici pe insulă, şi sînteţi salvată". Am împins femeia şi barca la mal unde ne—am aşezat unul lîngă altul. Femeia s—a descălţat şi a deşertat apa în nisip. „Mulţumesc frumos pentru salvare, mi—a spus ea încet, s—au dus şi undiţele, chiar vă mulţumesc frumos."

„Oh, pentru puţin am răspuns eu, v—am spus că—mi place să salvez oameni."

Dar probabil că femeia nu era foarte bucuroasă de salvarea ei. A tăcut o bună bucată de timp. „E îngrozitor de mlăştinos locul ăsta, nu—i aşa ?" am spus eu, ca să mai deschid vorba. Dintr—o dată femeia a început să rîdă şi nu s—a mai oprit. Te pomeneşti că a făcut o congestie cînd a căzut în apă, m—am gîndit eu înspăimîntat şi vroiam să încep să—i fac respiraţie artificială, cum ne—a învăţat profesorul nostru de sport, domnul Filkendorf. Femeia a început să se rostogolească în nisip cu rochia udă şi cu alge pe ea. „Nu se poate, striga, mor de râs... cine altcineva putea să fie... păi, ăsta—i Alfons Zitterbacke... cine—i ăla care mă salvează, răstoarnă barca şi—mi încurcă unditele... să vezi şi să nu crezi... Alfons Zitterbacke."

Am crezut că mă loveşte damblaua. De unde mă cunoştea femeia asta? Şi mai şi rîde de mine. „Nu eşti tu Alfons?" a întrebat ea bătîndu—mă pe obraz. Nu pot să sufăr gestul ăsta. „întocmai ! am spus eu solemn şi serios. Sînt salvatorul dumpeavoastră, Alfons Zitterbacke."

„„Nu mă mai cunoşti ?" a spus femeia scoţîndu—şi o bucată de algă din păr. M—am uitat mai atent la femeie şi m—am făcut livid. Sigur că o cunoşteam. Era doamna Zweu. Ei îi povestisem atunci toate istoriile mele, iar ea făcuse din ele cartea aceea aiurită în care toţi râd de mine şi nimeni nu mă ia în serios. „Nu se poate, ce revedere, a zis ea, ce minunat !"

„îhî, am spus, mă bucur şi eu că ne revedem, doamnă Zweu."

„Aşa, dragul meu, doamna Zweu îşi scutura părul scoţînd tot felul de ierburi acvatice din el, acum va trebui să stăm puţin aici pe insulă. Întîi că nu pot să apar aşa — şi arăta spre hainele ude şi lipicioase — între oameni, iar în al doilea rînd ar putea să mă prindă paznicul Schmidke. În naufragiu mi—am pierdut permisul de pescuit şi paznicul Schmidke e foarte sever."

„Pot să mă duc eu înot pînă dincolo", am zis eu.

„Nu, dragul meu Alfons, tu rămîi aici şi mă ajuţi să—mi treacă timpul mai repede."

„Ce vreţi să fac ? am zis eu cu jumătate de gură. Vă arăt nişte exerciţii de gimnastică sau un stat în cap de 7 minute, ăsta—i record pe întreaga clasă."

Doamna Zweu a rîs. „Îmi povesteşti ceva, asta îmi ajunge."

Atunci i—am povestit istoria cu cele şaizeci de ouă şi cum am devenit cosmonaut şi povestea în care

am călărit o cîrtiţă... Doamna Zweu nu se mai oprea din rîs. „V—aţi uscat de mult", am zis eu. Nu mai vroiam să povestesc.

„Nu, Alfons, mai povesteşte, o facem, da, o facem", striga ca întruna. Şi a trebuit să povestesc mai departe. Se făcuse chiar răcoare, iar soarele dispăruse în spatele copacilor. Dar doamna Zweu nu mă slăbea deloc. M—a obligat să povestesc.

CUM AM PIERDUT UN JOC DE ORIENTARE GEOGRAFICĂ

Am făcut o excursie, de două zile, sîmbătă şi duminică. Era prima mea excursie cu grupa de pionieri. M—am bucurat foarte tare pentru că urma să dormim într—o şură şi să gătim singuri.

Din păcate am avut supărări chiar de la început. Mama mi—a făcut un bagaj mare.

Spunea întruna, în timp ce împacheta : „Ca să nu răceşti, ca să nu rămîi flămînd, ca să nu—ţi răneşti picioarele". Tata hotărîse în ajun : „Nu—i pune băiatului prea multe, că trebuie să—şi ducă singur bagajul, într^o excursie se ia numai strictul necesar".

Aş fi vrut foarte mult să iau numai strictul necesar, dar mama considera că de fapt valiza e chiar prea mică, pentru că dacă se face frig îmi mai trebuie nişte chiloţi călduroşi şi un pulover gros. Păcat că tata era la serviciu cînd mama împacheta.

Cînd am ajuns în faţa şcolii, pionierii clin grupa mea au început să râdă.

„Ce rîdeţi aşa ca proştii ?" le—am strigat. Ştiam că rîdeau de mine şi de geamantanul meu. Erwin, care purta un rucsac, le—a zis celorlalţi : „Alfons are nevoie de un hamal, poate chemăm unul !"

„Ce—am să rîd eu cînd o să vă fie frig, iar eu o să am pe mine pulovărul meu călduros", le—am răspuns.

Au rîs şi mai tare. „Nu se face aşa de frig, în iunie, un pulovăr e o nebunie", ziceau ei.

Simţeam cum creşte furia în mine. „îmi doresc să plouă, ca să vă ude şi ca să pot purta pelerina mea de ploaie." Ţipam tot mai tare.

Pionierii s^au oprit din rîs, credeau că o să provoc ploaia peste excursia noastră. Prima noastră excursie ! Noroc că atunci a venit Harry, îndrumătorul nostru de grupă. Toţi au tăcut, dar continuau să mă boscorodească din ochi.

Peter a ordonat adunarea. „încolonarea !" a strigat. Eu stăteam în rînd lîngă Bruno şi pusesem geamantanul meu umflat pe jos. „Alfons, valiza ta ne strică rîndul ăsta frumos", mîrîi Peter. Am pus—o în faţa mea. Peter s—a declarat mulţumit şi a vrut să—i prezinte lui Harry raportul. A dat să iasă în faţă, dar s—a împiedicat de geamantanul meu şi a căzut. Ce scandal a mai ieşit ! Toţi spuneau că tulbur disciplina cu valiza mea. Şi cînd te gîndeşti că în ea nu—i decît strictul necesar, după părerea mamei mele.

Cînd am ajuns la gară, mi se făcuse băşică la mînă din cauza căratului. În tren am cîntat o mulţime de cîntece frumoase. M—am uitat în geamantan să văd dacă mama nu—mi pusese cumva şi nişte mănuşi. Din cauza băşicilor, cu mănuşi aş putea căra mai uşor. Dar mama nu consideră că mănuşile sînt necesare în luna iunie.

Pînă la şura noastră a trebuit să mergem pe jos trei kilometri. După primul kilometru, mi^a luat Harry geamantanul să—l ducă. Harry e un om de aur. Ceilalţi făceau scandal.

Peter mormăia : „Întîi îl dărîmă pe şeful grupei şi pe urmă nici nu cară nimic !"

Şura era plină cu paie minunate. Afară, pe pajişte, am făcut un foc de tabără şi am cîntat.

lin dimineaţa următoare era planificat un joc de orientare geografică. Trei echipe trebuiau să caute ou busola o comoară îngropată, întîi n—am avut comoară. Atunci Bruno a zis : „Hai să luăm geamantanul lui Alfons şi să—l ascundem." Toţi au fost de acord, numai din invidie. Şi eu am spus da. Harry a fost de acord. Am pus lucrurile mele într—o pătură, iar Luiza, Polly şi Simon au vorbit ceva în şoaptă cu Harry.,El le—a spus să plece ou geamantanul—comoară. S—au format cele trei echipe. Întîi a fost vorba ca Erwin să conducă echipa noastră. Dar Harry avea o altă propunere : „Alfons Zirterbacke o să conducă echipa voastră de cercetare. în definitiv e geamantanul lui, el ni l—a pus voluntar la dispoziţie".

Grupa a murmurat, apoi a fost de acord. Eram conducător ! Fiecare echipă a fost trimisă pe alt drum. Cine va ajunge primul la comoara—geamantan va fi cîştigător. Urma să mergem patru sute de paşi de—a lungul drumului, apoi trei mii de paşi spre nord, de acolo un kilometru spre vest şi pe urmă să căutăm.

Am pus echipa să se încoloneze şi să pornească în marş. Am numărat paşii. Acum trebuia s—o luăm spre nord. Din buzunar am scos busola pe care mi—o dăduse Harry. Am învîrtit—o în toate părţile. Oare unde era nordul ? Ceilalţi se uitau la ce fac. Deveniseră nerăbdători. „Hai mai repede, strigau ei. Pierdem prea mult timp." Eu am arătat spre dreapta.

Bruno a spus : „Cred că nordul e în altă direcţie". Aproape că şi eu credeam la fel, dar eram

conducătorul şi de aceea am strigat tăios : „Bruno, eşti nedisciplinat !" Bruno a tăcut mîlc.

A trebuit să trecem printr—un tufiş des şi ne—am zgâriat picioarele. Am spus : „Pionierii ştiu să rabde !" şi număram paşii. Ceilalţi numărau cu mine. Am dat ordin să ne oprim.

„Nu trebuie să număraţi şi voi, le—am spus, conducătorul numără." Acum număram singur. O mie optzeci şi patru, optzeci şi cinci... Erwin a dat un ţipăt şi a sărit după un pom. A găsit comoara, am strigat noi cu toţii. Nu, zise Erwin, am văzut o şopîrlă. Ne—am culcat la pămînt, la pîndă. Poate că mai ieşea o dată. Brusc mi—am amintit de comoară. „Repede ! Hai ! Sus ! Trebuie să mergem mai departe!"

Dar cîţi paşi numărasem pînă acum ? Opt sute doisprezece sau fuseseră două mii două sute opt ? Uitasem din cauza şopîrlei. N—am spus nimic. Ce mai contau zece paşi ? Deodată am ieşit din pădure şi ne—am trezit în faţa unui lan întins de secară. Nu se mai putea înainta.

„Mai sînt trei sute de paşi, am spus încet Trebuie să trecem prin Han."

Echipa n—a vrut să—mi dea ascultare. Erwin mi—a făcut chiar semn că n—aş fi zdravăn la cap.

„O să mă duc singur", am strigat eu. De ce oare mă tot necăjeau. Secara foşnea şi se frîngea sub picioarele mele.

„Alo, măi derbedeule, ia vino—ncoa' !"

Lingă echipa mea stătea un bărbat. M—am întors înapoi. Poate că ştia unde vroia să mergem. Nu m—a lăsat să scot o vorbă.

„„Tu zici că eşti pionier ? Nu ştii ce înseamnă bunul poporului ? Calci pîinea în picioare !"

Oh, cîte mi—a mai spus ăla. Era brigadierul C.A.P.—ului. Ce era să fac dacă drumul spre comoară trece pe aici ? Dar Erwin îi ţinea isonul.

„Zitterbacke face totul cum îl taie capul pe el, cine ştie unde ne mai duce !"

Am plecat de acolo în tăcere, numărând.

Am făcut trei mii trei sute patruzeci şi doi de paşi, fiind nevoiţi să ocolim un lac mare şi am ajuns la un loc mlăştinos. Cînd am trecut pe un buştean ca să traversăm peste pîrîul ce ne—a ieşit în cale, Bruno a căzut în apă. Bineînţeles că tot eu am fost de vină ! La cel de—al trei mii trei sute optzeci şi şaselea pas eram în faţa terasamentului înalt al căii ferate, peste care n—aveam cum să trecem.

„Comoara e cu siguranţă dincolo", am murmurat eu încet de tot, dar nimeni nu mi—a dat crezare. Am început să orbecăim încoace şi—ncolo. Echipa mea începuse să vorbească în şoaptă ; vroiau să mă bată măr, unii ziceau că o să ne înecăm în mlaştină. Deodată am auzit glasuri, foarte aproape. Harry ! Am strigat şi am grăbit puţin pasul. Mai repede nu mai eram în stare să ne mişcăm. Deodată ne—am oprit ca trăsniţi : ne aflam în spatele surei noastre !

Ceilalţi tocmai zgîriau ultimele resturi de pe fundul crătiţilor cu mîncare. (Bine că Harry ne oprise şi nouă ceva.)

„De unde veniţi, fraţilor ? Noi ne—am întors de două ore. Harry începuse să se îngrijoreze." Ne bombardau cu întrebările şi zumzăiau în jurul nostru ca muştele.

Echipa mea se aşezase epuizată pe pămînt şi înghiţea înfometată supa cu gris. A trebuit să—l informez pe Harry. „Habar n—am ce s—a petrecut."

„Ia arată—mi pe busolă unde—i nordul", a zis Harry. Am început să moşmondesc la busolă. Harry s—a luat cu mîinile de cap. „Tocmai invers. Nu vezi că vîrful acului are altă culoare ?"

„Păi, am lipsit cînd ne—ai explicat busola. Nu m—am simţit bine."

N—au vrut să accepte scuza mea.

Şi cînd te gîndeşti că grupa fetelor, cu Sigrid care umblă cu nasul pe sus, a fost cea care a cucerit comoara ! Geamantanul meu ?

După asta n—am mai putut închide geamantanul. Mama împachetase mult prea multe lucruri necesare de care n—am avut nevoie. Şi—acum e un articol la gazeta de perete a prieteniei. L—a scris Sigrid.

JOCUL NOSTRU DE ORIENTARE.

A trebuit să căutăm o comoară. Era valiza hodorogită a lui Zitterbacke. Noi am cîştigat. Dar Zitterbacke şi—a condus grupa aiurea. La sfîrşit erau frînţi de oboseală. El nu ştia unde e *nordul şi a mai şi numărat greşit paşii. Acum toţi îi spun lui Zitterbacke „Alfons—Căutătorul—de Comori". A fost*

frumoasă excursia şi am rîs mult.

Aşa scrie în articol. Toată şcoala poate să citească. I—am povestit tatii, iar el mi—a spus că asta e critică. Critica e întotdeauna binevenită. Autocritica e şi mai bună.

Dar eu sînt împotrivă. Pentru că nu sînt vinovat de toate cele întîmplate. De vină este geamantanul, iar mama a fost cea care l—a făcut. Tata mi—a spus că la următoarea excursie nu mai trebuie să iau nici un geamantan. O să vorbească eu mama despre asta. E clar, deci !

În legătură cu Sigrid, m—am hotărît şi eu s—o critic : să nu mai vorbesc cu ea. Acum toţi sînt furioşi pe mine. Dreptate e asta ?

CUM NE—AM CONSTRUIT UN TELEFON AL NOSTRU

Într—o zi, Bruno a avut ideea că ar trebui să putem vorbi mai des unul cu altul. De pildă, cînd stăm şi ne facem lecţiile : dacă am avea un telefon am putea să ne sunăm unul pe altul şi să ne lămurim în legătură cu problemele de matematică ; sau am putea să transmitem mesaje secrete. „Te rog salut—o pe mătuşa Emilia" ar putea să însemne : vino la ora, trei la grota din parc. Şi aşa mai departe.

Lui Bruno i—a venit ideea asta pentru că locuieşte în casa de alături. Mie mi s—a părut că e Io ideea bună. „Dar de unde să facem rost de un telefon ? N—o să vrea centrala telefonică să ne instaleze unul."

„Telefoanele nici nu trebuie să ştie despre asta. Construim totul în secret." Eram entuziasmat. „Dar dacă nu vin cei de la Telefoane să ni—l instaleze, de unde luăm aparatele ?"

Bruno mi—a povestit şmecheria cu telefonul cu şnur. Se face aşa : de cele două capete ale unui şnur lung se leagă capace vechi de cutii de cremă de ghete sau ceva asemănător. Peste capace se întinde hîrtie de pergament. După ce am făcut asta, Bruno s—a dus într—un colţ al camerei, iar eu în celălalt. Ţineam capacul la ureche. „Nu aud nimic", am spus eu.

„Stai că încep imediat să zgîrii."

Bruno a început să zgârie pe hârtia de pergament. într—adevăr, a început să foşnească în receptorul meu Auzeam cît se poate de clar. Apoi am zgîriat eu. A auzit şi Bruno. Acum Bruno a dus la gură capac—receptorul lui şi a zis ceva. Întîi n—am înţeles nimic. Dar cînd a vorbit mai tare am auzit foarte clar.

„Zitterbacke, nu—i aşa că—i bun telefonul nostru ?"

„Da", am strigat eu în capac—receptorul meu. A auzit şi Bruno. Ce simplu era ! Hîrtie, şnur şi o cutie de cremă de ghete, gata telefonul.

„Acum, hai să construim un telefon de la o locuinţă la alta şi atunci putem să conversăm pe Cinste. Cînd se aud zgîrieturi, se ridică receptorul."

Ne—am dus în curte. Casele noastre erau vecine, una lîngă alta. Eu locuiam la etajul I, Bruno la

parter. „întindem şnurul deasupra curţii de la o locuinţă la alta." Întîi am strîns bucăţi suficiente de şnur. Singura mea teamă era că nodurile multe pe care a trebuit să le facem o să îngreuneze comunicarea. Am început din camera mea. „Trebuie să dăm cumva o gaură în rama ferestrei", era de părere Bruno.

Mie nu prea mi—a plăcut ideea. Am spus : „Putem să montăm, telefonul pe dinafară ferestrei. Cînd telefonezi, deschid fereastra".

„Da, dar clacă eu îţi telefonez noaptea nu poţi să deschizi fereastra."

„De ce nu ?" am zis eu mirat.

„Păi, dacă vine un hoţ sau ceva..."

Avea dreptate. Am început să dăm o gaură în pervazul ferestrei. Din păcate, cu prilejul ăsta s—a rupt burghiul tatii, noroc că am apucat să terminăm. Am montat telefonul meu, l—am ascuns sub pat şi am aruncat afară capătul celălalt al şnurului. Pe ăsta trebuia să—l ducem acum în camera lui Bruno. „Peste pomul ăla, a zis. Bruno. Te urci în pom, legi firul de o cracă şi de acolo îl tragem în casă la mine."

„Bine", am spus eu. N—aveam nici un chef să mă sui în copac, întîi pentru că ameţesc foarte uşor, şi apoi pentru că din copacul ăsta culege mereu prune doamna Mattner. Vroiam însă foarte mult. să am telefonul secret. !M—am suit cu firul în gură. Sus l—am legat cu un nod strîns de o cracă.

Bruno îmi dădea indicaţii : „Chiar că arată ca un cablu telefonic. Trebuie să avem grijă să nu—şi pună careva rufele pe el".

Deodată o aud pe doamna Mattner ţipînd : „Fir—ar să fie de *zărghit,* Zitterbacke e în prunul meu !"

Eu şedeam sus în copac, iar Bruno dispăruse. „Nu vreau să vă iau prunele" am spus eu, înroşindu—mă tot.

Doamna Mattner a rîs cutremurător. „Nu—mi veni mie cu poveşti,, umbli să iei prune, care mai sînt şi verzi pe deasupra."

„Nu, am spus eu, n—am nevoie de prunele dumneavoastră. Mama a cumpărat chiar azi două kile de la magazin."

„Atunci ce cauţi în pomul meu, afurisitule ?" a întrebat doamna Mattner.

Am vrut să fiu sincer. „Pun un telefon." Mama zice mereu că sinceritatea e cea mai bună.

Dar madam Mattner s—a înfuriat de—a binelea. „Ce telefon ? a strigat ea. Ce aiureli îmi vinzi mie aici ? Sau îţi mai şi baţi joc de
mine !"

Au început să se deschidă ferestrele casei. „Aha, Zitterbacke e în prun. Şi de la mine a luat cineva agrişe", auzeam. Tocmai vroiam să mă întorc şi să spun : nu mănînc niciodată agrişe, şi cu atît mai puţin pun mîna să iau. Întorcîndu—mă însă, n—am fost suficient de atent, am pus piciorul alături şi am căzut. Chiar la picioarele doamnei Mattner. M—am săltat repede şi—am luat—o la fugă. O auream pe madam Mattner cum strigă după mine : „O să te spun maică—ti !"

;în holul casei l—am întîlnit pe Bruno. „Ai scăpat, Zitterbacke ?"

Eram nervos. „De scăpat, am scăpat, dar acum m—a făcut hoţ de prune. Dacă află mama..."

Bruno se gîndea numai la telefon : „Nu merge să—l întindem pe jos, trebuie să încercăm pe sus".

„Pe zidul casei ? Acolo să te urci tu !"

„Nu ne urcăm, îl întindem de la un apartament la altul."

„Şi cine ne dă drumu' în apartament, şi ce—l spunem ?"

„Las' că mă descurc eu."

Şi Bruno s—a descurcat. Le—a povestit oamenilor tot felul de basme, ceea ce nu era prea cinstit.

Domnului Hopfenheit, care stă deasupra noastră, i—a spus : „Ne cere la şcoală să măsurăm un zid de casă". „Ce modă nouă o mai fi şi asta ?", a mîrîit domnul Hopfenheit. Dar ne—a lăsat să intrăm.

De la fereastra lui, Bruno a dat drumul la şnur în jos. Cînd s—a liniştit curtea, am legat firul şi l—am tras dincolo. Mai departe trebuia să ducem cablul la fereastra de la casa scării, de—acolo la familiile Michalak, Stöhne şi pe urmă la fereastra lui Bruno. Dar nu era simplu să ducem firul de la fereastra domnului Hopfenheit la fereastra de la casa scării. Lui Bruno i—a mai venit o idee. M—a pus s—aduc o piatră şi s—o leg de capătul şnurului. „Laşi firul să penduleze pînă ajunge la fereastra de la casa scării, acolo îl prind eu şi—l leg."

Bruno şi—a scos capul rotund pe fereastra de la casa scării : „Dă—i balans !"

Am început să imprim şnurului mişcarea de balans. Cînd şnurul cu piatra legată la capăt era în plină

mişcare s—a deschis geamul la madam Mattner. Probabil că văzuse piatra zburînd prin faţa ferestrei ei. A încercat s—o apuce, m—a văzut şi a început să ţipe : „Trăsni—l—ar ! Zitterbacke ăsta încearcă întîi să—mi ia prunele şi—apoi vrea să—mi spargă şi geamurile !"

A ieşit şi domnul Michalak la fereastră, pentru că Bruno îi spusese ceva despre măsurarea caselor, şi i—a strigat doamnei Mattner :

„Lăsaţi băieţii—n pace, fac muncă ştiinţifică." Maclam Mattner a replicat că tot ce spunem sînt gogoşi şi că ştiinţa noastră ar fi furtul de prune.

Şi în plus, a zis doamna Mattner, domnul Michalak îşi varsă mereu cenuşa alături de ladă, mai bine şi—ar vedea de treabă. în timpul ăsta, pendulul meu zbura întruna prin aer, ilar doamna Mattner încerca fără succes să—l apuce. De emoţie am scăpat din mînă şnurul, care a zburat în prun, făcînd să cadă o ploaie de prune verzi.

În ziua aia n—am mai putut să încheiem instalarea telefonului. Locatarii vociferau din toate părţile. Seara, m—a certat şi mama. Dar în ziua următoare am reuşit. Am întins firul la geamul familiei Stöhne şi de acolo în jos la Bruno.

„Zitterbacke, am terminat", a zis Bruno.

„Da, sînt complet terminat", am zis eu.

„Nu—i nimic, a zis Bruno (păi sigur, el n—avea nici un scandal cu nimeni, pe mine mă bagă mereu în bucluc). Nu—i nimic, Alfi, acum ne apucăm să telefonăm de—a binelea."

Ne—am dus în camerele noastre. Am scos receptorul meu şi l—am lipit de ureche. A rămas mut. Am aşteptat aşa două ore. Apoi m—am dus la Bruno.

Mama lui a zis : „Bruno a plecat de mult să joace fotbal". Am fugit furios după eh Bruno tocmai dădea un gol. „De ce nu mi—ai telefonat ?" am întrebat eu.

El a zis : „N—am timp acum, dar cred că e firul deranjat. Fă—i o verificare".

I—am făcut semn că nu—i zdravăn la cap. „N—am chef să mă mat facă hoţ de prune Sau să—l mint pe domnul Hopfenheit."

Bruno a văzut că eram furios şi s—a arătat mai prietenos. „Hai că te sun deseară, a zis el. Să—mi spui prin telefon cuvintele la rusă"..

„Bine, i—am spus eu generos. Să zgîrii de trei ori !"

Seara iar nu s—a întîmplat nimic. Am deschis fereastra şi am strigat în curte : „Ce faci, Bruno, telefonezi sau nu !" Vedeam fereastra lui Bruno în parte, ascunsă de pomi. El a răspuns urlînd : „Eşti complet bătut în cap, de un sfert de oră sun la tine şi nu ridici receptorul !"

„Verifică linia şi învaţă singur cuvintele !" am ţipat eu. Atunci s—au deschis ferestrele la madam Mattner şi la domnul Michalak.. Amîndoi au strigat : „...Linişte... Fir—ar să fie... trăsni—v—ar să vă, trăsnească... !"

în ziua aia m—am culcat enervat. Noaptea m—am trezit din cauza zgîrieturilor. Da, am auzit în mod clar zgîrieturi. Era un telefon de la Bruno. M—am gîndit ce—i de făcut dacă ridic acum receptorul şi Bruno îmi spune că e un hoţ la el şi să vin repede să—l alung. Lui

Bruno îi e îngrozitor do frică în asemenea împrejurări. Eu mă bat eu spărgătorul, iar el se ascunde sub plapumă. Întîi n—am vrut să ridic receptorul. Dar zgârieturile nu conteneau. Am luat receptorul şi am spus încet; „Aici e Zitterbacke. Ce este" ? în receptor nu se auzea nimic. Poate că Bruno fugise. Sau poate se întâmplase chiar ceva mai grav. Simţeam cum mi se ridică părul măciucă şi cum mă furnica spaima ca o mină rece care—mi umbla în sus şi în jos pe şira spinării. Am strigat în receptor : „Răspunde, Bruno ! Mai trăieşti ?"

Probabil că am strigat prea tare. S—a aprins lumina. Mama stătea în uşă, cu un halat pe umeri

„Ce—i Cu tine, Alfi ? a întrebat ea îngrijorată, scuturîndu—mă. Ce ai acolo ?"

„Eu... dacă i s—a întîmplat ceva lui Bruno... telefonul a sunat întruna..."

„Ce a sunat ?"

„Receptorul zgîrie, vreau să spun..."

„Ce zgârie ? Ai visat urît, Alfi ? Eşti bolnav ?"

„Stai, nu auzi nimic ? am zis eu. Nu auzi cum zgîrie ?"

„Măi băiatule, e numai ploaia. N—auzi ploaia cum pică pe pervazul ferestrei sau cum loveşte în fereastră?" Era adevărat. Mama mi—a dat o înghiţitură de sirop de tuse şi m—a acoperit. „Ai visat urît. Dormi frumos."

Dimineaţa mi—am aruncat receptorul la gunoi. Acolo am dat peste domnul Hopfenheit. „Ei, v—aţi măsurat zidul ?" a întrebat el morocănos. „Nu, era vorba să facem un telefon", am spus eu. Domnul Hopfenheit nu m—a înţeles.

În schimb, Bruno m—a înţeles foarte bine cînd i—am spus : „Poţi să dai telefon cui vrei, dar nu mie!"

„De ce? a întrebat el. N—a sunat la tine ieri ? Ţi—am telefonat aseară, dar iar n—ai răspuns."

CE—AM PĂŢIT CU GUMA DE MESTECAT

Într—o zi a venit la noi mătuşa Paulette, din vest. Mătuşile sînt un lucru bun. îmi plac mătuşile şi îmi place şi mătuşa Paulette, deşi au fost şi certuri cu ea. Dar eu n—am avut niciodată nici cea mai mică vină. Cu tata se ceartă mereu.

Mătuşa Paulette spune : „Of, săracii de voi ăştia din est..."

Mai departe n—apucă să spună, pentru că tata se înfurie, iar mama „zice : „Cînd o să te deştepţi la minte, mătuşă ?"

De data aceasta însă S—a spus că eu aş fi fost de vină pentru tot scandalul. Asta—i nedrept !

Deci, hai să vă spun povestea. Mătuşa Paulette a venit cînd eu eram în vacanţa de primăvară. Mama i—a spus tatii: „Mai stăpîneşte—te şi tu, Paul, ca să nu iasă scandal de fiecare dată". Tata s—a încruntat.

„Nu e familia mea, ci a ta, mătuşa Paulette este mătuşa ta, şi dacă văd că are idei atît de ciudate nu pot să tac." Vizita mătuşii Paulette începuse bine. A venit, şi la început totul a fost în regulă.

„Ei, cum vă merge ? Tot rău, tot rău ?" a zis mătuşa Paulette zîmbind şi despachetând o bucată mare de margarina. „Cred că vă trebuie asta, mai ales că pe aici nu se găseşte."

Tata a zis foarte calm : „Dragă mătuşă Paulette, pentru noi eşti un oaspete binevenit, dar de fiecare dată constatăm că n—ai nici o idee despre ce—i în lume".

„Te rog, i—a zis el mamei, care se chircise toată, adu cutia noastră ou margarina şi untura şi untul, ca să se convingă mătuşa Paulette."

Mătuşa Paulette s—a convins.

„Mă rog, dacă e aşa, a zis ea, dar aici am ceva pentru dragul şi micul nostru Alfi, ceva ce precis că nu există aici." A scos un pacheţel de două ori mai (mare decît o cutie de chibrituri. „E gumă de mestecat americană, veritabilă", a zis ea.

Tata a spus : „E tot ce ne mai lipsea, prostia asta americană.. Alfons o să—şi disloce maxilarul".

Am ascuns pacheţelul primit în buzunarul de la pantaloni. Vroiam să încerc, fie ce—o fi.

M—am dus la toaletă şi m—am uitat la cutie, Bubble gum — ce nume senzaţional. Apoi am scos o pastilă. Avea un gust dulce, dar nu era deloc diferit de bomboanele noastre de mentă. în scurt timp am supt tot învelişul de zahăr. Cam puţin. La a patra pastilă mi—am dat seama că totul era păcăleală şi am vrut să arunc toată cutia, în drum spre cameră îl auzeam pe tata vorbind cu mătuşa Paulette despre chiria locuinţelor. „Nici nu puteţi să vă închipuiţi ce frumoase sînt locuinţele la noi."

„Da ? a zis tata, şi cît e chiria ?"

Mătuşa Paulette a tăcut jignită.

Eu am intervenit : „Tata are dreptate sută la sută, şi guma de mestecat e o porcărie. N—are nici un gust. Mai bine o înghiţi imediat, pînă nu se duce învelişul de mentă de pe ea".

„Măi, Alfi, a zis mătuşa Paulette, te pomeneşti că ai înghiţit gumele alea de mestecat ?"

Ce trăsnaie mai e şi asta, m—am gîndit eu. Un lucru de mîncat e clar că se înghite. Cine a pomenit să nu înghiţi o bomboană sau o bucată de ciocolată.

„Păi, aia e doar pentru mestecat", a strigat ea.

„Cum pentru mestecat ? am spus eu. Mestecatul e pentru mîncare, nu ? Ce se mestecă se bagă în burtă."

„„Da de unde, a strigat mătuşa Paulette foarte agitată, guma de mestecat este numai pentru mestecat."

Mi s—a părut o aiureală de la un cap la altul. „Cit ai mîncat din ea ?" a întrebat teu teamă mătuşa Paulette.

„Păi, aşa... vreo patru, cinci bucăţi."

„Aoleu, ce ne facem", a strigat mătuşa Paulette şi a fugit la mama în bucătărie. „Alfi a înghiţit guma de mestecat, e în pericol să—şi înfunde intestinele... o clismă, repede, şi imediat ceai de menită... poate e bine să chemăm şi un doctor."

Şi iată—mă culcat, învelit în prosoape calde, luînd ceai amar în timp ce stomacul meu *chiorăia* şi *ghiorăia.* Tata plecase, se supărase foarte tare. Mama îmi punea comprese fierbinţi pe burtă, iar mătuşa Paulette, care era total pierdută, îmi povestea basme despre Albă—da—Zăpada şi despre Hänsel şi Gretel.

Am avut oarecum de suferit, mai ales de pe urma povestirii basmelor.

„Spune—mi şi mie, care e de fapt treaba cu guma de mestecat",
am rugat—o eu pe mătuşa Paulette, ca să înceteze cu povestitul basmelor.

„Păi, se face aşa, a zis ea şi a luat o gumă de mestecat începînd s—o mestece. Uite, se mestecă întruna aşa, de la dreapta la stînga şi de la stînga la dreapta."

„Arată destul de aiurit, am zis eu, ca o vacă care rumegă." N—am vrut să spun ceva rău, dar mama era de altă părere şi a făcut un scandal imens, iar eu a trebuit să—i cer scuze de şapte ori mătuşei Paulette din cauza mestecatului de gumă. Deodată, mătuşa Paulette s—a oprit din mestecat...

„Mmmmhmmnurrh..." a făcut ea. Eu mă gîndeam, asta face parte din mestecatul gumei ; poate că după zece minute trebuie să faci aşa. Am pus întrebarea : „E întotdeauna nevoie să fii atît de zgomotos?" Dar mătuşa Paulette a mai făcut o dată, „mmmhmmmur..." arătînd disperată spre gura ei. A, asta era! Probabil că mătuşa Paulette îşi mestecase guma greşit. Acum nu mai putea să—şi deschidă gura şi nu mai era în stare să spună decît : „mmmhmmnur..." Mama a adus o oală marc cu apă fierbinte şi cu chiu cu vai mătuşa Paulette a reuşit să—şi dezlipească dinţii. Cine poate să mi—o ia în nume de rău că mă apucă rîsul cînd cineva mestecă pînă nu mai reuşeşte să—şi deschidă gura ? Numai mamei i s—a părut asta culmea obrăzniciei. Iar a trebuit să îndur un şuvoi de mustrări.

Toată seara mătuşa Paulette n—a mai spus aproape nimic, mestecatul şi lipitul o obosiseră foarte tare. Şi astfel, în familia noastră era linişte deplină. Mătuşa Paulette tăcea din cauza mestecatului,
leu aveam treabă cu burta mea, tata credea că, în sfîrşit, a pus—o la punct pe mătuşa Paulette, iar mama era mulţumită.

A doua zi de dimineaţă, fără s—o îndemne nimeni, mătuşa Paulette a început din nou cu guma de mestecat. „Ştii, Alfi, ieri n—a prea reuşit. Dar nu poţi să—ţi închipui ce bine arată ; cînd ai terminat cu mestecatul şi vrei să mănînci sau să fumezi, scoţi guma şi o lipeşti de ceva."

Ce bine era dacă n—aş fi încercat încă o dată cu guma de mestecat, n—aş mai fi avut toată supărarea. Oricum, jumătate din gumă se dusese.

Am început să mestec pe ascuns, apoi am scos guma şi am lipit—o sub masă. într—adevăr, nu cădea jos, atunci am mai lipit una. sub marginea farfuriei şi una după ureche. Au rămas fixate şi alea. Ce chestie formidabilă ! Repede am mestecat şi celelalte patruzeci şi opt de gume care mai erau în pacheţel şi le—am lipit de scaun. Ca dintr—un aluat am construit o adevărată pădure de ghemotoace.

Şi acum a început nenorocirea.

Mama era gata cu înfocarea şi a strigat : „Copii, haideţi la masă, e gata friptura, n—o lăsaţi să se răcească ! Alfons, adu şi scaunul tău că n—avem destule".

Pentru că ştiu ce mult ţine mama ca la masă să fie totul în ordine şi ca mîinile mele să fie curate, am fugit în grabă, mi—am spălat mîinile, m—am pieptănat repede, am luat scaunul şi l—am adus în sufragerie. Apoi mama a mai strigat încă o dată să aducă supa şi oala cu compot.

între timp, tata şi mătuşa Paulette se aşezaseră. Friptura era minunată. Era altceva decît guma de mestecat ; puteai s—o înghiţi, te sătura şi era gustoasă.

După masă vroiam să facem o plimbare. Toţi s—au sculat, numai mătuşa Paulette a rămas pe scaun.

„Ai spus că vii şi tu", a zis mama. Mătuşa Paulette avea o privire ciudată. „Eu... eu... da... eu... nu pot."

Ne—am uitat unul la altul.

„Ţi—e rău ? a întrebat mama. Sau poate te mai doare gura ?"

Mătuşa Paulette a dat din cap distrusă. „Nu pot să mă ridic, a zis ea, poate că am o criză de sciatică, poate că voi aveţi aici în est o altă climă de la care poţi Să faci sciatică."

iNe uitam la mătuşa Paulette cum se străduia să se ridice. Dar nu reuşea. Şedea pe scaun ca bătută în cuie. Mama şi tata se priveau miraţi. Mătuşa Paulette a început să plîngă încet.

Aoleu ! Mi—am amintit de cele patru zeci şi opt de gume de mestecat. Acum ştiam de ce mătuşa Paulette era lipită de scaun.

„La revedere, am spus, eu o iau înainte", şi am luat—o la fugă.

A fost o vacanţă foarte neplăcută. Mama nu mai vorbeşte cu mine. Nici tata.

Amîndoi cred că am făcut—o din răutate.

Tata iar s—a luat la ceartă cu mătuşa Paulette. I—a spus : „Aşa îţi trebuie, cu prostia aia americană."

Toţi trei m—au certat pe mine. Nu mai pun gura pe gume[1] de mestecat.

E rău însă că papagalul meu Patzi a găsit o gumă din asta lipită sub masă şi a cărat—o în colivia lui.

Dacă se apucă să—şi bage pliscul un ea, nu—l mai deschide niciodată.

Fir—ar să fie, ce vacanţă aiurită !

CE MI S—A ÎNTÎMPLAT CU MACAROANELE ŞI CU ROŞIILE

Probabil că n—o să mai mănînc în viaţa mea macaroane cu roşii. Cinci mă gîndesc la macaroane cu roşii îmi vine în minte o întâmplare foarte neplăcută. Iată cum a fost.

Am făcut o excursie de sfîrşit de săptămînă cu grupa de pionieri. A fost foarte frumos. Am dormit într—o cabană, pe saci de paie care miroseau minunat. Mîncarea ne—am gătit—o singuri. în prima zi a fost rîndul fetelor. Au gătit supă de mazăre cu cîrnăciori. În ziua a doua au gătit din nou fetele, tăieţei cu carne.

în ziua următoare era programată o drumeţie pînă la ruina de lingă Felsenzahn. Bruno mi—a spus : „N—am nici un chef să merg pînă la Felsenzahn. E prea departe, cinci kilometri".

„Nici eu n—am chef, am spus eu. Am mai fost o dată acolo, cu tata."

„Hai să rămînem aici", mi—a şoptit Bruno. „Nu merge, am şoptit la rîndul meu, disciplina e disciplină." Bruno a dat din cap enervat. Apoi şi—a schimbat mimica şi a zis : „Zitterbacke, am găsit, am găsit, ai să vezi". Mai mult n—a deconspirat.

În ziua următoare, îndrumătorul nostru de pionieri, Harry, a vrut ; din nou să repartizeze fetele la gătit, dar ele n—au vrut. Vroiau să vină şi ele la Felsenzahn. Bruno a ridicat mina. A spus : „Vreau să fac o propunere. Zitterbacke şi cu mine ştim să gătim foarte bine, noi vom fi astăzi bucătarii". Toţi au rămas uimiţi. Harry n—avea încredere în noi. Dar Bruno a vorbit atît de mult încît a rămas totul aşa cum propusese. Ceilalţi s—au dus, noi ne—am apucat de gătit. Bruno nu i—a lăsat nici măcar să ne spună reţeta.

După ce au plecat toţi, Bruno m—a întrebat : „Zitterbacke, ştii să găteşti, nu ?"

„Da, am spus au. Ştiu la perfecţie să încălzesc cartofii în cuptor." Deci, ne—am gîndit să facem cartofi la cuptor. Dar nu erau fierţi şi tăiaţi, aşa că am abandonat ideea asta. Altceva n—am mai ştiut. „Credeam că ştii să găteşti", a spus Bruno furios. „De ce eu ? Tu n—ai vrut să mergi ou ei."

„De ce eu ? a strigat Bruno. Tu ai spus că nu vrei să mergi la ruină, că o cunoşti deja."

Ne—am certat cîtva timp, dar apoi ne—am gîndit din nou la mîncare.

„Trebuie să facem ceva, a spus Bruno, fără mîncare nu merge, mie îmi *ghiorăie* stomacul de pe acum !"

„Mie îmi plac foarte mult macaroanele ou sos de roşii." Asta era cea mai bună propunere pe care puteam s—o fac. „Bine, a zis Bruno. Dacă nu ştii altceva, hai să facem asta."

Ne—am dus la prăvălia din sat şi am cumpărat macaroane. „Cît ?" a întrebat vînzătoarea. Ne—am uitat miraţi unul la altul.

„Numai puţin, am zis eu, trebuie să mai ieşim o dată afară." Afară am făcut socoteala ce cantitate ne trebuie. Sîntem douăzeci şi cinci, plus îndrumătorul de pionieri. Bruno a vrut să cumpere o jumătate de kilogram de macaroane pentru fiecare. Eu am spus că un sfert de kilogram pentru fiecare era suficient. Am intrat în magazin şi am cumpărat şase kilograme. Apoi Bruno a mai cerut şi şase kilograme de roşii.

„Măi băiatule, în anotimpul ăsta nu sînt roşii !" Vînzătoarea credea că glumim cu ea.

„Numai puţin, m—am bîlbîit eu, trebuie să mai ieşim o dată afară." în faţa magazinului, Bruno a sărit mîrîind la mine : „Propunerea ta trăsnită. Macaroanele fără sos de roşii nu merg." N—am avut ce să spun. Ne—am dus înapoi abătuţi si eu am întrebat : „Aveţi altceva în loc ?"

Probabil că vînzătoarea şi—a dat seama ce vrem. „Am conserve de roşii." Asta era salvarea. Am cumpărat douăsprezece conserve mari de roşii şi am cărat totul în tabără. Plin de zel Bruno a vrut să facă focul. Acum ştiu şi de ce. Vroia să fie fochistul, iar eu trebuia să fiu bucătarul, pentru că el nu ştia reţeta. A făcut un foc uriaş în sobă şi îi dădea zor cu înteţitul focului. Eu străbăteam bucătăria în sus şi—n jos. „Ce mai e ? a întrebat el. Hai, Zitterbacke, te apuci de gătit ?"

„De ce eu ? Nu ştiu să gătesc macaroane cu roşii." Ne—am mal certat o bucată de vreme, dar ceva trebuia să gătim. îmi spărgeam creierii. Mama le fierbea cumva cu apă.

„Adu apă !" am zis eu, în sfîrşit. Am turnat macaroanele într—o oală, am pus puţină apă înăuntru şi am aşezat oala pe foc.

„Şi roşiile ?"

Cît pe—aci să mă cert din nou cu Bruno. „Habar n—ai de gătit am strigat eu. Pe alea le băgăm la sfîrşit." Oricum, oala era plină de macaroane, iar noi ne—am dus între timp să jucăm badmington. Să fi trecut o oră, că deodată Bruno a rămas nemişcat cu racheta în mîna ridicată.

„Zitterbacke, miroase a ceva a zis el. Tocmai vroiam să spun un cuvînt urît, cînd am mirosit şi eu. Venea din bucătărie. Am dat fuga acolo. Din oală se auzea sfîrîind şi se vedea fumegînd. Cîteva kilograme de macaroane se scurseseră peste marginea oalei şi zăceau ea nişte viermi albi pe plita sobei. La fundul oalei trosnea şi scrîşnea. Am vărsat (macaroanele într—o cratiţă mare. N—am putut scoate decît jumătate din ele. Restul au rămas negre şi maronii, în oală, ea şi cum am fi gătit cărbuni.

„Poate ajung celelalte", a spus Bruno încet.

Era o cantitate destul de mare. Am curăţat oala şi am pus altă apă. Bruno a gustat din macaroanele rămase şi a scuipat imediat ce avea în gură pe pantofii mei. „Sînt încă neiăcute", a zis el. Atunci am pus din nou la fiert macaroanele rămase şi ne—am dus să jucăm badmington. După un timp Bruno a spus : „Zitterbacke, aruncă un ochi şi vezi dacă a început să fiarbă apa".

„De unde vrei să ştiu ! am spus eu. Noi acasă fierbem apa în ceainic, cînd fierbe, ceainicul fluieră."

Oala asta mare de aici nu avea nici un fluier. Bruno zicea să bag un deget înăuntru să controlez. M—am dus în bucătărie şi am băgat degetul în oală. Am tras un ţipăt şi am fugit afară suflînd ca un apucat peste degetul meu înroşit şi îndurerat. „În sfîrşit, fierbe, a zis Bruno, hai că—i bine." A trebuit să mă aşez în iarbă şi n—am mai putut să joc badmington, atît de tare mă durea degetul.

Am mai lăsat macaroanele să fiarbă vreo oră, două. Nu s—au mai ars, dar s—au cam sfărîmat.

„Nu face nimic, a zis Bruno, îi spunem pur şi simplu supă de miacaroane." Am deschis conservele şi am turnat şi roşiile.

„Ia gustă acum", a zis Bruno. Am luat o lingură mare şi am gustat. După aia, o jumătate de oră n—am mai putut să scot o vorbă, îmi arseisem gura. Supa avea însă un gust cam ciudat.

„Poate că lipseşte sarea", a intervenit Bruno. Asta era. De sare e nevoie la toate. Am făcut amîndoi o socoteală. M—am gîndit că la douăzeci şi şase de persoane ajung două kilograme de sare. Bruno avea altă reţetă. Era de părere că şi un kilogram şi jumătate ajunge.

Am turnat trei pungi mari de sare în oală şi am lăsat totul să mai fiarbă o jumătate de oră.

„Acuma gustă tu, i—am spus lui Bruno, eu nu mai pot să gust." Bruno a gustat şi a căscat gura ca şi cum ar fi muşcat o piatră. „Apă, a urlat ei. Ajutor, apă !" A băut pe nerăsuflate o jumătate de cană. Apoi a spus : „Cred că am pus o porţie de sare în plus. Dar în rest..." Eu .am preferat să nu gust. Noroc că îmi arsesem gura.

Am auzit grupa venind, încă de departe. Cântau : „Ni—e foame, foame, foame..." S—au năpustit imediat la veselă. Urma să împărţim mîncarea. „Ce—i de mîncare ?" ne—a întrebat Harry, îndrumătorul nostru de pionieri, în timp ce îşi ştergea lingura ca să strălucească. N—aveam timp să—i răspund. Trebuia să îndepărtez macaroanele arse. Bruno a spus încet : „Avem ceva bun, macaroane cu roşii".

Toţi au început să zornăie cu lingurile în farfurii. Bruno le—a pus porţii mari.

„Arată cam ciudat", au spus fetele. „în schimb, cu atît mai bun e gustul", am zis eu. Toţi au aşteptat toastul. Eu m—am aşezat lîngă uşă. De ce s—a aşezat şi Bruno tot lîngă uşă, nu ştiu. După toast toţi au luat cîte o lingură din mîncare. I—am şoptit lui Bruno : „Tu de ce nu mănânci?" „Mi—e îngrozitor de rău", a zis el. I—am şoptit la rîndul meu : „Şi mie, mai bine nu mănînc nimic azi".

Şi atunci au început să scuipe şi să tuşească toţi. Iar Luiza a ţipat : „M—au otrăvit !"

Amîndoi am zbughit—o pe uşă. Nu ştiu cine a fost, dar unul din ei a pescuit o roşie din farfurie şi a aruncat—o după noi. L—a nimerit pe Bruno direct în gura deschisă. Nu i—a stricat deloc, eu aveam un deget opărit, iar gura încă îmi ardea ca un cuptor.

Acum stăm amîndoi la marginea lacului şi pescuim. Sus, ceilalţi gătesc repede gris cu lapte cu sirop de zmeură. Nici unul nu vorbeşte cu noi. „Nu face nimic, a zis Bruno, prindem nişte peşti şi îi prăjim, n—avem nevoie de grisul lor."

„Şi cum prăjim peştele, cu sau fără foc ?"

„Mai tacă—ţi gura."

De macaroane şi roşii nu mai vreau să aud în viaţa mea. Iar stomacul meu ghiorţăie de parcă aş avea o pisică sălbatecă în burtă.

CÎND AM FOST LA POLICLINICĂ

Această poveste începe cu un necaz, dar după aia necazul a devenit şi mai mare.

Vroiam să mă duc la meciul de fotbal. Echipa noastră juca împotriva şcolii din *Tauchla.* Noi, suporterii, urma să strigăm în cor i „Trage tare, trage tare — echipa noastră—i cea mai mare ! încă 9 dată, încă o dată — să băgăm un gol în poartă !"

Mama mi—a spus : „Bine, te duci la fotbal, dar înainte de asta fugi pînă la policlinică şi adu—mi reţeta pe care trebuie s—o iau de acolo". Era cam tîrziu, dar ce era să fac ? Mama mi—a explicat pe unde s—o iau ea să ajung în strada Schmidt. Am rupt—o la fugă. Chiar în strada Schmidt m—am întîlnit cu echipa noastră şi cu alţi pionieri.

„Ce faci, nu vii la meci ?" m—au întrebat prietenii. „Ba da, ba da, trebuie să merg repede să iau ceva pentru mama de la..."

Na, că uitasem unde mi—a zis să mă duc. Bruno a observat că mă bîlbîi si s—a luat imediat de mine: „Cauţi o scuză, hai ?"

„Vin precis la teren, vin imediat", am strigat eu. Oare ce—şi închipuiau ăştia despre mine ? Dar unde trebuia să mă duc ?

În strada Schmidt exista un magazin mare eu coloranţi : deasupra uşii era o firmă pe care scria Policolor ; nu mi—a zis oare mama să "mă duc la Policolor ?

Am intrat în magazin şi i—am spus vînzătorului : „Am venit să iau o reţetă pentru mama".

Vînzătorul s—a încruntat. „O reţetă ? a întrebat el, şi observam cum devenea tot mai acru. îţi baţi joc de mine ?" a întrebat furios.

M—am înroşit tot.

„Nu, deloc. Eram enervat pe mine. Cum se chema oare locul acela ? Nu—i aici poli..." .

Vînzătorul a început să rîdă brusc. „Vrei să zici policlinica. E la patru case de aici, tot pe strada asta."

M—am năpustit furios pe uşă afară, pe urmă mi—am amintit că trebuie să spun mulţumesc, am

alergat din nou înăuntru şi m—am izbit de un bărbat, am strigat mulţumesc şi am fugit din nou afară. Uf ! Iată şi policlinica. La intrare şedea o asistentă medicală.

„Ce—i puştiule, care—i necazul ?"

Din cauza alergatului nu mai aveam suflu şi nu puteam răspundă să—i spun ce vroiam. Doar nu eram bolnav. „Aha, ţi—e frică, ai venii la dentist. Toţi copiii se tem cînd vin la dentist."

Mie nu mi—e frică de dentist, dar tot n—aveam încă suflu şi nu puteam să spun nimic. Cît ai zice peşte m—am trezit într—o sală mare de aşteptare, iar asistenta striga : „Un pacient mic pentru doctorul Henkel".

Şi hop, m—am văzut şezînd pe scaunul alb al dentistului şi auzeam cum îi şoptea asistenta doctorului: „Cred că se teme foarte tare, nu scoate un cuvînt".

Doctorul a venit la scaun şi l—a acţionat de cîteva ori în sus şi în jos, ca să—mi treacă frica. De fapt nici vorbă să—mi fie frică, venisem doar să iau o reţetă pentru mama.

”Hai să ne uităm puţin la dinţi." Doctorul Henkel s—a uitat la gura mea.

Eu n—am deschis gura. Pentru ce era s—o fac ? Doctorul Henkel mă privea cu ochii lui pătrunzători. Începuse să se indispună şi să se încrunte. „Băiat aşa mare şi încă îi mai este frică ?"

„Nu", am spus, dar mai departe n—am ajuns, că doctorul Henkel îmi şi proptise o oglindă între dinţi şi umbla la ei cu o mică baghetă de metal.

„Hm... e... am... hm... ma..." Asta trebuia să însemne : „Am venit doar să iau o reţetă pentru mama." Dar doctorul Henkel n—a înţeles nimic. îmi plimba oglinda prin gură şi îmi scobea dinţii.

„Nu—ţi perii dinţii regulat; hopa, uite aici e şi un mic punct negru."

„Hm... e..; am..." Şi pînă să zic pîs, freza s—a şi pus în mişcare.

„Ei, te—a durut aşa tare ? a întrebat dentistul pe un ton mai prietenos. La revedere, micuţule."

Mi—a zis micuţule şi el însuşi nu era cu mult mai mare ca mine. Aveam un gust dulceag şi usturător în gură.

În sala de aşteptare m—am trezit singur. S—a deschis o altă uşă, iar o asistentă a strigat : „Cine urmează, vă rog ?"

M—am uitat în jur. Se vede că eu eram următorul.

„Unde te doare ? Vedem imediat, nici o grijă, stai jos, aşa deci..."

Doctorul ăsta avea o barbă sură şi nişte ochi veseli. Am deschis gura cuminte, l—am lăsat să—mi pipăie gîtul, simţeam cum îmi umblă prin nas, iar apoi cum îmi luminează în urechi.

„Totul e bine", a strigat doctorul şi a rîs. Pe urmă a devenit serios. „Dar la urechi e un mic defect."

M—am speriat. Ce era cu urechile mele ?

„Ar trebui să le speli mai bine. Altfel o să putem creşte morcovi acolo."

Ca şi mama, care şi ea are mereu, ceva de criticat la urechile mele, după ce mă spăl. Ce pol... iar uitasem cum îi zice. Iar eram singur în sala de aşteptare. Pe cea de—a treia uşă a ieşit cel de—al treilea doctor. Am aruncat un ochi pe tăbliţa de pe uşă : Dr. Peikelt, medic specialist. Oare ce—mi face ăsta ? Mi—am propus să nu mai zic nimic, oricum n—avea nici un rost.

„Vii cam tîrziu", a zis doctorul Peikelt şi m—a privit peste ochelari.

Am tăcut.

„Eşti ultimul de la echipa de handbal. Cam mic pentru portar."

Ce tot vroia ăsta ? Eu nu jucam handbal, nu fusesem chemat la doctorul Peikelt şi nici nu eram ultimul.

Doctorul Peikelt m—a ascultat la plămîni, m—a pus să fac zece genuflexiuni şi iar m—a ascultat.

„Sănătos, a zis doctorul, muşchii cam mici, prea slab. Mănînci puţin ?"

Am dat din cap.

„Trebuie să mănînci mai mult, să stai mult în aer proaspăt şi iar să mănînci. Fructe."

Exact asta îmi spune şi tata mereu. Am lăsat bărbia în piept cînd doctorul Peikelt m—a scris inapt pentru echipa de handbal. Prea mic, prea subţire. Exact cum zice tata.

Aşa, acum fusesem la toţi doctorii şi puteam să plec. Am luat—o la fugă să mă văd odată ieşit din locul ăsta.

Cînd alergam pe lîngă magazinul de coloranţi mi—am adus aminte de reţeta mamei. Păi sigur, doar nu mă dusesem la policlinică să—mi fac dinţii sau să fac genuflexiuni. Mai repede decît am venit am fugit înapoi. Consultaţiile se terminaseră, poarta era închisă.

Am sunat. Într—un tîrziu a venit o asistentă. Şi din nou n—am putut, vorbi pentru că n—aveam suflu.

„Adineauri ai plecat de aici, ce mai vrei ?"

„Nu vroiam... sînt... nu mi—era frică, pentru că am venit să iau *o* reţetă pentru mama... Zitterbacke".

Vedeam cum se enervează asistenta, poate că se gîndea că fac o glumă.

„Trebuia să spui de la început." Asistenta se enervase de—a binelea. A găsit repede reţeta mamei. „De trei ori pe zi ci te trei picături."

Mi—am propus să nu mă mai duc niciodată la policlinică, mai bine o să—mi perii dinţii mereu, o să—mi spăl urechile şi o să mănînc zdravăn.

Dar povestea asta neplăcută nu s—a terminat aşa repede.

Meciul nostru de fotbal !

Cînd am ajuns pe terenul de sport, arbitrul tocmai fluiera sfîrşitul jocului. Echipa noastră pierduse la pionierii de la Tauchla cu 1 la 3. Toţi se uitau urît la mine, parcă eu aş fi fost de vină.

„Am fi strigat mai bine dacă ai fi fost şi tu aici. Precis am fi câştigat."

Chiar şi Peter, şeful grupei, care e întotdeauna obiectiv, era furios. „Astea—s promisiunile tale, Alfons. Ai zis că vii sigur încoace." „Am fost la pol... poli..."

Bruno s—a băgat şi el urlînd : „Caută o scuză, ne—a lăsat în pană".

Poate că mîine mă vor analiza în grupă. Şi ce—o să zică ei cînd o să le povestesc ce mi—au spus doctorii : să—mi spăl dinţii, să—mi spăl urechile, să mănînc mai mult. O să—mi mai şi reproşeze că nu respect statutul pionierului : Pionierii veghează la curăţenia şi sănătatea corpului lor.

Mai mult decît atît, Herbert ăla lung dintr—a 7—a s—a plîns că cineva a fost la doctor şi s—a dat drept portarul echipei de handbal. Dacă pune mîna pe ăla... E o poveste supărătoare. Şi cine e de vină ?

CUM M—AM HOTĂRÎT SĂ DEVIN COSMONAUT

Cosmonautul Zitterbacke.

Tata îmi spune cîteodată : „Alfons, nu mai trăncăni atîta. Nu eşti în stare să ţii nici un secret. Noi, cei din neamul Zitterbacke sîntem altfel, mai tăcuţi. Dar probabil că asta o ai de la rudele mamei". Ei poftim. Iar mama era şi ea supărată, zice că familia ei nu pălăvrăgeşte, dar că ea n—are secrete faţă ele tata şi n—are nevoie să fie tăcută.

M—am gîndit atunci că odată o să le arăt tuturor ce bine pot să tac. Dar să sperăm că nu iese nici o boroboaţă din asta. N—a durat prea mult. Era într—o miercuri cînd mi—am propus să devin cosmonaut, înainte de asta vroisem să devin vînzător de legume şi fructe, clovn, şofer de taxi, scafandru, ciclist de curse, general în armată şi minier—brigadier. Dar de fapt nici una din meseriile astea nu—mi convenea pe deplin. Mai am totuşi vreme să mă decid.

În miercurea aceea am citit cartea lui Gagarin, cosmonautul numărul 1, şi deodată am ştiut foarte precis că şi eu voi deveni cosmonaut. Mai ştiam şi faptul că. nu trebuia să spun nimănui despre asta. Nici acasă, nici la şcoală şi nici în grupa de pionieri. Poate că tata n—ar avea nimic împotrivă, dar mama precis că ar considera meseria asta ca fiind totuşi prea obositoare. Cu siguranţă că ar spune : „Păi, Alfons, tu ai probleme cu amigdalele, cum o să te poţi face cosmonaut ?" în clasă şi în grupă nu vroiam să spun nimic, ca să nu dorească şi alţii să devină cosmonauţi. S—ar organiza un examen. Poate sînt prea mulţi, iar eu nu voi fi acceptat. Peter, Erwin şi Bruno sînt toţi trei băieţi puternici. în plus, Peter e şi comandantul de grupă. L—am întrebat pe Peter în ziua următoare : „Tu ce vrei să te faci ?"

„Tehnician de televiziune", mi—a spus şi s—a mirat că i—am turnat in palmă o jumătate, de .pungă de bomboane.

„Succes, i—am zis, fii harnic."

Erwin vroia să intre la grăniceri. „Un lucru minunat, i—am zis eu. Căleşte—te bine şi fă exerciţii de privit în întuneric, ca mai tîrziu să nu reuşească nici unul să treacă."

Cu Bruno treaba a devenit periculoasă. El vroia să se facă pilot de încercare. Mai lipsea foarte puţin să—i vină în cap să devină şi el cosmonaut. „Aoleu, ai grijă, pilot de încercare e o meserie periculoasă, poţi să te prăbuşeşti de la 40 000 de metri înălţime."

Bruno a dat din umeri : „Ei şi ? îmi iau două paraşute".

„Şi dacă alea nu se deschid, ce faci ?"

Bruno s—a încruntat. La asta nu mai, avea ce spune.

„Sau imaginează—ţi că avionul are o pană de motor şi începe să ardă, sau i se rupe o aripă."

Bruno s—a resemnat doar să mîrîie şi să mormăie.

„În viaţa mea nu m—aş face pilot de încercare, am spus eu. Ce meserie periculoasă ! Nu, în nici un caz ! Ştii ce, mai bine fă—te şofer de taxi sau scafandru, sau clovn la circ."

Bruno s—a înfuriat : „Clovn la circ ? Poate îţi ard una acuma. Eu mă fac: pilot de încercare, poţi să zici ce vrei".

Nu era nimic de făcut cu ăsta. Dar oricum, pilot de încercare nu înseamnă cosmonaut. Mi—am stabilit un program, cum să fac ca să devin cosmonaut. Sînt foarte multe de făcut. Şi cîte n—a trebuit să îndur ! Totul a început cu tăcerea.

CUM AM TĂCUT TOT TIMPUL

Se zice că în spaţiul cosmic e o linişte totală. Foarte ciudat şi greu de închipuit, nici un sunet, nici o pasăre, nici un pom, nici un radio, nici măcar un foşnet de frunze. Pentru un cosmonaut lucrul cel mai important este să—l ţină nervii. Mi—am propus să tac trei zile în şir. Asta urma să fie primul meu antrenament. Am luat două şomoioage mari de vată şi mi le—am băgat în urechi, am închis geamurile, am tras perdelele şi m—am aşezat pe un scaun în mijlocul camerei. Întâi a mers foarte bine, începusem chiar să mă gîndesc : „Ce mare lucru e să stai în tăcere ?" După cîteva minute au început să mă furnice picioarele, iar în cap aveam un uruit. Cu dopurile de vată încă în urechi, o auzeam pe mama strigând de foarte departe : „Alfons, Alfi, m—auzi ? !" Şi în spaţiu strigă mama după mine, mi—am zis eu, enervat. O auzeam umblînd pe culoar, deschizînd şi închizând uşi. Apoi s—a uitat în camera mea. Probabil că n—a văzut nimic şi atunci a venit mai aproape, împiedicîndu—se de scaunul meu. „Au !" a strigat ea. A aprins lumina şi s—a luat cu mîinile de cap. „Ce—i prostia asta, Alfi ? Ziua în amiaza mare stai pe scaun în camera întunecată !" întâi am vrut să explic totul, dar m—am răzgîndît Cosmonauţii sînt întotdeauna foarte tăcuţi.

„Eşti mut ?" a întrebat mama. M—am uitat drept înainte şi ani încercat să—mi reprezint constelaţia Carul Mare.

„Asta—i culmea, a strigat mama. A adus o sacoşă şi portofelul cu bani, zicînd : Acum te duci la cumpărături. Să iei gem, margarina şi un sfert de kilogram de slănină". Aici nu mai încăpeau discuţii. Am luat în tăcere banii şi sacoşa şi am plecat. în magazin am arătat cu degetul ce vreau.

„N—ai gură ?" a zis vînzătoarea.

M—am uitat drept înainte şi m—am gândit, de unde să ştie ei că tocmai zbor pe lîngă Lună, unde domneşte o linişte absolută. La cină, tata s—a uitat la mine şi i—a zis mamei : „Nu ţi se pare şi ţie că Alfons e cam mut astă—seară, cred că s—a întâmplat ceva. Poate că a fost criticat în grupa de pionieri. Poate l—au criticat şi la gazeta de perete".

Am tăcut şi am continuat să—mi mănînе salata de cartofi.

„Ia arată—mi caietul de nete.',' Tata n—a găsit nici o notaţie. M—am dus din nou în camera mea, m—am aşezat pe scaun şi am rămas mut. Mama a intrat încet şi mi—a pus mîna pe frunte.

„Alfi, cred că ai temperatură. Vezi, i—a strigat ea tatii, e bolnav, asta—i tot. Şi—a pus şi vată în urechi. L—o fi tras curentul şi—l dor urechile". Şi mi—a legat un fular în jurul capului, de arătam ca la desene animate — căţelul pe care—l dor măselele.

Nenorocirea mare a fost că seara a venit Peter să discutăm despre noua gazetă de perete. Peter vorbea aşa de încet, încît nu—l auzeam deloc prin dopurile mele de vată. Vorbea şi vorbea ceva despre un articol mare. Dar în urechile mele suna mereu : Blubb — blubb — blubb — blubb.

Cred că e ceva la motoarele rachetei, m—am gîndit eu. Au acum un zgomot neregulat. Şi am început să mă plimb în sus şi în jos prin cameră, gîndindu—mă cum aş putea să salvez racheta, şi pe mine. În cele din urmă, Peter s—a luat cu mîinile de cap şi a plecat.

„E sonat, s—a sonat de tot."

Am tăcut si a doua zi la şcoală. Doar îmi propusesem să rezist trei zile. (Ce înseamnă oare trei zile pentru o călătorie pînă la constelaţia Orion ?) Domnul Eilkendorf mi—a dat un patru la matematică pentru că stăteam la tablă şi nu spuneam nimic (deşi exerciţiul era o joacă de copil). Iar domnul Dorian, profesorul de muzică, m—a privit pe deasupra ochelarilor şi a zis : „Tu nu cînţi, Alfons ? Am tăcut. Nici nu vorbeşti cu profesorul, a constatat el, enervat. Bine, poftim, te rog să cînţi singur".

Clasa s—a uitat la mine. Peter a spus, aşa ca să poată auzi toţi : „V—am zis eu, s—a sonat de tot". A ridicat mîna şi i—a povestit domnului Dorian întîmplarea din seara precedentă. Domnul Dorian m—a chemat la tablă şi m—a pus să deschid gura. „Poate că s—au rupt corzile vocale, a spus el. Zi A." „Iaaa", am nechezat eu.

Toată clasa a rîs. Îmi venea să mă omor. Fusesem păcălit. Dar A nu înseamnă a vorbi. Din clipa aia am tăcut, deşi în timpul zilei am mai avut de tras din cauza asta. în plus, am primit şi o observaţie scrisă în caietul de elev. Bineînţeles că tata a găsit observaţia seara. Pe fruntea lui au apărut nişte cute. Asta nu—i a bună.

Am fost trimis la culcare. Ce bine că am adormit imediat. Cînd dormi, tăcerea e deplină şi nimeni nu poate să te întrebe de ce taci. Iar un cosmonaut trebuie să tacă. să tacă şi să suporte tăcerea.

TOTUL DIN TUBURI

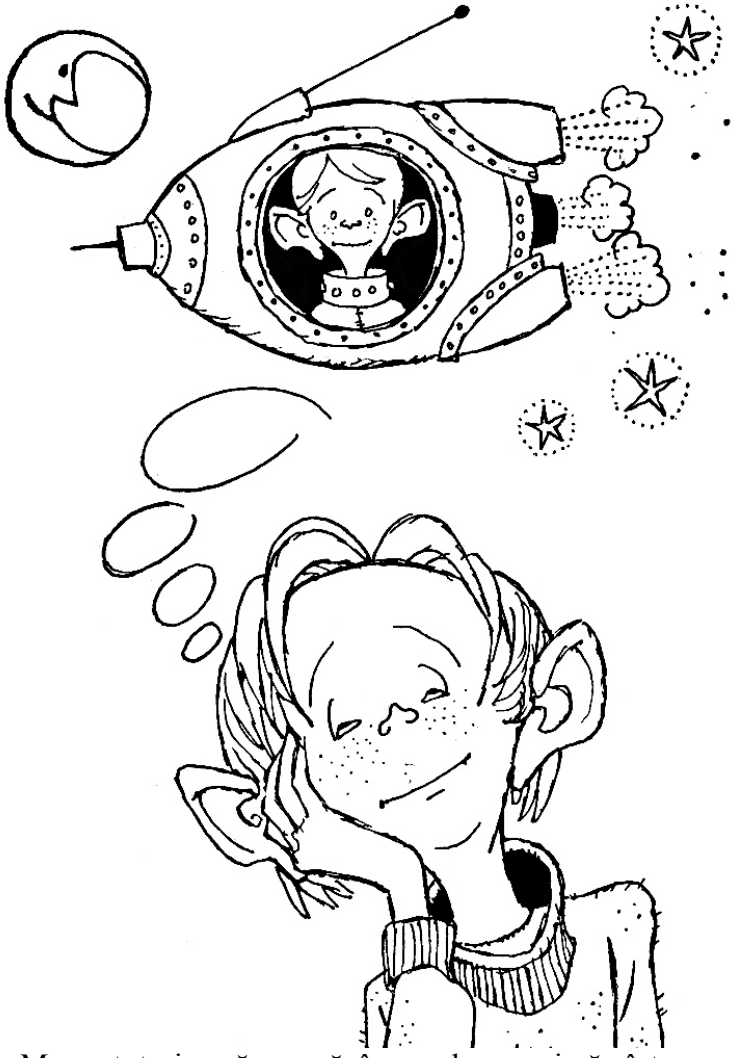

Mama tot zice că nu mănînc ca lumea şi că sînt prea mofturos. Părerea ei este că îmi merge prea bine. Tata însă o calmează de fiecare dată. Ştiu eu, nici el nu mănîncă totul cu plăcere. De exemplu, nu—i place fasolea verde. Dar mama face întotdeauna scandal cînd nu vreau să mănînc sfeclă şi cînd nu vreau să aud măcar de macaroane cu sos de roşii (asta mi se trage de la excursia cu grupa), sau cînd nu mănînc ficat pentru că nu—mi place, sau cînd nu vreau budincă de vanilie sau aspic.

De acum voi deveni cosmonaut, aşa că n—o să mai am scandal cu masa, că doar Iuri Gagarin a scris foarte clar, cosmonauţii nu mănîncă aspic, sfeclă sau budincă de vanilie. Ar fi Şi nu ştiu cum dacă în zborul său spre Lună cosmonautul ar trebui să ia cu el şi cinci kilograme de aspic. Tot ce mănîncă cosmonauţii vine din tuburi. Tare mi—a plăcut asta. În primul rînd că merge mai repede şi nu trebuie să stai atîta la masă.

Mama spune mereu : „Alfi, nu mai înghiţi aşa pe nemestecate, că ai timp destul !" Dar eu n—am timp deloc ! Echipa de fotbal aşteaptă afară sau vreau să mă duc la „după—amiaza pionierului", sau la înălţat zmeul. Ce minunată mi se pare o astfel de mîncare în tuburi ! Iei tubul, îţi storci jumătate din conţinut în gură : are gust bun şi te satură, ce—ţi mai trebuie altceva ?

Mi—am propus să mă antrenez să trăiesc numai din mîncare în tuburi. Un cosmonaut exersează totul dinainte. Am început dimineaţa. „Nu, mulţumesc, mamă, azi nu vreau nici pîine prăjită şi nici cacao."

Mama a zis : „Ei, uite că ţi—a venit glasul. Dar de ce nu mănînci ?" Ce era să—i spun ? La şcoală, stomacul meu ghiorăia atît de tare, că s—a neliniştit şi domnul Filkendorf şi a întrebat : „A cui e banca aia care scîrţîie întruna ?" Peter, comandantul de grupă, s—a uitat urît la "mine şi mi—a zis printre dinţi : „Alfons, disciplină !"

Da, dar stomacul meu fără pîine prăjită şi fără mîncare la tuburi nu respectă disciplina pionierească. în pauză l—am rugat pe Bruno : „Dă—mi şi mie jumătate din sandvişul tău". După ce am mîncat, m—am înfuriat pe mine însumi. Hai, Zitterbacke, că începe frumos cu mîncarea ta din tuburi, mi—am zis.

După aia m—am înfuriat pe Alimentara. N—au nici o mîncare completă la tub. Şi deodată mi—am amintit de pasta mea de dinţi, se cheamă Patzi ca papagalul meu şi are gust de ciocolată. Poate că era o rezolvare. Mie nu trebuie să—mi cureţe dinţii, ci să—mi astîmpere foamea. Am mîncat toată pasta din tub. Întîi a avut un gust bun de ciocolată. După aia mi s—a părut că are gust de gips şi de lipici.

La cină tata a spus : „Nu prea mănînci, Alfi, ceva nu—i în regulă cu tine".

„Am mîneat."

„Măi Alfi, mi—a zis mama amărîtă, te rog să nu minţi. N—ai mîncat nimic si nici n—ai ciupit din cratiţă, că doar eu îmi dau seama." „Am..."

Era cît pe—aci să deconspir că am trecut la mîncarea din tuburi. Deodată am simţit un gust groaznic de ciocolată şi lipici şi n—am mai putut nici să înghit, nici să zic ceva. Norocul meu ! Apoi mi s—a făcut puţin rău. Aveam impresia că în toată casa noastră mirosea a lipici cu ciocolată. în cele din urmă mama a spus : „Hai, Alfi, du—te la culcare, spală—te, spală—ţi dinţii... Ce—i asta, te—ai făcut alb oa varul. Ai ceva ?"

Cînd a spus de spălatul pe dinţi, m—am gândit la tubul gol, iar stomacul meu a luat startul ca o rachetă în sus spre gît. M—am lăsat dus în pat gîndindu—mă ce greu e, de fapt, antrenamentul cosmonauţilor.

Dimineaţa m—am simţit mai bine. Simţeam că nu mai pot să—mi permit încă o mîncare de pastă—ciocolată de dinţi. Plus că ar fi bătut şi la ochi. Şi—apoi, cînd a ieşit din baie, mama a zis : „Alfi, tu consumi pasta de dinţi cu nemiluita !"

De data asta n—am mai luat sandviş de la Bruno. Dar m—am dat în spectacol la Alimentara. Am întrebat—o pe vînzătoarea cea drăguţă : „Ce aveţi la tuburi ?" întîi şi—a închipuit că vreau să fac o glumă proastă, pe urmă însă a început să enumere : „Maioneză... (nu, cred că nu e bine, se cheamă mayonnaise), muştar şi pastă de peşte."'Mi—am socotit banii din buzunar şi am cumpărat cîte un tub din fiecare. Mi—am zis să încep cu muştarul pentru că îl cunoşteam. Am intrat în holul unui bloc şi mi—am stors o cantitate substanţială de muştar din tub pe limbă. Am tras un răcnet şi m—am repezit cu capul în uşa blocului. De data asta startul rachetei avusese loc chiar în gura mea. Aveam impresia că—mi ies flăcări pe nări.

Tocmai intra un bărbat în hol. S—a uitat la mine şi m—am simţit pironit locului. „De ce plîngi, micuţule ? a zis el plin de milă, cine—i derbedeul care te—a bătut ? Sau te—ai pierdut cumva de mama ta ?"

Eu am urlat „ohooooo... uuhuuu... rrrrrh", m—am eliberat din strînsoare şi am luat—o la fugă pe stradă. Cînd am trecut pe lîngă un avertizor de pompieri era irit pe—aci să sparg. geamul şi să—i chem. Acasă, m—am năpustit la chiuvetă şi cred că am băut trei litri de apă. Din acest moment nu mai mănînc muştar la tub decît cu picătura. Dar tot mă mai ustură. Nici nu se golise tubul pe jumătate că mi—am şi simţit limba amorţită, ca o cîrpă de bucătărie. Şi lacrimile îmi curgeau întruna. Mama vroia să mă ducă la doctor. Eu am încercat să rîd, dar n—am putut să scot decît un croncănit. Ce să caute un cosmonaut la medic din cauza alimentaţiei sale din tuburi ? Noaptea am visat că era ziua mea, iar tot ce fusese pregătit, prăjitura, pîinea, friptura erau făcute din muştar. Am urlat în somn, iar mama a venit în camera mea şi mi—a pus mîna pe frunte. Am auzit cum i—a şoptit tatii : „Să sperăm că n—are scarlatină, are ochii foarte roşii. Limba e încărcată, iar gîtul e roşu aprins", în dimineaţa următoare m—am simţit puţin slăbit şi am mîncat cinci feliuţe de pîine. Of, of, un asemenea antrenament este foarte greu, abia acum îmi dădeam seama ce curajos a fost Gagarin. M—am despărţit de tubul de muştar. Sper că maioneza e mai bună. Pe tub scria : „Maioneza e oricînd gustoasă. Daţi mîncării dumneavoastră mai multă savoare cu maioneză bună". Mi—am stors cu atenţie un strop pe unghia degetului. Da, era gustoasă. Apoi am băgat tubul între dinţi (foamea mea ajunsese între timp imensă) şi l—am golit în întregime. Peste puţin timp parcă mi s—ar fi pus o piatră în stomac.

„Măi Peter, nu pot să vin la acţiunea Timur", am spus eu tărăgănat.

„Dar ce—ai, ce ai ?" au strigat toţi în cor.

„Mi—e... mi—e..."

„Nu încerca să ne aiureşti", a zis Erwin.

”Am o indispoziţie stomacală", am spus eu şi am luat—o la fugă.

„Vorbim în adunarea grupei”, a strigat Peter după mine.

Doar nu era să le spun că trebuia să fug de urgenţă la toaletă. O oră am stat acolo. M—am gîndit dacă

n—ar fi mai bine să renunţ la mîncarea din tuburi şi să—mi iau în rachetă nişte cîrnaţi cu cartofi prăjiţi. Dar un cosmonaut trebuie să realizeze tot ce şi—a propus. Seara am mîncat jumătate din tubul cu pastă de peşte. Ufff, avea un gust de parcă mîncai un cuţit sau o pilă. Limba mi se iritase încă de la tubul de muştar. I—am şoptit mamei : „îmi faci, te rog, un ceai de muşeţel ?"

Probabil că arătam foarte rău, pentru că mama n—a spus nimic, ci a făcut repede ceaiul. Am făcut o oră întreagă gargară cu muşeţel.

Începînd de azi—dimineaţă mănînc din nou pîine prăjită şi beau cacao, iar seara mănînc ceva cald. Astă—seară mama a zis : „Am adus ceva gustos care se unge pe pîine. Pastă de peşte". Nu ştiu cum s—a întîmplat, dar am început să plîng şi m—am lăsat dus în tăcere la culcare.

Dar cosmonaut o să mă fac precis, orice—ar fi să fie !

ZECE TURURI DE CARUSEL

Antrenamentul meu progresează întruna. După ce am exersai tăcerea cosmică şi mîncatul din tuburi, a trebuit să fac antrenamente fizice speciale. Cel mai important exerciţiu este imponderabilitatea. Trebuie să fie o treabă ciudată să zbori prin cameră ca papagalul meu Patzi, cînd la tavan, cînd pe dulap.

M—am gîndit mult cum aş putea să realizez imponderabilitatea, întîi am încercat sărind pe pat în sus şi în jos şi întinzîndu—mă de fiecare dată. Dar cu asta n—am devenit imponderabil. Am reuşit doar să ridic un nor de praf, iar cînd a intrat mama în cameră a început să tuşească şi a întrebat de ce fumegă soba în halul ăsta.

Am tot citit prin cărţi pînă am ajuns la ideea cea mai bună. Numai că ideea cea mai bună costă o groază de bani. Şi pe deasupra aveam s—o mai şi păţesc. Citisem că echipajele zborurilor spaţiale exersează imponderabilitatea în.carusel. Eu ameţesc foarte repede ; dar cine vrea să se facă cosmonaut trebuie să facă toate exerciţiile cerute. Trebuie să te laşi învîrtit de un carusel pînă ce te simţi ca într—o rachetă. Dar de unde să iau un carusel ? În apropierea casei noastre nu exista nici un bîlci. Am întrebat peste tot. Nimeni nu mă putea ajuta. Pînă ce într—o zi, cînd mă duceam la bazinul de înot, am văzut un mic bîlci unde era un carusel cu lanţuri, un leagăn şi un carusel pentru copii cu căluţi albi. Era salvarea mea !

Dar cu un singur tur de carusel nu poţi să te antrenezi. îmi trebuie pe puţin cincizeci şi aşa ceva costă o groază de bani. Puşculiţa mi—o golisem pentru mîncarea din tuburi. Aşa că am încercat la mima. I—am spus : „Mamă, poţi să—mi dai trei mărci ? Ştiu că—s bani mulţi. Dar ţi—i dau înapoi din banii de buzunar, în lunile următoare". Mama s—a uitat la mine mirată. „E cam mult, Alfi. Dar tu ştii că atunci cînd e vorba de ceva cu adevărat important îţi împrumut cu plăcere nişte bani. Cine ştie însă ce trăsnăi vrei să faci cu ei ? ! Să cumperi bomboane sau să te dai în carusel." Cred că m—am înroşit foarte tare : mama ghicise exact ce aveam de gînd să fac. Dar în carusel vroiam să mă dau „în interes de serviciu". Şi nici măcar nu puteam să—i spun asta. „Nu, am zis eu, e ceva foarte serios, dar e secret." Mama şi—

a încreţit fruntea. Se gîndea. Trebuia urgent să mai spun ceva, ca să cîştig teren : „Cred că despre treaba asta o să citeşti cîndva în ziare", am zis eu. Mama s—a arătat curioasă. „Nu poţi să—mi spui măcar ceva, cit de puţin ?"

Am dat din cap amărît. „Ca pionieri sîntem obligaţi să învăţăm şi păstrarea secretelor, am explicat eu, a secretelor de stat." Mama nu era prea convinsă şi m—a pus să—mi dau cuvîntul de pionier că n—o să cheltuiesc banii pe prostii.

Un tur la carusel cu lanţuri costa treizeci de *pfeningi.* Aveam deci bani ca să mă dau de zece ori. Cam puţin. Dar trebuia să—mi ajungă. Am făcut economie la tramvai : am mers o jumătate de oră pe jos, pînă ce am ajuns la bîlciul cel mic. Nu prea era lume în după—amiaza asta. Omul de la carusel a oprit tonomatul cu muzică.

„Nu—i mai daţi drumul azi ?" am întrebat eu.

„E încă devreme, a mormăit omul. Abia seara începe mişcarea pe aici."

Am scos cele trei mărci. „Pot să merg de toţi banii ăştia ?" Omul s—a uitat la mine : „Zece tururi deodată ?" „Da, am eu aşa o chestie a mea şi—mi trebuie zece tunuri." „Şi dacă ţi se face rău ?"

„Am în ghiozdan mâncare la tub, aşa că n—are ce să se întîmple."

Omul de la carusel a dat din umeri şi a spus : „Bine, dar să nu—mi vii pe urmă cu maică^ta să te plîngi !"

M—am urcat într—unui din scăunelele caruselului şi mi—am prins lanţul peste burtă. Din păcate, în afară de cîţiva băieţi foarte mici nu mai era nimeni la bîlci, ca să mă admire în cele zece tururi. Păcat, mi—am zis. Ce s—ar mai mira ! Cu un scrîşnet puternic, caruselul a început să se învârtească "încet. Omul mi—a mai strigat p dată : „Dacă ţi se face rău, fă—mi un semn". Cu amîndouă mîinile am făcut semn că nu e cazul.

Tonomatul cînta : „Îmi place să cutreier pe pajişti şi cîmpii..." Auzeam însă tot timpul numai frînturi : îmi... pla... să... tre... pa... pii. Cîntam şi eu cu glas tare şi strigam : „Porniţi racheta, start ! Accelerati ! Acum băgaţi în viteza a doua !" Caruselul ă prins viteză. Eram suspendat oblic în aer. Casele şi copacii din parcul de alături zburau pe lingă mine. Dacă mă uitam într—acolo, pomii păreau că încearcă să apuce ceva din toate părţile cu crengile lor. Din melodie nu mai auzeam decît : Pe... mu... şi... dea... *padă...*

Acum nu mai puteam să deosebesc casele de copaci. Totul devenise doar un reflex verde—cenuşiu. Am închis ochii şi am strigat slab : „Dacă se poate, scoateţi, vă rog, din viteza a doua. Cred că sînt de—acum imponderabil !" Numai stomacul meu nu. Ala se făcuse mai greu.

Trebuie să fi fost în turul al cincilea. Tonomatul cînta o altă melodie, dar pe aia n—am mai înţeles—o. Dintr—o dată mi s—a făcut foarte rău... Dar un cosmonaut trebuie să fie în stare să suporte şi răul şi de aceea n—am spus nimic, ci am închis ochii şi mai strîns, m—am ţinut cu mîinile de burtă şi am sperat că se va sfîrşi curînd, adică imponderabilitatea. Cînd s—a oprit caruselul, n—am mai putut să mă dau jos.

A venit omul de la carusel şi văzîndu—mă a zis speriat : „Aoleu, te—ai făcut alb ca varul !"

Nici să vorbesc nu mai puteam. Probabil că şi limba îmi devenise imponderabilă. Omul de la carusel m—a scos din scaun. Am coborît împleticindu—mă cele două trepte de lemn, apoi m—am năpustit spre tufişurile din părculeţ. Acolo m—am prăbuşit la pământ şi am rămas lat. Am încercat să deschid ochii dar pomii mai goneau încă în jurul meu şi aveam impresia că un tonomat continua să cînte în copaci. Semăna cu „Tufă albă, albă de soc..." Poate că asta e imponderabilitatea adevărată, m—am gîndit eu şi am rămas mai departe întins pe jos. Ue sculat oricum nu puteam să mă scol. Pe lingă mine a trecut o fetiţă şi cînd m—a văzut zăcînd pe jos a tras un ţipăt. „E unu' beat !" a strigat ea. „Unu' beat !" Drept urmare a venit bunicul ei în fugă. S—a uitat la mine şi a spus : „Scoală—te, măi băiete, că o să răceşti!" Am încercat, dar nu puteam să—mi schimb poziţia. Tot ce am putut să fac a fost să mă răstorn pe partea cealaltă. Bunicul fetiţei s—a apropiat foarte tare de gura mea şi m—a mirosit. Probabil că a vrut să vadă dacă nu—s chiar beat. Dar eu nu mîncasem decît sandvişuri cu brînză. „Băiete, eşti bolnav ?" Am vrut să dau din cap că nu, dar pomii încă mai goneau în jurul meu. A mai venit şi o femeie, care a spus : „Poate are tulburări de circulaţie".

Am vrut să le explic totul, dar limba nu mă mai asculta, se făcuse groasă ca o găluşcă în gura mea, aşa că n—am putut spune decît : „îmi place să cutreier... de trei mărci... zece tururi..."

Bunicul a dat din cap, m—a ridicat în sus şi m—a sprijinit. Imediat am simţit cum zbor ba la dreapta,

ba la stînga, ca şi cum m—aş învîrti repede, tot mai repede, tot mai repede, împreună cu el.

„Unde locuieşti ?" a întrebat bunicul. Abia am reuşit să—i spun. „Friedel, a zis bunicul, hai să—l ducem pe băiatu' ăsta acasă. Apucă—l de mîna cealaltă." Aşa m—au dus pînă la tramvai şi pe urmă pînă acasă. Mama s—a speriat îngrozitor cînd m—a văzut cu bunicul şi cu fetiţa. Eu am zbughit—o pe culoar, izbindu—mă în dreapta şi în stînga de perete, apoi m—am prăbuşit pe patul meu. Bunicul a povestit totul. Mama era foarte tulburată şi spunea doar : „N—a avut niciodată aşa ceva. Unde l—aţi găsit ?"

„Păi, la bîlci, a zis micuţa Friedel. L—am văzut pe băiat mult timp sus, pe carusel."

„Arată—mi cele trei mărci pe care ţi le—am dat", a zis mama. Nu puteam nici măcar să bag mîna în buzunar şi am dat doar din cap că nu le mai aveam.

„Peci, ai fost totuşi la bîlci ?" a întrebat ea dezamăgită. Am dat din cap afirmativ şi mi s—a părut că soba şi dulapul se legănau încoace şi încolo.

„Aşadar, nu ţi—ai ţinut făgăduiala", a zis mama grav şi a ieşit, supărată.

Trei zile am suferit de ameţeală. Nu puteam nici măcar să mă gîndesc la caruselul cu lanţuri, că stomacul meu începea să se învîrtă. Iar cu mama o să fiu certat încă multă vreme de acum încolo. Crede că am minţit—o. Nu vorbeşte cu mine decît strictul necesar. Dar tot ce îndur e pentru o cauză importantă. Şi—acum ştiu cum e imponderabilitatea — e foarte greu de suportat; dar dacă trebuie, trebuie. Chiar şi domnul Filkendorf, profesorul nostru, spune că pentru o cauză bună trebuie să fii în stare să faci şi sacrificii. Cred că am şi făcut o groază de sacrificii. Acuma ar putea să mă lase să bor. De antrenat sînt antrenat. A mai rămas doar o problemă minoră : cum ajung la Moscova să mă apuc de treabă.

MAREA DECOLARE

Perioada cea mai potrivită pentru a ajunge la Moscova este vacanţa. Mi—am propus ca în vacanţă să plec la Moscova pe jos. Nu mai aveam bani de buzunar ca să cumpăr bilet de tren, dar mama nu mi—ar fi dat nimic, chiar dacă aş fi sugerat că e pentru ceva important. Să—i spun totul, nu puteam. Nici tatei nu puteam să—i spun, pentru că astea sînt treburi excepţional de importante care trebuie să rămînă secrete. Vacanţa începea peste patrusprezece zile, dar eu m—am gîndit că—i mai bine să mă pregătesc din timp. Am pus în rucsac o pijama, nişte tenişi, un atlas geografic şi cîte ceva de mîncare : două pachete de pesmeţi, o pîine neagră şi o bucată de slănină. Mi—am zis că atîta—i suficient. In buzunarul din faţă al rucsacului am pus cravata de pionier, un pacheţel de pansament, în caz că mi se întîmplă în spaţiu să mă lovesc cu ciocanul peste deget sau să—mi luxez piciorul, şi carnetul meu de pionier.

Călătoria spre Moscova putea să înceapă în orice moment. Exista însă o dificultate. Tocmai acum, în vacanţa de primăvară, grupa noastră de pionieri vroia să facă o drumeţie. O, drumeţie de trei zile, cu joc de orientare, turistică, şi ou o vizită la o unitate militară. Ah, ce mult mi—ar fi plăcut să merg şi eu! Cînd m—a întrebat Peter, am spus : „Dragii mei, aş veni cu plăcere, dar am ceva foarte important de făcut".

„Adică ce ?" a întrebat Bruno suspicios. Iar Luiza a rîs. „Ceva important ?"

„Las' că o să vedeţi voi, am spus eu, excursia voastră e nimic pe lîngă ceea ce voi face eu." Acum, băgasem mîna în stup. Toţi s—au năpustit pe mine spunîndu—mi că sînt un egoist, că sînt împotriva colectivului. Dar eu nici vorbă să fiu împotrivă. Numai că un zbor cosmic e mai important decît o grupă de pionieri. în afară de asta, mă cert destul de des cu Luiza şi cu Bruno şi prefer să mă duc în Cosmos decît în excursie cu ei. „Dragii mei, le—am spus, chiar că—mi pare rău, dar n—am cum să vin." Haonry, îndrumătorul nostru de pionieri, a zis că vrea mai întîi să vorbească cu părinţii mei, să afle ce treabă importantă am. Asta m—a îngrijorat. Căci mama şi cu tata m—ar fi întrebat şi ei. Bruno a scris un articol la gazeta de perete împotriva mea şi era vorba să fiu pus chiar în discuţie în consiliul prieteniei. Şi cînd te gîndeşti că în ultima lună ieşisem ai doilea la colectatul diferitelor deşeuri. Dar îmi spuneam că atunci cînd voi fi cosmonaut şi toţi mă vor ovaţiona, ei vor sta pe stradă, iar eu voi trece într—o maşină şi voi spune să oprească : „Ăştia sînt membrii grupei mele cu care m—am certat din cauza unei excursii de vacanţă, cînd vroiam să plec pe Lună". Şi toţi oamenii de pe stradă se vor uita la grupa mea ! Atunci nu vor avea decît să lase capetele în jos de ruşine că m—au subapreciat. În ultima zi, înainte de vacanţa de primăvară, nimeni nu mai vorbea cu mine. Acasă, am scris o scrisoare alor mei :

„Dragi părinţi ! Nu fiţi îngrijoraţi, sînt şi rămîn bunul vostru fiu şi pionier, Alfi. Plec acum la Moscova să mă prezint la cosmonauţii sovietici, pentru că eu voi fi următorul care pleacă pe Lună. (De aceea, dragă mamă, s—a întîmplat şi chestia cu caruselul.) N—o să mă întorc prea curînd. (Mamă, nu uita să dai de mîncare lui Patzi. Ştii că—i trebuie apă proaspătă la fiecare două zile.) O să vă mai scriu de pe drum. Cînd o să zbor, fiţi atenţi la radio, o să transmit şi un salut pentru voi. Rămîneţi cu bine şi să fiţi sănătoşi. E ceea ce—mi doresc şi mie.

Multe salutări şi sărutări, Al vostru,
Alfons Zitterbacke."

Scrisoarea asta am pus—o pe masa din bucătărie cînd am plecat în zori, tiptil, din casă.

M—am uitat în atlas, dar n—am putut să mă lămuresc. Aşa că l—am întrebat pe un miliţian. „Nu vă supăraţi, puteţi să—mi spuneţi cum ajung eu de aici la Moscova ?"

„Eşti pionier, dar foarte obraznic ! a zis el. Ar trebui să ţi se tragă o critică la gazeta de perete."

M—am înroşit tot. „Mi—au făcut—o de mult, am zis eu enervat. Dar la Moscova trebuie să ajung..." şi am plecat repede mai departe. După două ore am ajuns la marginea oraşului nostru, acolo unde începeau păduri şi ogoare. Am făcut un mic popas şi am mîncat jumătate din pîinea neagră şi un pachet de pesmeţi. Stăpîneşte—te,

mi—am zis în gînd, ţi—ai mîncat aproape jumătate din provizii. Trebuie să—ţi ajungă pînă la Moscova. Mai departe am mere o bucată de drum cu o căruţă de la un C.A.P. La ieşirea din satul

următor am luat—o din nou pe jos. Atunci a început o mare aventură. În apropiere de pădure, la marginea şoselei creşteau tufe dese. Dintr—o dată aud din spatele unui boschet un mîrîit şi un mormăit extrem de periculos. Întîi m—am gîndit cum să dispar urgent de acolo. Dar apoi mi—am zis: cosmonauţii trebuie să ia taurul de coarne. Şi m—am aruncat în şanţ luînd hotărîrea să lupt cu monstrul. Putea fi un leu, care a scăpat de la circ. Din tufişurile de pe partea cealaltă se auzea un freamăt nedesluşit. Şi dacă era un leu care mă devora instantaneu se termina cu plecarea pe Lună. Atunci am văzut două fete venind pe biciclete pe şosea. Nici una din ele nu bănuia nimic. Alfons, mi—am zis, în scurt timp oricum o să fii erou, acum ai posibilitatea să devii şi mai repede. Am traversat şoseaua năpustindu—mă cu urlete direct în tufişul de unde venea mormăitul. Crengile m—au lovit peste picioare şi m—am prăbuşit cît eram de lung ; într—o secundă monstrul era deasupra mea. M—a înghiontit în spate, mormăind, iar eu am tras un ţipăt lovind în dreapta şi în stînga şi m—am trezit ţinînd în mînă un corn. E un inorog, mă gîndeam, inorogul din basme ! S—a terminat cu tine. Şi am urlat cît am putut de tare. Dar, de spaimă, n—am dat drumul la corn şi după ce urlasem destul am observat că nici nu era aşa de marc şi de ascuţit şi nici nu se mişca. M—am întors puţin cu faţa şi am observat că era un corn de vacă. Aparţinea unui viţeluş eu pete albe şi negre, care stătea lîngă mine şi mă privea uimit. „Alo ! E cineva acolo ?" a strigat o voce de fată. „Da, aici e Zitterbacke, am răspuns eu. Vă rog veniţi puţin încoace." Fetele, care se opriseră, au venit în tufiş. Au izbucnit în rîs cînd m—au văzut şezînd pe pămînt, cu cornul în mînă, iar viţeluşul cu botul său ud lingă faţa mea. „Liza !, a strigat una din fete, Liza, pe tine te căutam, aici ai nimerit."

Am priceput imediat, fugise o viţeluşă, iar eu o prinsesem. „Aici e„ luaţi—o, am spus eu încet, am rezolvat asta în treacăt pentru voi." Fetele au fost foarte recunoscătoare. I—au legat viţelului o funie în jurul gîtului şi am pornit—o astfel cu toţii spre satul vecin.

Brigadierul de la mulgătorie mi—a strîns mîna de era să ţip do durere şi mi—a mulţumit şi el. „E un fleac, am zis eu, sînt pe cale să realizez lucruri mai mari." Am plecat apoi mai departe. Pînă la două după—amiază, cînd a trebuit să—mi scot pantofii şi am văzut că am o băşică mare la piciorul stîng. M—am uitat pe atlas, dar n—aveam cum să fi ajuns prea departe. Poate ar fi mai bine să trimit o telegramă la Moscova ca să vină şi ei puţin în întîmpinarea mea. Poate reuşeam s—o conving în sensul ăsta pe fata de la poşta din satul
următor. Am plecat deci, şontîc, şontîc, mai departe şi mi—am mîncat şi restul proviziilor de drum. După o oră am intrat tîrîndu—mă în satul următor. Vroiam să mă duc la farmacie şi la poştă. Dar n—am mai ajuns pînă acolo. De undeva auzeam glasuri de copii, iar vocile îmi păreau foarte cunoscute. Deodată cineva a strigat : „Veniţi încoace, a venit şi Zitterbacke !" Iar din casa care avea firma „Cabana tineretului *«Hanno Günther»",* a ieşit în pas alergător grupa mea.

„Ura, trăiască bravul Zitterbacke, a strigat Bruno, uite că a reuşit să ajungă !" Eu mă străduiam să nu şchiopătez şi mă întrebam ce să fac. Ca s—o iau la fugă de acolo nu mai aveam nici putere, nici timp.

Toţi mi—au strîns mîna şi s—au bucurat. „Facem ce putem, am zis eu. Vă miră, nu ? Şi mai vreau să vă spun că pe drum am prins un taur, o fiară îngrozitor de periculoasă. Mi—a ars una în picior." Şi le—am arătat băşica mea.

Numai marele Harry, îndrumătorul nostru de pionieri, a zis bănuitor : „Arată chiar ca o lovitură formidabilă de taur ! Cred că e o băşică de la umblat".

M—au cărat cu ei în cabană şi strigau întruna : „Ura, Zitterbacke, ai venit".

Imediat după aceea a sosit un camion militar care ne—a dus la aeroport, unde am vizitat o unitate a aviaţiei militare. Ne—au lăsat să ne suim şi într—un avion. Un ofiţer ne—a povestit ce mult trebuie să înveţi şi câte antrenamente trebuie să faci pînă să ajungi pilot.

Aoleu, păi, era de o mie de ori mai mult decît făcusem eu cu tăcerea, cu mîncatul din tuburi şi cu zborul în carusel. Mai bine n—aş mai pleca acum la Moscova şi m—aş antrena deocamdată pe tăcute mai departe.

Seara i—am povestit îndrumătorului nostru de pionieri, Harry, totul, inclusiv despre scrisoare. El a telefonat imediat acasă la mine şi a lămurit lucrurile. Mama crezuse că am glumit doar şi era bucuroasă că eram cu pionierii.

Harry e bun. Mi—a spus că o să rămînă un secret între noi doi. N—o să le spună celorlalţi că numai printr—o întâmplare am ajuns la cabană şi că de fapt vroiam să plec pe jos la Moscova. „Dar pedeapsa e pedeapsă", a zis el făcîndu—mi cu ochiul. A doua zi dimineaţă el a anunţat : „Astă—seară, în cadrul

clubului nostru de cabană, Alfons Zitterbacke va face o expunere despre zborul cosmic. El are experienţă în domeniul ăsta !" La seara de cabană mi—am povestit toate întîmplările. Toată lumea s—a distrat. Iar Bruno şi—a retras articolul de la gazeta de perete. Eu am recunoscut şi faptul că taurul fusese de fapt o viţeluşă, dar oricum avea coarne.

Acum mă tot întreb dacă n—ar fi mai bine să mă fac mai întîi pilot de reactoare. De la pilot de reactoare la cosmonaut merge precis mai uşor. În orice caz vreau să—mi fac rost de autografe de la nişte cosmonauţi.

Dar cu urcatul în carusel am terminat pentru trei ani de acum încolo. Mi se face rău şi acuma cînd mă gîndesc la el, iar pastă da peşte nu mai mănînc în viaţa mea.

CUM AM TĂIAT DIN GREŞEALĂ RAFTUL DE CĂRŢI

Îmi place foarte mult să citesc. Foarte mult mi—a plăcut cartea *Timur şi băieţii săi.* Cartea a fost un model pentru moi şi în grupa de pionieri. Peter a spus într—o zi : „Ce—aţi zice dacă am face o acțiume Timur ?" Toţi erau încîntați. Numai. Bruno nu. „Dacă trebuie să muncim atîta pentru asta..."

„Adică ce vrei să spui ? am zis eu. Dăm o mînă de ajutor şi asta e important." Toţi erau entuziasmaţi de mine. Şi Harry, îndrumătorul nostru de pionieri, care a spus : „Are dreptate Alfons, e important să dăm o mînă de ajutor".

În adunarea grupei au făcut o listă lungă cu adrese unde locuiau oameni bătrîni şi bolnavi, unde erau copii mici singuri acasă şi unda erau tineri plecaţi la armată. Am hotărît să ajutăm peste tot, dar pe cît posibil fără zarvă. Vroiam doar să desenăm cu cretă albastră insigna pionierească şi un *T* mare, oare urma să fie semnul nostru pe unde am trecut. Numai acolo unde nu se putea altfel, urma să sunăm la sonerie şi să ne prezentăm respectuos.

Eu am primit sarcina să—i aduc unei femei bătrîne cărbuni din pivniţă, să—i sparg lemne unui pensionar bolnav şi să supraveghez o fetiţă mică, a cărei mamă venea tîrziu de la lucru. „E în regulă, la Zitterbacke nu—s probleme." Am fugit acasă, mi—am luat toporişca din pivniţă şi am pornit la treabă. Harry spusese : „Trebuie să suni la doamna Tieftrunk şi s—o rogi să—ţi dea cheia de la pivniţă". Eu eram însă mai isteţ. Preferam să fac totul în taină. Întîi m—am furişat de cîteva ori în jurul casei, apoi pe scară în sus şi în jos. Uşa de la pivniţă era deschisă. În curte se jucau câţiva copii mici. „Măi, leilor, am zis eu, unde—i beciul doamnei Tieftrunk ?" Mi l—au arătat. Era încuiat. Dar fereastra era puţin crăpată. Curaj, Zitterbacke, mi—am zis, e pentru o cauză nobilă, şi Timur s—a suit pe motocicletă. Şi m—am strecurat tiptil în pivniţă. Copiii din curte strigau : „Acum ne jucăm de—a lupul şi cei trei iezi şi îl încuiem pe lup". Şi poc, au închis fereastra. Căzusem frumos în cursă. Am bătut încet, apoi mai taie. Copiii au scos limba la mine şi au fugit. Am bătut în uşă de a răsunat toată casa. Trebuia neapărat

să ies afară, să—mi îndeplinesc misiunea. Dar n—a venit nimeni. Mai aveam încă toporişca sub haină. Să sparg uşa? Nul se poate. M—am apucat între timp şi am stivuit cărbunii, am sortat cartofii, am curăţat o lampă veche de gaz şi am pornit să vînez cu toporişca şoarecii care ieşiseră la iveală. începuse să se facă întuneric, eînd a intrat un bărbat în pivniţă. Probabil că vroia să—şi ia cărbuni. Eu am lovit cu toate forţele în uşă şi am strigat : „Daţi—mi drumul de aici, sînt în boxa doamnei Tieftrunk". „Cîine eşti ? a întrebat omul suspicios. Şi cum ai intrat acolo ?" „„Am o sarcină în cadrul acţiunii Timur, iar copiii ăia mici mi—au închis geamul."

în cele din urmă, omul a adus—o pe doamna Tieftrunk. Ea s—a uitat stupefiată la mine. „Cum ai ajuns aici, ce cauţi aici ?"

I—am arătat ordinea pe care o făcusem în pivniţă. O $_0$,mică acţiune Timur", am zis eu în timp ce am luat o găleată plină de cărbuni, am fugit printre cei doi bătrâni pe scară în sus şi am aşezat—o în fata apartamentului doamnei Tieftrunk. Apoi am şters—o prin holul clădirii. Bună treabă, Alfons, am zis eu. Şi acum să rezolvăm sarcina a doua. în continuare trebuia să mă duc să sparg lemne pentru domnul Thielecke. Şi pentru că îmi ieşise aşa de bine la doamna Tieftrunk, n—am mai stat de vorbă nici cu el. Domnul Thielecke locuieşte într—o căsuţă mică la marginea străzii Schmidt. Am sărit gardul pe furiş. Şi, oa făcute pentru tăiat, într—un colţ se aflau nişte scînduri. Pe alea am început să le crap cu toporul. Erau însă foarte greu de spart, probabil stejar sau un lemn şi mai tare. Toporişca mea sărea mereu înapoi, îmi ardea în mînă şi începusem să mă înfurii de—a binelea. Deodată m—am simţit apucat puternic de ceafă. „Ce ţi—ai permis să faci cu etajera mea de cărţi ?" în întunericul serii am văzut doar o mustaţă albă şi doi ochi albaştri.

„Sparg lemne pentru domnul Thielecke, am o sarcină urgentă în cadrul acţiunii Timur." Mîna s—a desprins o clipă de pe ceafa mea. „De unde pînă unde să spargi lemne pentru mine ?"

„Nu pot să vă spun, am zis eu şi m—am retras câţiva paşi. E o treabă Timur."

„Lasă bancurile, mi—ai făcut harcea—parcea etajera. Cum s—o mai pun în casă ?"

Am dispărut urgent de acolo, şi m—am dus la familia Radke. Am sunat şi am bătut la uşă de mi s—a urît. În sfîrşit, am auzit un glas subţire din spatele uşii. „Cine—i acolo ?"

„A venit dragul de nenea Alfons, am zis eu, deschide uşa. O să ne jucăm împreună."

Fetiţa mică a deschis încet uşa. Ţup — am şi intrat în casă. Dar cînd m—a văzut, fetiţa a tras un ţipăt şi a luat—o la fugă prin apartament. „Omu' negru, a strigat ea, omul negru." „Sşt, şşt, am făcut eu, nu urla aşa, am venit să ne jucăm." Dar deodată m—am trezit. Într—adevăr faţă în faţă cu un om negru. M—am speriat şi am vrut s—o şterg şi eu. Cînd m—am uitat însă mai atent în oglindă eram eu însumi. Eram negru de sus pînă jos, creta albastră cu care trebuia să desenăm emblema pionierească se amestecase cu negreala de la cărbuni, din păr îmi atîrnau pînze de păianjeni, iar pantofii îmi erau galbeni de pămîntul din grădina domnului Thielecke.

Se făcuse cam tîrziu şi doamna Radke a venit ele la lucru. Fetiţa s—a ascuns urlînd în spatele mamei. „Omu' negru vrea să mă bată", striga ca.

„E o prostie, am explicat eu. Nu sînt decît Alfons Zitterbacke de la acţiunea Timur!" Dar doamna Radke nu m—a lăsat nicidecum să mă explic, m—a luatele mînă şi m—a dus acasă.

Cînd m—a văzut în halul ăla, mama a spus : „Alfons, Alfons, mereu, mereu mă superi. Ce—ai mai făcut ?"

Totul s—a agravat a doua zi la şcoală, în recreaţia mare, cînd i—am văzut pe doamna Tieftrunk, domnul Thielecke şi doamna, Radke în cancelarie. Povesteau ceva despre un derbedeu care fusese la ei în seara precedentă. M—am dus imediat la Peter şi i—am spus : „Peter, dacă aveţi nevoie de un articol pentru gazeta de perete, îl scriu cu".

Peter m—a privit bănuitor. „Păi, tu nu prea te omori cu scrisul la gazeta de perete."

„Ba da, vreau să scriu despre acţiunea mea Timur." „Excelent", a. zis Erwin. Mă gîndisem că dacă scriu eu însumi, atunci ceilalţi n—o să mă critice aşa de tare. Harry a apărut şi el, cu o figură gravă, întrebînd : ”Cine a avut ieri acţiune Timur la doamna Tieftrunk..." Şi eu am continuat încet : „...şi la domnul Thielecke şi la familia Radke".

Asta e răsplata pentru că vrei să faci un bine. Dar toţi mi—au spus să scriu un articol cît se poate de autocritic la gazeta de perete, despre ceea ce am făcut, bineînţeles. Da, e greu să faci fapte bune. Mîine trebuie să mă duc din nou acolo. Dar ce fac dacă fereastra de la beci e închisă chiar de la început ?

CÎND AM FOST ÎNGRIJITOR DE ANIMALE

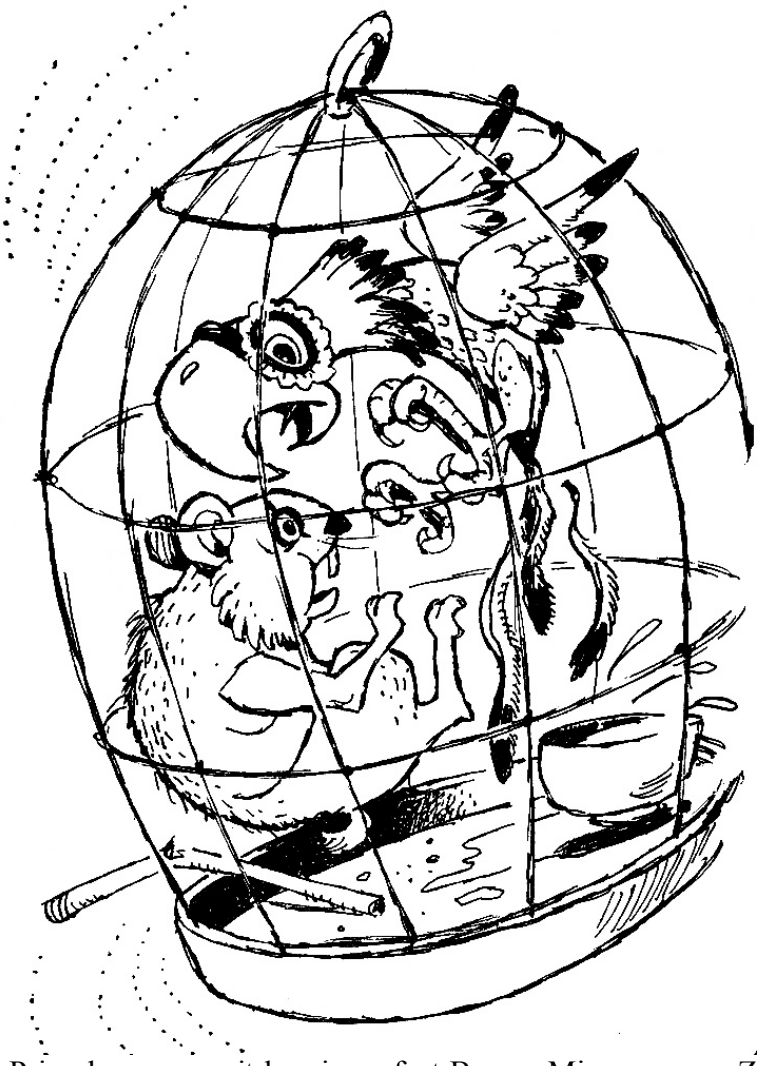

Primul care a venit la mine a fost Bruno. Mi—a spus : „Zitterbacke, nu eşti tu prietenul meu ?" Mi—am zis : „Asta vrea ceva de la mine, altfel nu m—ar lua aşa". Şi am mîrîit doar.

„Deci, a zis Bruno, am ştiut eu. Plec pentru două săptămîni. Poţi să—l ţii la tine pe hamsterul meu auriu ?" Eu iubesc foarte tare animalele şi am şi un papagal, pe care îl cheamă Patzi. Despre hamsteri aurii ştiam numai din auzite. Poate că e foarte plăcut să ai unul.

„Adă—l şi dă—mi şi mîncarea lui", am zis eu.

În ziua următoare a venit Peter, comandantul de grupă. Şi el vroia ceva. „Alfi, a început el, plec în tabăra de vacanţă a întreprinderii, părinţii mei sînt şi ei plecaţi. Poţi să—mi ţii pisica la tine pînă mă întorc ?"

Am luat şi pisica. Iar cînd m—a întrebat Erwin dacă ar putea să—mi aducă cei nouă şoareci albi ai lui pentru că pleca şi el în tabăra de vacanţă a întreprinderii, i—am spus : „Eşti al treilea. Dar, mă rog, adă animăluţele încoace. Ce să fac ? O să fiu timp de două săptămîni director de grădină zoologică".

Cînd am venit cu animalele, mama s—a luat cu mîinile de cap şi a strigat : „Ce le dai de mîncare la toate ? Of, şi o să pută în casă !"

„Nu face nimic, am zis eu, o să se înţeleagă între ele." Noaptea m—am trezit. Pisica sărise afară pe geamul deschis, iar Patzi, papagalul meu, a observat asta şi a strigat după ea vorba lui mai veche, "proastă, proastă". Abia am putut să—l liniştesc. Hai că începea frumos directoratul meu la grădina zoologică.

A doua zi am bătut jumătate din oraş în căutarea pisicii lui Peter. Seara i—am văzut coada alb negru cum tocmai dispărea pe uşa unui magazin de preparate din carne. Dacă asta mănîncă vreun cîrnat pe acolo, m—am gîndit, trebuie să—l plătesc din puşculiţa mea. M—am năpustit după ea, am sărit în spatele tejghelei şi în momentul în care era să pun mîna pe pisică am alunecat şi am intrat cu mina în

bidonul cu untură. A ieşit un scandal imens. Vînzătorii n—au vrut să mă creadă că voisem doar să salvez cîrnăciorii. Noaptea am închis pisica în vestibul. De data asta, n—a făcut decît să sară pe cuier şi a dat jos umbrela mamei. În rest, nimic. Dar s—a întîmplat altceva.

Am dormit neliniştit pentru că mereu îmi venea în gînd că pisica o să sară din nou pe fereastră. Am ciulit urechile. Se auzea ca şi cum undeva în cameră lucra un fierăstrău mic. M—am frecat la urechi, dar degeaba. Micul fierăstrău din beznă mergea întruna : *chr, chr, chr.*

Dimineaţa i—am spus mamei.

„Alfi, tu si cu animalele talc... Cine ştie ce ai auzit astă noapte, te—ai aiurit de tot."

Dar eu auzisem clar. Poate umbla cineva să fure animalele. Ce ar fi spus prietenii mei ? M—am uitat sub pat, după dulap. Nimic. Mi—am propus ca la noapte să veghez. Pisica a rămas din nou în *vestibul*. Luasem toate pălăriile şi umbrelele din cuier. A sărit însă din nou şi a dărîmat un coş de nuiele. In mijlocul nopţii a făcut asta. Eu m—am trezit şi iar am auzit fierăstrăul. Dar n—am găsit nimic.

În schimb a găsit mama ceva. Cînd a făcut curat în cameră a măturat de sub fereastră o mînă de rumeguş de lemn.

„Ce—i asta ?" m—a întrebat. Eu am dat din umeri. Mama a controlat îndeaproape şi a găsit o gaură cît pumnul în podea.

„E fierăstrăul de noapte", am strigat ou. Cine putea fi ? în cea de—a treia noapte, cînd pisica sărea întruna pe uşă, am descoperit fierăstrăul de noapte. Hamsterul auriu ieşise din vasul său şi aşchia lemnul cu dinţii săi ascuţiţi. Cînd am vrut să—l apuc m—a muşcat îngrozitor de deget. A trebuit să—l iau cu cleştele de cărbuni.

„Alfons, chestia asta ou animalele nu mai poate continua aşa, a zis mama, ne fac praf locuinţa, ca să nu mai spun că nu se mai poate dormi deloc. Trebuie să faci ceva. Şi, pentru că veni vorba, le—ai dat ceva de mîncare pînă acum ?"

Aoleu, fir—ar să fie, de asta uitasem cu desăvârşire. Am scos pungile pe care le primisem de la Peter, Erwin şi Bruno. Care pungă era pentru cine? Dar parcă îmi şi notasem ceva. Aici scria „lapte mult", dincolo „morcovii sînt buni", aici iar „pîine tare uscată". M—am frământat şi m—am frămîntat, dar n—am reuşit să stabilesc cine urma să primească ce.'

Laptele e alb, m—am gîndit, ăsta—i precis pentru şoarecii albi. Hamsterului auriu îi plac lucrurile tari, deci îi dau pîinea tare, iar pisica primeşte morcovii. Am observat că nu prea le—a plăcut. Data viitoare i—am dat hamsterului auriu laptele, pisicii i—am dat pîinea uscată, iar şoarecilor morcovii. Dar ce mofturoase erau animalele astea. Cu cît mîncau mai puţin cu atît deveneau mai turbate. Pisica s—a urcat pe masa din bucătărie şi a mîncat un sfert de kilogram de carne tocată din care mama vroia să facă chiftele pentru cină. Hamsterul şi—a tăiat drumul cu dinţii prin cartonul pe care—l pusesem peste vizuina lui şi a ronţăit un picior de la canapea. Datorită numeroaselor animale, papagalul meu, Patzi, care altminteri e foarte blînd, era ca turbat. Ţipa toată ziua, „proastă, proastă" şi „căraţi—vă, căraţi—vă". Nu puteam să mai suport, dar nici nu puteam pleca, pentru că nu terminam niciodată cu animalele.

Pentru zilele următoare am închis pisica în bucătărie după ce tot ce era comestibil fusese încuiat. Ce—i drept, n—a mai făcut nimic altceva. A dărîmat doar ceainicul de pe sobă. Cu hamsterul auriu am vrut să fiu foarte deştept. L—am închis cu Patzi în colivie, „nu mai ieşi tu de după grilajul ăsta de sîrmă", i—am zis şi l—am ameninţat cu pumnul. El s—a uitat da mine cu ochii lui mici negri, ca perlele prinse pe o blană maro, şi aveam impresia că rîde de mine. Lui Patzi nu i—a plăcut chiriaşul. Şedea sus pe bară şi se holba la hamsterul de jos. Noaptea s—a produs un spectacol înfiorător. Hamsterul auriu a ros barele de lemn din interior, care s—au prăbuşit, iar Patzi zbura frenetic prin colivie, îl izbea în cap pe hamster cu ciocul lui ascuţit şi ţipa : „toanto cară—te, cară—te". Ca răsplată, hamsterul i—a smuls trei pene lungi din coadă. S—a făcut aproape ziuă, pînă ce am reuşit să—i despart, iar pe spate îmi simţeam pijamaua udă de transpiraţie. Exact în dimineaţa asta s—a întîmplat lucrul cel mai grav. Am vrut să dau de mâncare şoarecilor. „Voi sînteţi cei mai la locui vostru, le—am zis, staţi frumos în borcanul vostru, toarceţi şi doar *chiţcăiţi* puţin." De bucurie n—am fost atent şi am răsturnat recipientul. Şoarecii s—au împrăştiat prin locuinţă ca nişte bulgări mici de zăpadă cu picioruşe.

„Alarmă", am strigat eu.

Pisica era pe fază. Ochii ei străluceau. Dintr—o singură săritură a fost jos de pe sobă şi a început goana după şoareci. O să—i mănînce pe toţi şi ce mă fac ? m—am gîndit înspăimîntat.

Din bucătărie am auzit deodată ţipătul strident al mamei. Ce se mai întâmplase ? M—am năpustit într—acolo. Mama şedea pe un scaun şi îşi acoperise faţa cu mîinile. „Scoate imediat monştrii ăştia de aici !" a strigat ea. Un şoarece alb intrase în bucătărie, iar pisica după el. Mama a ţipat încă o dată. De frică, şoarecele s—a căţărat pe ciorapii mei în sus. Pisica a executat saltul, şoarecele şi—a dat drumul în jos, pisica m—a muşcat de picior. „Alarmă !", am mai strigat eu încă o dată, am pus mîna pe mătură şi am gonit pisica afară pe uşă. A mers bine. Numai oglinda de pe culoar s—a făcut ţăndări pentru că am lovit—o cu mătura.

Acum îi caut pe cei nouă şoricei. Mama sade pe masa din bucătărie şi spune că nu se dă jos pînă nu prind toţi şoarecii. Pe doi am şi pus mîna, dar unde—i găsesc pe ceilalţi ? Şi pisica ? Iar o să trebuiască să alerg prin tot oraşul. Şi dacă a intrat din nou în magazinul de carne ? Cel mai bine e să—mi iau de la început puşculiţa cu mine.

S—a trezit şi hamsterul, şi îl aud cum ronţăie la celălalt picior al canapelei. Dar nu pot să plec din bucătărie, pentru că tocmai caut şoarecii cu lanterna sub dulap. Patzi, căruia hamsterul i—a smuls coada, e tot mai fioros. Stă agăţat de cupola coliviei şi strigă ; „Alfons, proastă, cară—te".

Poftim, asta—i vacanţă de vară ? ! Nu pot să ies din casă pentru că trebuie să am grijă de animale. Ce poveste neplăcută ! Dar tot e bine că prietenii mei nu mi—au .dat alte animale în păstrare. Ce I făceam dacă erau vulturi, şacali sau crocodili ? Dar şi aşa îmi iese pe nas. Mai am o săptămînă. Cine ştie ce se mai poate întîmpla ?

CUM AM VRUT SĂ MĂNÎNC ŞAIZECI DE OUĂ

„Una peste alta, mi—a zis tata, nu eşti un adevărat Zitterbacke. Noi cei din neamul Zitterbacke arătăm ca ăsta. Tata a arătat spre dulapul nostru de haine. Iar tu ?" a întrebat el.

„Păi nici tu nu eşti cît dulapul, nici măcar jumătate", am zis eu enervat. Şi mama a vrut să spună asta, dar s—a oprit cînd a văzut cutele de pe fruntea tatii. Tata şi—a îndoit braţul. Sub cămaşă s—a profilat un adevărat munte, un munte de muşchi. „Ia pune mîna, vezi cum e !"

Am apăsat întîi cu degetul arătător, pe urmă cu cel gros. Dar muntele de muşchi era ca fierul. „Ei, ce zici ? a spus tata mulţumit. Dar tu ?"

Am spus : „Ei, hai să vedem întîi şi la mine", şi am îndoit braţul. Tata m—a apucat cu mîna iui puternică, iar cu am tras un ţipăt. Mă apăsase pînă la os. „Asta e nimic", a zis tata.

Acum a intervenit şi mama. „Nu trebuie să fii aşa de mofturos, Alfi, mai ales la unt şi fulgi de ovăz."

Supă de fulgi ! Numai auzind de ea mi s—a strîns stomacul şi m—am strîmbat. Pe urmă au venit toate : să mănînci mai mult, să stai mai mult la aer, să dormi după amiază... „Una peste alta, fă un efort să devii şi tu un Zitterbacke autentic", aşa a încheiat tata discuţia noastră. Iar eu am început să înghit fulgii din supă, care înotau ca nişte peştişori mici şi fără gust în gura mea.

Foarte bine, m—am gîndit eu seara, în pat. Nu—i rău să ai nişte muşchi din ăştia. Atunci poate o să pot să—i ard una lui Bruno cînd mă supără. Iar cînd trebuie să aduc cărbuni, iau patru găleţi .deodată,, două în fiecare mînă.

A doua zi, cînd am venit de la şcoală, am vrut să—mi încălzesc, ca de obicei, masa de prînz. Mama o pune pe aragaz, iar eu n—am altceva de făcut decît să aprind aragazul. Mi s—a întîmplat de multe ori să uit mîncarea, dar astăzi m—am gîndit : Ca să devin un Zitterbacke adevărat, mănînc toată oala. Pe aragaz era oala. O oală înaltă. Am ridicat capacul şi m—a cuprins mirarea. Oala era plină de sus pînă jos cu ouă. Erau acolo ca să le mănînc eu pe toate ? Precis că era o încercare, m—am gîndit, dar un Zitterbacke—dulap de haine mănîncă şi toate ouăle din oală. Am fiert ouăle şi am început să mănânc. M—am simţit sătul după al treilea ou. Dar am mîncat cinci. Totul arăta însă ca şi cum n—aş fi mîncat nici unul. Am scos ouăle din oală şi le—am numărat, rămăseseră cincizeci şi cinci de ouă. Nu, cincizeci şi cinci de ouă nu (mai puteam să mănînc, nici măcar cinci. Dar dacă rămîn ouăle acolo o să iasă scandal. Mama o să spună : „Iar n—ai mîncat tot !" Tata o să spună : „Un Zitterbacke adevărat.:. ?" ştiţi voi ce spune el. Am vrut să aplic o stratagemă, m—am dus pe Stradă şi le—am spus lui Bruno, Peter şi Erwin : „Vă e foame ?" „Nu, de ce ?" au întrebat ei.

„Am nişte ouă minunate, care trebuie să dispară."

Din prietenie au venit cu mine şi am mai mîncat cu toţii o cantitate zdravănă : Bruno patru, Peter două, Erwin două şi jumătate, iar eu jumătate. Adunate făceau doar nouă şi mai rămăseseră patruzeci şi şase. Unul l—am luat, l—am tocat mărunt şi l—am presărat papagalului meu Pătai în castronaş. Dar nici el mi se dă în vînt după ouă.

Acum mai aveam patruzeci şi cinci de ouă. Atunci m—am dus din nou pe stradă şi am chemat mai mulţi copii, care au mîncat în total şaptesprezece ouă. O fetiţă mică scâncea, pentru că o durea burta. Pe mine mă durea de mult. Mal mult nu mai .ştiam ce să mai fac. Cu o ultimă sforţare am mai băgat unul în mine. Apoi a trebuit să beau apă, să mă culc pe canapea...

Mamă, ce scandal o să iasă iar, m—am gîndit eu. O să zică, cum să devii şi tu un băiat ca lumea, cînd nu oşti în stare să dai gata ouăle !

Scandal a ieşit într—adevăr, dar cu totul altfel. Mai zăceam încă pe canapea cînd s—a întors mama de la servici. S—a dus întîi în bucătărie şi mi—a strigat de—acolo : „Alfi, iar n—ai mîncat nimic, ce—o să iasă din tine ?"

„Ce spui, n—am mîncat ? Păi au mai rămas doar cîteva !" am zis eu.

„Mă mai şi minţi. O auzeam pe mama manevrînd cratiţele în bucătărie. ‚N—ai mîncat nici măcar un singur cartof !"

Cum cartofi? m—am gîndit eu iritat, şaizeci de ouă — şi pe urmă şi cartofi !

(Şi atunci mama a scos un ţipăt, lăsînd să—i cadă Capacul din mînă.

„Ce—i... asta ? Unde sfet ouăle ? Ce—ai făcut cu ele ?"

„Păi, ouăle, am zis eu, şi mă pregăteam să fiu sincer de la bun început, cu prietenii am reuşit să le dau gata cît de cît, dar mai mult zău că n—am putut".

Mama stătea în uşă şi se uita furioasă la mine. Striga întruna : ”Ouăle, ouăle, le—am .pregătit pentru conservat ! Ce ouă frumoase !" a mai strigat ea încă o dată. Pe masa din bucătărie se afla biletul lăsat de mama : „Încălzeşte—ţi cartofii şi puneţi un ou ochi deasupra".

Mama îmi ţinea biletul în faţa ochilor. În burta mea bolboroseau o mulţime de ouă, iar eu mă gândeam : nu mi—a repartizat decât un singur ou !

Şi iar mama mi—a spus că sînt cu capul în nori, că nu sînt niciodată atent ce să fac ? Mănînc şi eu o dată ca lumea şi iar nu—i bine. Stau culcat pe canapea şi mă uit la Patzi. Stă în colivia lui, ţine capul aplecat într—o parte şi se uită la oul tăiat mărunt din castronaşul lui. „Da, da, am zis eu, grea viaţă avem noi doi..."

CUM AM MERS CĂLARE PE O CÎRTIŢĂ

Mă gîndeam adesea : la ţară nu—i nimic deosebit, acolo nu există tehnică, ci numai vaci, cai şi cîini, care habar n—au de tehnică.

De data asta, în vacanţa marc, am plecat din nou la unchiul Theo şi la mătuşa Marta.

„În grajd la vaci nu mai intru de data asta", am spus ele la bun început. Data trecută am avut o experienţă proastă cu limbile vacilor.

Unchiul Theo a râs. ;„Ba da, ba da, pentru că avem un grajd nou şi o platformă «os de peşte» pentru muls. Trebuie neapărat să vezi asta, măi băiat de oraş."

La cină mătuşa Marta a făcut Cartofi fierţi cu hering marinat. O minune, cu smântână. Probabil pentru platforma de muls cu os de peşte. Ce—or fi făcînd cu oasele de peşte ? Mi—am .imaginat grajdul căptuşit cu schelete de peşti. Dar e greu de crezut că vacile au chef să se culce pe aşa ceva. Pe oasele lăsate de mine în nici un caz, pentru că eu las prea mult hering pe ele. Nu—mi place să sug oasele de peşte, sau cine ştie ? I—am povestit mătuşii Marta şi unchiului Theo că la noi erau acum maşini automate pentru ridicarea şi transportul gunoiului. Pubela se agaţă în spate, maşina înghite singură gunoiul şi oamenii nu mai trebuie să facă eforturi atît de mari.

Mătuşa Marta şi unchiul Theo nu s—au prea mirat cînd le—am povestit asta. Mătuşa Marta a spus : „Noi avem aici maşini de treierat care înghit grîul singure, îl macină, iar pe sus iese pîinea gata "făcută". Unchiul Theo mi—a făcut cu ochiul : „Nu chiar pîine gata făcută, deşi nu mai e mult, iar ţăranii nu mai trebuie să care şi să ridice atîta".

„Da, dar noi avem un nou sistem electric de iluminare a străzilor", am.zis eu mândru".

„Iar noi avem acum dispozitive electrice noi pentru muls la C.A.P.", a zis unchiul Theo şi mi—a făcut din nou cu ochiul.

Mi—am zis : Doar n—oţi fi având voi atâtea cîte avem noi !

A doua zi am mers cu unchiul Theo la grajdul cel nou. Arăta frumos şi era curat ca un spital. „Aici le place vacilor şi dau lapte mai mult decît în vechile grajduri întunecate", a zis unchiul Theo, scărpinînd fruntea unei vaci mari. Eu am preferat să nu mă apropii prea tare, dată fiind experienţa mea cu vacile. Şi pentru că nu vroiam să recunosc că mi—e frică, am zis : „Mă rog, e—adevărat, aveţi un grajd drăguţ aici la C.A.P., dar mi se pare că e cam ciudat. Şi de unde luaţi oasele de peşte ?"

Unchiul Theo s—a uitat mirat la mine. „Ce ţi—a venit cu oasele de peşte ?"

„Păi, ultima cucerire a tehnicii mondiale, n—ai spus tu că vă trebuie oase de peşte pentru muls ?"

Întîi am crezut că mugise un bou. Dar era unchiul Theo care rîdea tare. „Oase de peşte, poate de la heringul marinat, să le gîdilăm cu oase de peşte ca să iasă laptele, da ? Hai că—i bună !" „Unchiul Theo rîdea atît de zgomotos şi se chinuia atît de tare să nu se înece, încît vacile din grajdul ştiinţific s—au întors spre noi, lăsîndu—şi urechile în jos.

Mă simţeam de—a dreptul jignit. Cu palma lui lată ca o scândură, unchiul Theo mi—a tras una peste umăr. „Platformă os de peşte pentru muls, măi Alfons, asta—i tehnică de ultimă oră. Acolo mulgem vacile rapid şi curat, iar platforma arată ca un schelet de peşte. Habar n—ai de nimic." Ei poftim, mă cam păcăIlsem cu maşinile mele de gunoi şi cu noul sistem de iluminare a străzilor.

Uite că aveau şi aici în sat lucruri extraordinare şi presimţeam deja că o să am neplăceri serioase.

Copiii de la şcoala din sat au şi o tabără de vacanţă. M—am dus pe la ei, întrucât îi cunoşteam pe cîţiva de la ultima mea vizită, m—am jucat acolo şi am participat şi la un careu. Ca să vadă că nu sînt foarte prost, le—am spus de la bun început : „Aveţi aici un grajd frumos de tot, iar platforma «os de peşte» pentru muls e şi ea o chestie ştiinţifică de ultimă oră". Şi mi—am compus o mină ca şi cum aş fi ştiut lucrurile astea din totdeauna.

Într—o zi a venit la mine Willi, fiul agronomului. Vroia să—mi aducă o veste bună. „Mîine mergem la S.M.T. şi cei mai buni pionieri sînt lăsaţi să umble cu omida şi cu cîrtiţa."

De data aceasta nu mi—au putut spune nimic nou. „Fff, am făcut eu, omizile şi cîrtiţele nu sânt ceva nou pentru mine, am avut şi la ŞCoală. O cîrtiţă avem şi în vitrina noastră." Willi a holbat ochii. „Mda, am zis eu cu un aer superior, să nu vă închipuiţi că numai voi le ştiţi pe toate."

A doua zi ne—am dus la S.M.T. Ne—a condus un tractorist tînăr. Willi le—a spus la toţi copiii : „Alfons cunoaşte deja omida şi cîrtiţa".

Toţi copiii au rămas miraţi. In curtea S.M.T.—ului erau tractoare şi multe utilaje despre care nici nu puteam să—mi închipui pentru ce sînt. Tractoristul ne—a explicat totul. Care utilaje recoltează singure cartofi, care porumbul şi care sfecla. Era acolo şi o combină de treierat, aproape la fel de înaltă ca şi casa noastră şi mi se părea foarte posibil să iasă pâinea pe sus.

(Ce mai poate să vină acum ? m—am gîndit eu. Câteva omizi colorate şi o cîrtiţă împăiată. Atunci eu o să povestesc de ce cîrtiţa e oarbă şi de ce are labe de săpat atît de mari.

„Deci, asta de aici e omida", a explicat tractoristul.

M—am uitat şi m—am uitat, dar n—am găsit nici o omidă.

„Unde—i omida ? l—am întrebat încet pe Willi. Acolo, nu vezi ?" a răspuns el enervat de deranj.

„„Unde ?" am şoptit eu.

„Păi, ziceai că ştii de omidă ! ?" a şoptit Willi şi mai iritat. Atunci am dat doar cu prudenţă din cap afirmativ.

Ne aflam în faţa unui tractor puternic, care se deplasa pe nişte şenile late. „Aceste omizi sînt fabricate în Uniunea Sovietică. Cu ele putem trece peste terenurile cele mai mlăştinoase."

Mii de trăsnete, da' puternică mai era omida asta. Acasă la noi, cu forţa ei de elefant, ar putea trece drept prin mijlocul casei noastre.

„Şi asta e cîrtiţa, vestitul purtător de utilaje."

Dar nu era nici o cîrtiţă acolo, ci un tractor de care puteau fi agăţate o mulţime de unelte.

N—am mai spus nimic. Mai bine aş fi spus ceva. Tractoristul s—a întors spre mine. „Am auzit că tu cunoşti cîrtiţa. În oraş poate o cunoşti de la orele de atelier. Ai stat vreodată pe ea ?"'

Am dat din cap că da. N—am vrut să spun că nu cunoşteam şi tehnica nouă care se numeşte cîrtiţă şi omidă.

„Păi atunci hai, sus", a zis tînărul tractorist rîzînd.

Of, dacă măcar acum aş fi...

încordat ca un arc întins m—am suit pe tractor.

„Ei, acum facem noi doi o tură... Apasă cu piciorul pe asta... aşa, ridică maneta... ţine bine volanul !"

„Dar eu... încă n—am..."

Motorul a pornit cu un uruit şi cîrtiţa de fier s—a pus încet în mişcare. Tractoristul stătea lingă mine şi ţinea şi el de volan. „Dă încet drumul la picior", a zis el tare.

Eram foarte excitat şi am ridicat brusc piciorul de pe pedală. Cu un uriaş salt înainte, cîrtiţa a sărit ca un tigru care se aruncă asupra unui iepure. „Fir—ar al naibii", am mai apucat să aud, apoi tractoristul a căzut de pe cîrtiţa. Eu însă eram sus, iar cîrtiţa a început să ruleze cu mine.' A descris un arc mare şi i—am văzut pe copii fugind în toate direcţiile. L—am văzut pe Willi cu ochii holbaţi şi cu gura deschisă. Şi am mai auzit cum tractoristul striga : „frînă !" Dar cum să frînez, dacă nu ştiu unde e frîna.

Şi astfel, tractorul—cîrtiţă a plecat cu mine de—a lungul uliţei satului, în sus pe cărarea care duce la cîmp, pînă la grajd. La grajd vacile s—au adunat toate la un loc şi mă priveau mute. Cu un ochi am văzut cum i—a căzut unchiului Theo furca din mînă. Ţinîndu—mă de volan am spus : „Cîrtiţa, opreşte— te din mers, stai odată, pune frînă, termină !"

Pe unde trecea cîrtiţa cu mine găinile cotcodăceau de parcă s—ar fi năpustit o sută de ulii asupra lor. Scoteau ţipete ascuţite, alergând zăpăcite pe lîngă garduri şi se înălţau fîlfîind din aripi pînă sus în copaci. Un cîine cu blană ţepoasă a alergat o vreme pe lîngă mine» încercînd să muşte de roţi şi prinzîndu—şi pînă la urmă coada, cînd era cît pe—aci să—l calc în drumul meu presărat cu zig—zaguri. S—a alarmat tot satul. Mătuşa Marta tocmai se uita pe fereastră cînd am trecut foarte aproape de casă şi am auzit clar cum i—a căzut farfuria din mînă şi s—a spart de pietre.

O să trebuiască să cheme pompierii, m—am gîndit eu, simţind că—mi vine să plîng. Ieşisem din sat, iar cărarea se apropia de sfîrşit. Am încercat să trag de cîteva manete sau să apăs pe nişte pedale. Cîrtiţa a zumzăit doar şi a pornit şi mai repede. în depărtare era o pădure mare. Cîrtiţa mergea drept spre ea. Am încercat să virez cu volanul, dar indiferent în ce direcţie îl întorceam, cîrtiţa tot spre pădure mergea. Mi—am dat seama că mă podidiseră lacrimile. Şi m—am înfricoşat şi mai tare cînd am văzut apărînd lîngă mine faţa congestionată a tractoristului. Era călare pe o bicicletă veche şi rablagită. De pe frunte îi curgeau broboane de sudoare. Cînd a ajuns foarte aproape s—a dat jos de pe şa, a fugit după noi şi dintr—o săritură a fost sus la mine. Brîb, brîb..., tractorul s—a oprit, iar tractoristul s—a uitat cu furie la mine.

„Am condus prost ?" am întrebat eu prudent.

„Credeam că ştii să mergi cu cîrtiţa, aşa ziceai !"

„Păi da, dar m—am referit la aia adevărată."

„Şi ce, asta nu e adevărată ?"

Tractoristul se liniştise puţin şi îşi bătea cu palma tractorul, cum făcea unchiul Theo cu vacile care dădeau cel mai mult lapte.

„Nu, m—am gîndit la o cîrtiţă adevărată, una care face muşuroaie de pămînt, care e oarbă şi care are labe mari pentru săpat."

„Of, fir—ar să fie de treabă", a zis tractoristul, ştergîndu—şi sudoarea de pe faţă.

Cînd am trecut din nou prin sat, tractoristul sus pe cîrtiţă lui de fier, iar eu pe bicicleta rablagită care nu mai avea aproape nici o spiţă, a trebuit să îndur multe.

Nu vreau să scriu ce lucruri mi—au spus toţi şi în primul rînd Willi. Şi acum îi aud zicînd : „Habar n—are de tehnică. Nu—i în stare să deosebească o cîrtiţă de o cîrtiţă. Şi unde—i frîna de la cîrtiţă ştie şi un copil de clasa a doua".

De—acasă am primit o scrisoare dură, de la Peter, comandantul grupei noastre. îi scrisesem că am mers călare pe cîrtiţă. Despre rest am preferat să nu pomenesc nimic. în scrisoarea lui mi—a răspuns : „Că faci bancuri se ştie, Alfons Zitterbacke. Dar că se poate călări o cîrtiţă te rog să povesteşti la prima oră de biologie ca să avem şi noi de ce rîde. Măi, mincinosule ! Cîrtiţele sînt mult prea mici ca să circuli cu ele şi, în plus, ele au picioare nu roţi". Acum sînt prost văzut peste tot. Mai bine nu mai spun nimic. Cred că e prea multă ştiinţă aici la ţară. Dar stînd eu aşa cu mine însumi, am început să mă gîndesc dacă n—ar fi bine ca mai tîrziu să plec la ţară şi să mă fac preşedinte peste toate grajdurile şi platformele de muls, sau tractorist pe omizi şi cîrtiţe.

CUM AM DAT PESTE CAP SISTEMUL DE COMUNICAŢIE AL GRUPEI DE PIONIERI

Am avut o adunare de pionieri. îndrumătorul nostru, Harry, a făcut o propunere. „Vreţi să facem un sistem de comunicaţie al pionierilor ?" N—am ştiut ce—i aia. Harry ne—a explicat : „Dacă trebuie o dată să ne adunăm urgent pentru o treabă foarte importantă, atunci Peter dă semnalul şi unul fuge la altul şi ne întâlnim în timpul cel mai scurt." Eram entuziasmaţi. Luiza a primit sarcina să conceapă sistemul de comunicaţie.

După cîteva zile a venit cu o coală mare de hîrtie. Ne—am adunat în jurul mesei şi ea ne—a explicat ce şi cum. Eu eram al cincilea. La mine trebuia să vină Bruno. Eu urma să alerg la Luiza şi la Erwin.

„Şi ce facem noaptea ? am zis eu cînd sînt încuiate uşile de la intrarea în blocuri ?"

Peter, comandantul nostru de grupă, a spus : „Are perfectă dreptate Alfons, trebuie să ne gîndim la o soluţie. Ce propui, Zitterbacke ?"

Bruno a strigat : „Aruncăm cu o piatră în fereastră". Mi—am adus aminte de piatra pendulată şi de doamna Mattner şi am zis : „Bruno s—a prostit, cu piatra iese scandal".

Atunci toţi au început să vocifereze de—a valma. Unii au zis să termin cu jignirile, alţii erau de părere că aveam dreptate. Atunci am făcut o propunere mai bună. „Un fluierat e suficient, am spus eu. Fiecare trebuie să fluiere în alt fel."

„Eu nu ştiu să fluier", a zis Luiza. Atunci am hotărât ca ea să cînte. Majoritatea fetelor trebuiau să cînte.

Harry a spus rîzînd : „Cînd mai mergem o dată în excursie, o să le învăţăm pe fete să fluiere".

I—am repartizat pe toţi şi ne—am bucurat că grupa noastră de pionieri avea un sistem atît de bun de comunicaţie. Harry ne—a spus în încheiere : „Poate facem o repetiţie, ca să vedem dacă merge treaba. Şi dacă merge destul de repede. Ştiţi doar : cînd e ceva important, pionierul trebuie să fie prompt, pe fază".

Când ne—am despărţit l—am mai întrebat pe Harry, încet : „Facem cumva şi o repetiţie de noapte ?"

Harry n—a zis nimic. Mi—a făcut doar cu ochiul. Asta poate să însemne orice.

Seara mi—am pregătit rucsacul.

Mama m—a întrebat, foarte mirată : „Ce faci acolo, Alfi ?" Am povestit treaba cu sistemul de comunicaţie al pionierilor. Lui tata i—a plăcut foarte mult. Mi—a povestit că şi în detaşamentul lui de pregătire militară existau asemenea sisteme de comunicaţie. Dar nu credea că era necesară facerea rucsacului.

„Cine ştie cît durează, dacă ne cheamă urgent, poate patru sau cinci zile."

Mama s—a agitat. „Dacă durează atîta, trebuie să—ţi iei şi rufe de schimb." Mi—a făcut un rucsac destul de greu. Poate că nu credea ce i—am spus şi vroia să mă păcălească, din moment ce mi—a făcut un rucsac atît de greu încît nici nu—l puteam ridica. După aia mi—a spus : „Alfi, fă—ţi pantofii ca lumea, seara, în caz că aveţi sistem de comunicaţie noaptea, pentru că dimineaţa de multe ori ţi—e lene să ţi—i faci". În seara aceea am stat treaz în pat multă vreme şi am ciulit urechile. Dar nu s—a auzit nici un fluierat. Nici în seara următoare. Şi nici în seara de după aceea. Cînd îl vedeam pe Harry îi şopteam : „Ce mai face sistemul de comunicaţie al pionierilor ?" Dar el îmi făcea doar cu ochiul.i

Si în a opta zi, seara la ora nouă şi jumătate — mă uitasem atent la ceas —; s—a auzit fluieratul. Am fugit la fereastră şi m—am uitat în jos, dar n—am văzut pe nimeni. Poate că Bruno fugise mai departe, spre şcoală. Am alergat în camera cealaltă, unde tata o asculta pe mama la lecţii. Mama e la fără frecvenţă.

„A început sistemul, am strigat eu, trebuie să plec."

Mama s—a enervat că a fost deranjată de la lecţii. Tata însă era de părere că atunci cînd e ceva important, restul trece pe planul al doilea.

Mama mi—a făcut repede cîteva sandvişuri tot spunîndu—mi să nu cumva să stau prea mult că s—a şi înserat. Înainte s—o iau la fugă cu rucsacul în spinare, tata mi—a dat şi lanterna lui. După cîteva minute am sunat din nou la uşa casei noastre. A deschis mama. „Tocmai m—am aşezat din nou să învăţ şi iar mă deranjezi, Alfi, ce—i, nu funcţionează sistemul ?"

Uitasem cheia de jos, de la intrare. Apoi am luat—o la fugă spre Luiza, aşa cum prevedea sistemul de comunicaţie.

Bineînţeles că uşa de la intrarea în blocul ei era încuiată. Am fluierat. Semnalul meu era refrenul din

cîntecul „A trecut noaptea". Sus, la etajul doi, unde locuia Luiza, ferestrele au rămas întunecate. Am mai fluierat o dată şi încă o dată şi încă o dată. Tot mai tare. De Obicei Luiza aude perfect în clasă, cînd vrei să şopteşti cuiva care e scos la lecţie. în asemenea cazuri ea îţi şuieră : „Fii cinstit !" Dar acum, cînd e vorba de o treabă importantă, rămîne surdă. Am fluierat tot mai tare. S—a deschis o fereastră. „Vă rog să mă iertaţi, am strigat eu repede, e ceva urgent. Puteţi să—i spuneţi Luizei Sallin că a început sistemul de comunicaţie al pionierilor şi că fluieră Zitterbacke."

„Nu înţeleg ce vrei, a răspuns vocea. Care Luiza ?" „Aici nu stă nici o Sallin şi nici o Luiza."

„Ba da !" am strigat eu disperat. Poc, s—a închis fereastra. Am aprins lanterna tatii şi am luminat numărul. în loc de 32 ajunsesem la 82 şi fluierasem aiurea.

Am fugit la adresa bună. Etajul doi. Lumină. Am fluierat, fereastra a rămas închisă. Am fluierat din nou, mai des şi mai tare. Un bărbat care ducea ceva în lesă s—a oprit lîngă mine. „Ascultă, te urmăresc de cîtva timp. Umbli şi fluieri pe aici peste tot şi deranjezi lumea. Ia mai termină !"

Chestia albă pe care o purta în lesă pe lîngă el şi care în întuneric arăta ca o oaie s—a oprit lîngă mine şi am simţit curgînd ceva cald pe cracul pantalonului meu.

„Piui, fir—ar să fie, oaia dumneavoastră nu se poantă cuviincios." Am făcut lumină cu lanterna.

„Vai, ce rău îmi pare." Deodată omul a devenit foarte prietenos. „De obicei *caniche*—ul meu nu face asta decît cu oamenii pe care îi simpatizează."

I—am povestit toată treaba, şi de ce fluier. Atunci, omul cu căţelul alb s—a mobilizat şi el pentru cauza noastră. Am fluierat împreună. S—a făcut ceva zgomot. La Luiza însă n—a apărut nimeni. în schimb, de data asta s—au deschis două ferestre. „Ia uită—te un nesimţit bătrîn şi un huligan tînăr fluieră o seară întreagă în faţa casei noastre. Linişteee !"

Vroiam să întreb de Luiza Sallin dar n—am mai apucat. Un şuvoi de apă a aterizat, pleosc, pe cracul celălalt, încă uscat, al pantalonului meu. Aruncaseră de sus ou apă peste noi.

Atunci, omul cu dinele[1] s—a retras din afacere. Am rămas singur şi îmi pierise curajul să fluier.

M—am gîndit, poate să fug întîi la Erwin. În clipa cînd reuşesc să—l prind în sistemul de comunicaţie, îl şi trimit la Luiza, să—l stropească pe el.

Casa lui Erwin am găsit—o imediat. Dar fluieratul meu n—a ajutat. Lîngă uşa de la intrare în bloc era un restaurant în care cînta o orchestră. Cînta atît de tare, iar fluieratul meu devenise atît de anemic, încît precis că Erwin n—auzea nimic. Din nou a venit un om, de data aceasta din restaurant. „Acesta e restaurantul Winzerstolz !"

„Ei şi, am zis eu enervat, ce mă interesează pe mine ?"

„Pe mine mă interesează, pentru că aici în restaurantul ăsta am eu nuntă acum. S—a uitat la mine. Iar tu eşti singur şi trist. Azi nimeni n—are voie să fie trist." Omul în costum negru mi—a dat o marcă. N—am vrut s—o iau pentru că eram în serviciu şi asta putea să însemne luare de mită. Dar nici nu m—a lăsat să vorbesc. „Hai, ia—o şi fii bine dispus. Pentru că azi, Paul Kafka se însoară cu cea mai frumoasă fată din lume."

Asta nu mă încălzea cu nimic pentru că Luiza şi Erwin nu răspundeau la strădaniile mele.

M—am furişat spre şcoală, punctul nostru de întîlnire. Iar o să spună toţi : Alfons Zitterbacke nu—şi îndeplineşte ca lumea sarcinile pionereşti", iar Peter o să mă ameninţe pe furiş cu pumnul.

Dar şi la şcoală şi în jurul şcolii era totul cufundat în tăcere. Am. aşteptat destul de mult dar n—a venit nimeni. O cumplită bănuială m—a luat dintr—o dată cu asalt. Bruno a vrut doar să mă aiurească. Da, asta a făcut, m—a dus de nas cu fluieratul lui. „Răzbunare cruntă", am zis tare în întuneric şi am plecat acasă.

„Ei, Alfi, cum a fost ?" a întrebat mama. I—am arătat pantalonii uzi. „O dată câine şi o dată apă. Pe urmă, e unu Kafka care s—a însurat cu cea mai frumoasă fată din lume." Zicând asta am făcut să zornăie moneda de o marcă.

Mama a făcut ochii mari, dar tata mi—a dat dreptate. „într—adevăr, Paul Kafka din secţia învecinată are azi nuntă. Toată echipa lor e acolo. Dar tu de unde ştii ?"

N—am mai răspuns şi m—am dus în tăcere la culcare.

A doua zi de dimineaţă m—am întâlnit cu Bruno la colţ. „'Neaţa, a zis el făcând pe nevinovatul, ce zi frumoasă e azi".

Am tăcut şi l—am dispreţuit.

Bruno a început să se nelinîştească. „Ce ai, Zitterbacke ?"

„Dacă ţi—ai închipuit că poţi să mă scoţi din sărite cu fluieratul tău, află că te—ai înşelat. Te—ai gîndit probabil că o să mă aiureşti. Ei bine, n—ai reuşit. Să ştii că nu m—am sculat din pat." Bruno s—a uitat mirat la mine. A venit şi Luiza. „Alfons vorbeşte aiurea", i—a zis Bruno imediat.

„Tu să taci, i—am spus Luizei, nu mai dormi buştean şi destupă—ţi urechile !"

În prima recreaţie, Bruno şi Luiza s—au plîns la Peter, comandantul grupei noastre, că i—am jignit. După aceea a urmat ora de biologie. Domnul Filkendorf ne—a adus să vedem poze de păsări şi ne—a pus un *disc* cu glasuri de păsări. Privighetoare şi sturz, ciocănitoare aurie şi grangur.

Deodată am auzit fluieratul lui Bruno din sistemul de comunicaţie. M—am uitat la Bruno. Dar nu fluierase el. Fluieratul s—a repetat. Am sărit în picioare şi am strigat : „Sistemul de comunicaţie !"

„Acesta este fluieratul graurului. în perioada asta îl puteţi auzi mai des." Domnul Filkendorf s—a oprit din explicat şi m—a privit grav.

Peter s—a sculat : „Azi toată ziua Zitterbacke a fost cam neliniştit." Câţiva mi—au făcut semn că aş avea sticleţi la cap.

Da, o pasăre îşi bătuse joc de mine. N—am povestit nimănui despre asta — doar nu era să le spun, ca să rîdă de mine.

Dar am convenit cu Bruno un alt semnal. Trebuie să sufle într—o ţeava de stropitoare. Asta se aude ca răgetul unui leu. Şi oricum n—avem aici, în oraşul nostru, tot atâţia lei cît grauri. E un sunet pe care nu—l pot confunda.

”Să ai un sistem de comunicaţie al pionierilor este o treabă excelentă, i—am spus lui Bruno ; dacă vreodată noaptea vrei să—mi dai un semnal, îmbracă—te ou nişte pantaloni impregnaţi împotriva umezelii. "

Bruno a crezut că mai sînt încă supărat pe el şi a plecat făcînd din nou de la depărtare gestul că aş avea sticleţi la cap. Şi cînd colo, eu am vrut să—l ajut prieteneşte.

CUM AM EXERSAT REGULILE DE *POLITEŢĂ*

În vacanţa de vară părinţii mei m—au lăsat să merg din nou la bunica şi la bunicul. „Alfi, numai un singur lucru vreau să—ţi spun, fii politicos ! Nici nu ştiu ce se întîmplă cu băiatul ăsta în ultimul timp!" Mama se uita severă la mine, iar eu dădeam din cap afirmativ. Tata s—a mulţumit să mormăie ceva. Ce însemna asta nu puteam să descifrez. „Da, a mai adăugat mama, e timpul să—ţi bagi o dată în cap regulile de politeţe, să deschizi uşa şi să laşi oamenii să treacă înainte, să—ţi scoţi mîinile din buzunare cînd vorbeşti cu cineva, să nu vorbeşti tu primul, ci să aştepţi pînă ţi se adresează cineva, şi aşa mai departe." Încă şi la gară, cînd am plecat, mama a mai strigat după mine : „Alfi, fă—mi o plăcere, fii politicos, e un lucru foarte important !"

—Bine, m—am gîndit eu, o să mă străduiesc. Şi m—am străduit. Dar întreb : ce—a ieşit din asta ? Dreptate e asta?

Vreau să povestesc acum despre politeţea mea şi ce mi s—a întîmplat după aia. A început chiar în tren. Străbătusem o bucată bună şi m—am gîndit : ce—ar fi să fii tu acuma politicos şi să dai drumul la puţin aer proaspăt ? Am coborît fereastra şi m—am uitat prietenos în jur. „Fir—ar al naibii, a mîrîit un domn. Ce te—a apucat ? S—a făcut curent aici ca pe cîmp !" începuse bine ou politeţea. Apoi, în timpul călătoriei n—am mai fost foarte politicos şi totul a mers bine.

De la gară se merge cu un autobuz pînă în orăşel. Iar m—a cuprins un acces şi am vrut să fiu foarte politicos. Am aşteptat pînă s—au urcat toţi. Vroiam să mă urc ultimul, să fiu cel mai politicos dintre toţi. Înainte de a mă putea urca, autobuzul a plecat. Am mai apucat să—l văd pe şofer care mă ameninţa cu pumnul şi—mi striga pe fereastră : „Ce te joci aici pe lîngă autobuz ? Du—te şi te joacă în altă!”

„Nu vreau decît să merg şi eu cu dumneavoastră", am strigat eu. Dar nu m—a auzit. Şi atunci am mai aşteptat o oră pînă a venit autobuzul următor.

Bunica şi bunicul s—au bucurat foarte mult cînd am venit. M—am gîndit : „Poate nu voi fi prea

politicos şi atunci totul va merge bine". Dar mi—am reamintit cuvintele maniei şi m—am gîndit din nou : „Indiferent ce va fi, trebuie să te porţi politicos". îmi place la bunica şi la bunicul. Ei fac tot ce vreau eu. Bunica ştie că—mi place— plăcinta cu mac. Făcuse o plăcintă lată cît masa şi groasă cît o grindă. Din cana albastră, bunica ne—a turnat cafea cu lapte. „Ai grijă, băieţel, că—i fierbinte !" Oh, ce bine, acum puteam să fiu din nou politicos. Am sărit de pe scaun şi am băut repede o înghiţitură din ceaşca bunicii şi a bunicului. „Nu—i fierbinte, e în regulă, puteţi să beţi", am zis eu şi m—am bucurat că fusesem atît de politicos.

Bunicul s—a uitat ciudat la mine. „Ce—i cu tine, Alfons ?"

„Ei !" am zis eu.

Dar bunica a clătinat din cap. Poate că nu făcusem impresie bună, cu toată politeţea mea. După ce ne—am băut cafeaua cu lapte am strîns masa.

„Eu merg ultimul", am zis. Mama spusese doar că un băiat nu se bagă în faţă ca nesimţitul.

„„De ce ultimul ? a întrebat bunica iritată. Te—ai făcut prea nobil să mai duci vasele la bucătărie ? Asta s—o facă bunicii tăi bătrîni, iar tu să stai ca parazitu' în scaun ! Ia pune mîna pe cană şi dă—i drumu' înainte !"

Frumoasă politeţe, mi—am zis cu amărăciune, întotdeauna ajungi să fii pus într—o lumină proastă.

Bunicul a observat probabil că mă indispusesem. „Facem o plimbare, după cafea, revezi vechiul nostru oraş şi pe urmă totul e ca întotdeauna", a zis bunicul! Ce spusese mama : „Nu te înghesui printre oameni, ci mergi alături, iar cînd e o doamnă, Alfons, mergi în stînga ei, atîta lucru poţi să ţii minte şi tu".

Pentru mine, bunica, ce—i drept, e draga mea bunică şi nu o doamnă, dar din pură politeţe am vrut să merg pe partea stîngă. Dar în stînga mergea deja bunicul. L—am tras de mînecă. „Te rog, du—te ' în partea cealaltă, am spus, în partea asta trebuie să merg eu".

Bunicul iar s—a uitat ciudat la mine. „Nu înţeleg, ce—i ou tine ? a întrebat el încet, dar iritat. Te—ai schimbat, eşti cam ciudat !" Dar clătinînd din cap s—a dus pe partea dreaptă. Eu, atunci, am mers politicos şi elegant în stînga bunicii. Numai cînd am ajuns la o băltoacă mare, n—am ştiut ce să fac. Din politeţe am mers drept prin apă rămînînd mereu în stînga bunicii. „Alfons, a strigat ea, doar nu se merge prin băltoacă ! Eu o evit special şi tu treci chiar prin mijlocul ei... şi mă mai şi stropeşti pe deasupra !" „N—am vrut decît să..."

„Da, n—ai vrut decît să... a zis bunica enervată. Ai gărgăuni în cap !"

Noroc că bunicul Mürkelmeier, un prieten al bunicului meu, tocmai traversa strada spre noi. S—au salutat. Ce spusese mama : „Aşteaptă pînă ce adultul fi se adresează, şi nu te mai băga mereu în vorbă". Am ţinut mîinile la spate şi m—am uitat la pămînt. Bunica mi—a dat un ghiont. Oho, mi—am zis eu, ai intervenit corect. Bunicul, Mürkelmeier şi—a dres glasul. Iar bunica, deşi nu vorbeşte niciodată aşa, a zis repede : „Trăsni—l—ar, toată ziua băiatul ăsta a fost nepoliticos, de parcă l—ar fi ciupit un purice. Nu vrei să spui odată bună ziua lui bunicu' Mürkelmeier ?"

M—am uitat în sus şi am tăcut. Păi, era vorba ca întîi să vorbească adulţii.

„Ei, a întrebat bunicu' supărat, mai aşteptăm mult ?"

Cu glas plîngăreţ am spus atunci : „Dacă bunicul Mürkelmeier nu zice nimic, nici cu nu pot să spun nimic".

Ce scandal a mai ieşit ! Dar bunicul Mürkelmeier a rîs şi m—a mîngîiat pe cap.

În cursul după—amiezii toţi am fost tăcuţi şi nu s—a legat o atmosferă ca lumea. Abia seara a revenit veselia când au sosit bunicul Mürkelmeier şi bunicul Pollich. Duminica jucau întotdeauna jocul lor de cărţi — *skat.* Am impresia că bunicii nu—i place, pentru că în timpul jocului ei fumează pipă. Zice că se îngălbenesc perdelele de la asta. Cei trei bunici jucau şi se veseleau tot mai tare. Strigau : „Paul, închide—i robinetul... acum e pe ducă... s—a aruncat fără bază".

Între timp, bunica făcea sandvişuri. Atunci mi—a venit o idee nouă. M—am gîndit : „Mai încerci o dată cu politeţea şi pe urmă gata". Vroiam să mă împac cu bunicul şi să fiu deosebit de politicos faţă de el. M—am învîrtit în jurul mesei şi m—am uitat în cărţile celorlalţi. Cînd am ajuns din nou la bunicul, i—am şoptit în ureche : „Bunicul Mürkelmeier are doi valeţi şi doi aşi, iar bunicul Pollich are toate cupele, în afară de nouă şi şapte".

Bunicul Mürkelmeier a izbit cu pumnul în masă. „Acuma m—am enervat de—a binelea ! a strigat el, făcînd să răsune geamurile, aşa voce joasă avea, golanu' ăsta întîi nu dă mîna cu mine şi stă mut ca un

peşte, iar pe urmă mâi şi spune ce cărţi am." Bunicul Pollich era .exact de părerea lui, iar bunicul meu a avut mari probleme pînă i—a convins pe ceilalţi că n—a ştiut nimic şi că nu mă instigase. Era foarte amărît. „E ceva cu băiatul ăsta, toată ziua face numai boacăne şi acuma ne mai şi strică frumuseţe de joc. Ieşi afară de aici !"

M—am dus în bucătărie şi am pus salam pe feliile de pîine. Apoi am plecat la culcare. Am renunţat la politeţea deosebită şi lucrurile au redevenit ca înainte. Ne—am împăcat bine şi a fost frumos la bunicu şi la bunica.

Numai cînd am venit acasă am avut o mică neplăcere. Mama mi—a fluturat o carte poştală în faţa ochilor. Am recunoscut pe ea scrisul de mînă al bunicii. „Ce ai de spus ?" a întrebat mama şi mi—a citit ce scria : „Cu Alfons merge bine. Dar ceva nu e în regulă cu el. E cam ciudat şi nu e drăguţ. Să sperăm însă că o să—şi revină".

„Mai mult ca sigur că n—ai fost politicos, Alfons. Nu ţi—am spus dacă trebuie să fii politicos ? Cînd o să—ţi bagi asta odată în cap ?"

Uite cu ce te alegi cînd vrei să fii deosebit de politicos.

CUM MI—AM ÎNĂLŢAT ZMEUL MEU CEL MAI FRUMOS

Într—o zi, Peter, comandantul de grupă, a spus : „Facem un concurs de înălţare a zmeelor. Cine vrea să participe ?" M—am înscris bineînţeles, împreună cu mulţi alţii şi am format o echipă de şase inşi. Era şi o fată în echipa noastră, Luiza. Eu am spus : „Fetele nu ştiu să construiască zmee. Precis nu cîştigăm dacă vine şi Luiza". Dar ceilalţi nu erau de acord cu mine. Apoi s—au stabilit condiţiile concursului. Cît de mare trebuia să fie un zmeu, cînd să ne întîlnim şi altele. Eu m—am gîndit : „Nu accept să mi se prescrie mie ce am de făcut. Construiesc eu un zmeu nemaipomenit şi o să vadă ei cum cîştigă echipa noastră".

Era şi Erwin în echipa noastră. Vroia să construim împreună. Şi ceilalţi lucrau la fel. Eu nu. Eu mi—am construit acasă zmeul meu personal. Şi a ieşit ceva senzaţional. Mare cît o roată de locomotivă. Patru zile am lucrat la el şi apoi am pictat pe el o mutră schimonosită, de care m—am speriat eu însumi cînd m—am trezit dimineaţa şi am văzut—o rînjind la mine. Devenise greu obiectul, iar coada avea trei metri.

A venit şi ziua concursului pionieresc de zmee. Eu încă mai păstram tăcerea cînd Peter, Erwin, Bruno şi Luiza mă întrebau ce—i cu zmeul meu. Bruno a zis, în cele din urmă : „N—a reuşit Alfons să construiască nici un zmeu". Puţin a lipsit să—i dau lui Bruno un pumn în nas. Las' că vede el ce o să le aducă zmeul meu. Terenul pentru concurs se afla la marginea oraşului. Urma să ne întîlnim acolo. Cînd am plecat mi—am mai luat şi mănuşile de piele ale tatii ca să nu mi se jupoaie mîinile de la sfoară cînd se înalţă zmeul. Primul scandal l—am avut în staţia de tramvai. Conductoarea mi—a închis uşile în nas, strigîndu—mi : „Canistre cu benzină, animale vii şi zmeie uriaşe nu sînt admise în tramvai!" Oh, ce m—am înfuriat. Riscam să întîrzii. Următoarea manipulantă a fost mai drăguţă. în schimb,, un domn mai în vîrstă mi—a călcat pe zmeu cu pantoful lui gros Hîrtia a trosnit atît de tare încît toţi au întors capetele şi s—au uitat spre mine. Mutra zmeului arăta ca şi cum ar fi rîs. Gura atîrna în jos ca o buză groasă. „îmi călcaţi zmeul în picioare ! Nu—i frumos, ce faceţi ! am strigat eu. Acum, ce fac, cîştig concursul cu pantofii dumneavoastră ?" În momentul ăsta a venit şi drăguţa de manipulantă, care a început să se răţoiască ia mine şi a trebuit să mă dau jos cu o staţie mai devreme. Nici n—am observat că la coborîre mi s—a rupt şi minunata coadă de trei metri a zmeului. Abia mai tîrziu am văzut că nu mai rămăsese decît un ciot de coadă.

Cînd am ajuns pe terenul concursului de zmee, toţi erau furioşi pe mine. Bruno ţipa întruna : „Sîntem o echipă incompletă... din cauza ta !"

„Gata, sînt aici, am spus eu încet, iar zmeul meu e şi el destul do frumos." Arbitrii, elevi dintr—a zecea, au venit şi ei, iar unul mi—a spus : „Cu chestia asta nu intri în concurs !"

„Chestie ? am strigat eu. încearcă şi fă tu unu' ca ăsta ! O să vă treacă rîsul cînd o să se urce la cinci sute de metri !"

Peter, comandantul grupei noastre, s—a uitat la mine în tăcere şi furios. S—a iscat o zarvă mare. Au venit şi profesorii, iar domnul Filkendorf a avut ultimul cuvînt. Am fost într—adevăr descalificat. Nu respectasem dimensiunile şi venisem prea tîrziu.

Răzbunare, mi—am zis eu, îl înalţ totuşi ! în genunchi o să vină să mă roage să reintru în echipă, dar eu o să rid ironic şi o să spun :: „Ei, hai să vedem acum ce face fiecare !"

A început concursul. Zmeele zburau încoace şi încolo, se înălţau şi cădeau din nou la pămînt. M—am dus mai la o parte şi am vrut să—mi înalţ şi eu zmeul meu — acum să fie atentă toată lumea. Pentru înălţarea zmeului e însă nevoie de doi. Unul care trage şi unul care vine din urmă cu el ridicat în sus. Mie n—a vrut nimeni să—mi ţină zmeul ridicat în spate. Atunci n—am avut altă soluţie decît să—i pun pe jos, să—mi îmbrac mănuşile tatii şi s—o iau la fugă. Zmeul scrîşnea şi trosnea în spatele meu, nu se înălţa, în schimb devenise puţin mai uzat decît fusese. Acum m—am enervat de—a binelea. Asta—i sabotaj, m—am gîndit. Am agăţat cu grijă zmeul pe gard, am dat drumul la puţină sfoară şi apoi mi—am luat avînt cu putere. Ca un vultur o să se înalte acum. Am simţit o smucitură şi am căzut cît eram de lung. Exact la picioarele Luizei. Se rupsese sfoara. „Vezi să nu mă încurci, a zis Luiza cu vocea ei ele muscă, al meu urcă fantastic" şi m—a călcat cu tocul pe mînă.

„Capră ce eşti, am zis eu, cioara ta n—o să zboare niciodată, staţi puţin, să vin eu !" M—am dus — julit şi frecîndu—mi mîna strivită — să reînnod şnurul. Pe urmă am încercat mai bine de o jumătate de oră. Zmeiele celorlalţi se înălţau, iar eu începusem să mă neliniştesc. „Îţi dai drumu' odată sau nu ! am

mîrîit eu încet la zmeul meu. Hai, pleacă odată !" Şi într—adevăr, asta a ajutat. La următoarea încercare am văzut cum zmeul s—a ridicat încet de pe gard. Acuma, acuma venise momentul meu. „Atenţie !" am strigat, cît am putut de tare. Toţi au auzit strigătul si s—au uitat la mine şi la zmeul meu. Mutra schimonosită a început să se înalţe încet. Vîntul a prins—o şi a împins—o încoace şi încolo. „La o parte ! am strigat eu. Daţi—vă toţi la o parte !" Zmeul îşi scutura capul, ca şi cînd n—ar fi vrut să mă asculte. Mutra s—a înclinat spre dreapta şi a ţîşnit lateral, chiar în mijlocul celorlalte sfori de zmeie. „Cară—te de aici... ni se încîlcesc sforile... ne încurci pe toţi !" au strigat ceilalţi. Dar zmeoiul nu mă mai asculta. A virat spre dreapta şi spre stînga, s—a încurcat jos şi sus, apoi dintr—o dată s—a oprit o secundă în aer, după care a pornit cu viteză în jos, exact ca o rachetă. În fond, asta n—ar fi fost prea grav, dar vedeam cum se îndrepta spre grupul arbitrilor. „Pericol !! am strigat eu. Zmeul meu vine jos !" Singurul care a putut să se salveze a fost domnul Filkendorf. El a sărit într—o parte. Apoi a urmat o pocnitură care a sunat luminos ca un gong. Arbitrii, trei elevi din clasa a zecea şi doi profesori, erau îngropaţi sub zmeu. Arăta ca un accident de maşină. Toţi au rămas multă vreme prăbuşiţi la pămînt. Unul ieşise cu un braţ prin hîrtie, altul, dintr—a zecea, tocmai ăla care m—a descalificat, trecuse prin hîrtie cu capul şi deschidea întruna gura ca un peşte pe uscat. În stînga şi în dreapta s—au mai prăbuşit cîteva zmeie. Fuseseră trase în jos de—al meu.

Frumos sfîrşit. A trebuit să dispar urgent de—acolo. Bruno, căruia i se prăbuşise şi lui zmeul, urla după mine plîngînd : „Eşti un monstru ! Nu eşti în stare de nimic, Alfons ! O să te leg de—o sfoară şi o să te înalţ pe tine în chip de zmeu, măi..."

Mama m—a întrebat : „Ce—i cu tine că vii aşa devreme, Alfi ?"

Mi—am scos încet mănuşile de piele şi am spus : „S—a dus prea sus, s—a rupt sfoara şi adio, nu l—am mai văzut. Puteam să cîştig". Apoi m—am dus în cameră şi pînă seara n—am mai ieşit de—acolo.

Seara, cînd a venit tata, mama i—a spus : „Închipuie—ţi că Alfi era cît pe—aci să fie câştigătorul concursului".

Era ceva în glasul ei oare nu mi—a plăcut. Pe lîngă asta, concursul l—a cîştigat Luiza. Tocmai ea !

CUM M—AU BĂNUIT CĂ SÎNT DESCOPERITOR DE BALOANE

Am reuşit tocmai, cu chiu cu vai, să scap de băieţii mari. Vroiau să mă ia la bătaie, deşi n—am făcut nimic şi sînt nevinovat. Chiar şi cîţiva adulţi m—au luat la ceartă.

Era adineaori, pe derdeluş. Cînd am apărut, toţi au rîs şi au spus : „Uite că vine şi Zitterbacke cu spărgătorul lui de gheaţă". Parcă are vreo importanţă ce sanie e şi cum arată. Conducătorul contează. Eu le—am spus : „Staţi liniştiţi : cu spărgătorul meu de gheaţă vă bat pe toţi. Eu stabilesc recordul aici!"

Ieşisem la săniuş cu grupa noastră de pionieri şi vroiam să ne antrenăm pentru campionatele şcolare. Dar coborîrile nu—mi ieşeau cum trebuie. Mi—am dat multă osteneală, am intrat strîns de tot în curbe şi m—am ţinut de doagele săniei. Se vede că spărgătorul meu de gheaţă nu era chiar atît de bun pe cît credeam. Apoi a urmat treaba cu ciocnirea. Cînd coboram cu sanda şi alţii erau pe pîrtie, strigam tare : „pîrtie — sanie !"

Avusesem un start bun, mi—am dat seama. Spărgătorul meu de gheaţă a prins viteză ca lumea. Deodată am văzut în faţă nişte fete care se răsturnaseră cu sania în zăpadă. Apoi, nu mai ştiu de ce, n—am strigat semnalul nostru „pîrtie — sanie !" ci „pîrtie — hîrtie !" Aşa mi—a venit la gură. în orice caz fetele nu i—au dat atenţie, crezînd probabil că e doar o glumă — şi în doi timpi şi trei mişcări spărgătorul meu de gheaţă era praf. Şi nasul meu, oarecum. Toţi au venit în fugă la mine. Dar cînd au văzut că spărgătorul era praf şi nasul doar puţin zdrelit, iar în rest nu mai era nimic rupt, s—a terminat cu mila şi au început să mă bestelească. Peter, comandantul de grupă, mi—a spus : „Alfons, ai încălcat regula săniuşului, ar fi putut să se întîmple ceva".

„Păi, s—a şi întîmplat", am zis eu şi am arătat spre rămăşiţele spărgătorului meu de gheaţă. Dar Peter a zis scurt : „Cred că pe ziua de azi îl scoatem pe Zitterbacke de la cursele de coborîre".

Frumoasă treabă îmi făcusem cu strigătul meu de „hîrtie", m—am gîndit şi am plecat abătut.

Bruno a strigat după mine : „Ia uitaţi—vă la Alfons, mai ţine şi nasul pe sus !" Dar eu ţineam nasul în sus pentru că îmi sîngera puţin. Ca să vezi ce pot să spună despre tine cînd eşti rănit. în orice caz, nasul meu era tot mai rău. M—am oprit la colţ şi am ţinut nasul drept în sus. Aici nu mai putea să mă vadă nimeni şi să—şi închipuie că o fac din aroganţă. Cinci minute arn stat aşa ca să se oprească sîngele. Cînd am plecat m—am mirat. Doi băieţi mai mari şi doi adulţi stăteau în apropiere şi aveau şi ei nasurile ridicate în sus. M—am gîndit că trebuie să se fi făcut praf multe nasuri şi sănii pe derdeluş din moment ce stau ăştia aici la colţ cu nasurile în sus.

După ce mi—am băgat spărgătorul meu de gheaţă distrus în beci, am plecat înapoi la săniuş. Vroiam să văd măcar cine cîştigase. La colţ era o mare îmbulzeală. Pe puţin cincizeci de oameni se înghesuiau acolo şi se certau între ei.

„Se pare că s—a văzut un balon... au zis unii, nu, un meteorit... un avion cu reacţie a trecut pe aici... un băieţel a fost primul care a văzut..." — auzeam spunîndu—se :

„Uite, ăla e băiatul", au strigat cîţiva.

M—am uitat înapoi. Cine era ăla ?

„Alo, a zis un bărbat, ce ai văzut de fapt ?"

„Eu ? am întrebat eu. Absolut nimic !"'

„Ce ? au strigat băieţii. înseamnă că ne—a tras pe toţi pe sfoară." „S—a postat acolo în colţ şi s—a prefăcut că se uită în aer şi că descoperă ceva."

Ce furie i—a mai apucat! A trebuit s—o iau urgent la fugă, cei mari porniseră deja să mă înhaţe.

Din păcate, Bruno m—a văzut. Mîine precis o să povestească în clasă că iar am făcut nişte pozne.

Dar ce vină am eu dacă durează atîta pînă mi se usucă sîngele în nas.

CÎND AM AVUT GUTURAI

Am simţit că fac un guturai. întotdeauna ştiu dacă o să fie un guturai mare sau unul mic. La unul mic îmi suflu nasul întruna, în rest nu am nimic. De data aceasta cred că o să fie unul mare. De fiecare dată cînd strănutam simţeam că—mi bate un clopot în cap. Ochii îmi lăcrimau ca unei fete căreia i—a luat cineva păpuşa. Acasă, m—am străduit să nu spun nimic despre guturaiul meu. Am aşteptat pînă joi. Vineri urma să avem o lucrare de control la matematică.

Joi seara mi s—a părut că guturaiul meu era destul de mare. Am strănutat zgomotos şi mi—am suflat nasul ca un urs care rage. „Măi băiatule, a spus mama cu compătimire, latri ca un dine bolnav." M—am uitat la ea cu ochii mei înlăcrimaţi. Mama mi—a pus mîna pe frunte. „E clar, ai febră", a spus ea repede.

„Alfi, poate ar fi bine să stai puţin culcat." N—aveam nici un chef de aşa ceva. Dar am făcut—o totuşi, pentru că m—am gîndit la lucrarea de matematică. M—am culcat pe canapea, cu un fular gros şi aspru în jurul gîtului şi am mîncat o jumătate de cutie de tablete de mentă. Ori de cîte ori venea mama şi se uita la mine, gemeam. A fost o după—amiază plăcută. Am citit o carte şi m—am gîndit cu bucurie la lucrarea de mîine de la matematică, de care o să mă ferească guturaiul meu mare. Cînd a venit tata de la lucru şi m—a văzut pe canapea întîi s—a speriat. „Ce—i Alfons, eşti bolnav ? Am dat din cap încet, afirmativ. Ai febră ?" a întrebat el. Mama şi cu mine am dat din umeri. Tata a adus termometrul. L—am ţinut strâns de tot, la subsuoară, dar s—a oprit la 37, exact pe linia roşie. Tata s—a uitat lung la mine. Apoi a cerut o lingură şi s—a uitat în gîtul meu. „E totul în regulă, a spus el. Te doare în gît ?" Am dat din cap că nu. Trebuia să spun adevărul. „Ascultă, tata i—a spus încet mamei, băiatul are un mic guturai, cum face toată lumea pe vremea asta, nu trebuie să—l înfofoleşti ca pe un bolnav grav."

Am strănutat, făcînd să—mi sune toate clopotele în cap, iar lacrimile mi s—au rostogolit pe faţă. Tata a auzit, dar nici nu s—a uitat la mine.

„N—are febră, nu—l doare în gît, aşa că nu—l închide în casă. Afară la aer curat se rezolvă totul."

„Nu l—am închis în casă, el a vrut să stea, şi e mai bine să previi decît să tratezi."

Am observat că mama începuse să se enerveze puţin. Dar tata nu putea fi determinat să—şi schimbe părerea. „Chiar aşa, o răceală se previne cel mai bine la aer curat "

„Ca să mai înghită nişte viruşi. Nu toată lumea are o constituţie atît de solidă ca tine."

Tata a răspuns : „Alfons e fiul meu şi e un băiat tare. Nu—i aşa, Alfi, că nu—ţi pasă deloc de guturai?"

Ce era să fac ? Am răspuns : „Nu, nu—mi pasă decît foarte puţin".

„Nu—l mai zăpăci pe băiat. Lasă—l să stea culcat şi să se vindece." Mama se enervase şi mai tare.

„Unde nu—i boală, n—ai ce să vindeci. N—are febră, n—are dureri în gît..."

La masa de seară toţi eram cam tăcuţi. Iar cînd a venit pilaful, care îmi place foarte mult, am uitat de guturaiul meu mare şi am mîncat două farfurii. Seara şi a doua zi dimineaţa mi—au mai pus o dată termometrul. De fiecare dată am avut 36,8. In consecinţă a trebuit să merg la şcoală. Mamei nu i—a plăcut. Dar tata a zis cu severitate : „Alfons nu e bolnav, iar datoria e datorie". Uite că marele meu guturai mă părăsise frumos la ananghie. Şedeam şi mă uitam sumbru în caiet în timp ce domnul Filkendorf dicta problemele pentru lucrarea de control. După aceea, el s—a mirat foarte tare şi m—a întrebat dacă am terminat. Iar eu nici nu începusem, pentru că nici nu eram pregătit.

„Se poate, Zitterbaeke ? a zis domnul Filkendorf, zău nu te înţeleg. Ai avut atîta timp la dispoziţie ca să te pregăteşti !"

Drept răspuns am strănutat atît de tare încît am stropit hîrtia şi s—a întins cerneala. Simpatică dimineaţă ! Şi de fiecare dată cînd strănutam, spuneam : „Ia mai încetează, măi guturai, trădătorule".

în seara asta, tata a intrat încet în casă. în loc de bună seara a strănutat zgomotos. „Am un guturai îngrozitor, a zis el şi şi—a şters ochii cu batista lui mare. Parcă ţi se rupe capu' în două."

Tata nici n—a observat că la cină n—am mîncat decît o jumătate de omletă. Nu—mi place omleta şi de obicei mă urmăreşte atent. După—masă s—a culcat pe canapea. Eu am spus : „Nu vrei să mergem puţin la plimbare, face bine la guturai. La aer proaspăt te simţi imediat mai bine".

Tata a dat doar din mînă a lehamite şi a continuat să—şi citească ziarul.

Mama era foarte îngrijorată. „Numai să nu te îmbolnăveşti, Paul. Tu cînd ai ceva, faci întotdeauna o

formă grea."

„O să mă străduiesc", a zis tata gemînd şi mîncînd tabletele de mentă pe care le mai lăsasem eu. Am adus termometrul. Tata n—a vrut. Zicea să nu—i vin lui cu prostii de—astea. Pînă la urmă şi l—a pus totuşi şi avea 37 fix, pînă la liniuţa roşie. „De obicei am numai 36. La mine, 37 e aproape febră", a mormăit el, continuînd să citească ziarul. Mai tîrziu a cerut un fular de lînă pe care şi l—a înfăşurat în jurul gîtului.

„Te doare şi în gît ?" a întrebat mama.

Tata a mîrîit din spatele ziarului. „De fapt nu, dar am un gust neplăcut în gură."

„Şi eu, am strigat eu. E de la omletă." Asta nu i—a plăcut mamei. Of, ce seară lungă a fost. Noi bărbaţii zăceam, ne tratam guturaiul şi ne întreceam în strănuturi. Dacă e să fiu sincer, tata strănuta şt hîrîia mai tare ca mine.

Chiar şi noaptea l—am auzit strănutînd în visurile mele. Dimineaţa m—am întîlnit cu tata cînd ieşea din baie. „Te duci la lucru astăzi ?" am întrebat. Tata stătea în faţa oglinzii şi se uita în gîtul lui. „Trebuie să mă duc, Alfons, a mîrîit tata. îmi huruie capul ca o hală de uzină, dar datoria e datorie, echipa m—aşteaptă."

„Ai .şi tu de scris o lucrare la matematică ?" l—am întrebat eu.

„Ce întrebare tîmpită e asta ?" a zis tata şi a mai luat o tabletă.

„Aşa", am zis eu şi mi—am propus să mă fac cît mai repede mare. Atunci e mai uşor cu guturaiul şi nu rişti să mai iei şi un cinci din cauza lui.

CUM AM CONSTRUIT UN *FIER—DE—CĂLCAT—RACHETĂ*

Era cu o zi înainte de seara de Anul Nou. Tata îi invitase pe toţi din echipa lui de lucru la noi la revelion. Şedea şi se frămînta cum să facă cruşonul. Şi mama era foarte agitată, cel mai mult pentru că nu ştia ce rochie să îmbrace.

„Ce zici, cea neagră lungă sau cea scurtă bleumarin ?" l—a întrebat ea pe tata.

Tata n—avea timp, el mormăia doar : „Da, da, îmbrac—o pe aia... zahăr, ananas şi pe urmă se pune la rece..."

N—aveam nimic de făcut şi îmi sortam artificiile, cărora vroiam să le dau foc în noaptea de revelion.

Deodată am auzit—o pe mama în bucătărie vociferînd enervată. S—a dus în cameră la tata, care încă mai stătea şi se frămînta cu cruşonul lui. „Mi s—a stricat fierul de călcat. Ce mă fac ? Nu pot să îmbrac nici o rochie..."

Tata a zis : „Principalul e să fie cruşonul bun..."

„Ce cruşon ? ! Eu trebuie să—mi calc rochia neagră !"

Tata a spus : „Du—l pînă la cooperativa de reparaţii electrice, că ţi—l face acolo. După ananas se pune vinul".

Cînd am intrat în bucătărie am găsit—o pe mama şezînd tristă pe un scaun. „Cît am aşteptat petrecerea asta frumoasă, cu colegii lui tata, şi acum nu pot să îmbrac nici o rochie !"

„Păi ai şi pantaloni de schi", am spus eu.

„Pantaloni de schi ? Dar ce—ţi închipui, Alfi. îmi trebuie rochia asta." Mama era de neconsolat. Dar eu ştiu precis că în dulap mai are o mulţime de rochii.

„Bine, am zis eu în cele din urmă, dă—mi fierul că—l duc eu la reparat."

„Mulţumesc, dragă Alfi, dar n—am făcut nimic, revelionul e mîine şi nu—ţi repară nimeni fierul pînă atunci." Mi—a venit o idee.

„Dă—mi fierul şi stai liniştită, o să—l repar eu." Mama nu prea avea încredere în mine.

L—a întrebat pe tata : „Auzi, Alfi vrea să repare fierul de călcat, crezi că e în stare ?"
Cred că tata n—a fost foarte atent. „Da, da şi mai lăsaţi—mă acum puţin în pace. La cinci sticle de vin, trei sticle de şampanie..." Mama mi—a dat fierul de călcat şi m—am încuiat în camera mea.

După ce l—am deschis, m—am mirat de tot se se putea găsi sub învelişul lui de fier. Pînă acum n—am lucrat decît cu cuburile mele din piatră sau din metal. Un fier de călcat arată pe dinăuntru mult mai periculos. Am învîrtit cu şurubelniţa un şurub aici, unul colo. Apoi am scuturat fierul ca lumea, iar la sfîrşit am îndoit cîteva fire. După ce am înşurubat din nou totul la loc mi—au mai rămas cîteva şuruburi, dar în rest fierul arăta bine. Atunci l—am băgat în priză (cu asta sînt prudent — ştiţi bine, cu electricitatea nu—i de glumit). Din interiorul fierului s—a auzit doar un singur sfîrîit. Am prins speranţă. Îndată o să mă duc la mama şi o să—i spun : „Totul e în regulă. Mica problemă s—a rezolvat".

În timp ce mă gîndeam la asta plin de bucurie, din interiorul fierului s—a mai auzit sfîrîind, a ieşit un fum albăstrui şi s—a răspîndit un miros scîrbos de cauciuc ars. Am scos repede ştecherul din priză şi am slăbit din nou piuliţele. Interiorul se mai înnegrise puţin. Şi acum, oricît aş fi învîrtit, tras, apăsat sau înşurubat, în fier nu s—a mai mişcat nimic. Nici măcar nu mai sfîrîia. L—am lăsat să stea o jumătate de oră şi între timp am citit ceva. M—am gîndit, poate se răceşte şi se repară de la sine. Mama a bătut în uşă şi m—a întrebat de fier. „Un moment, am strigat, imediat e gata surpriza !"

De fapt nu mai ştiam ce să—i mai fac. Tocmai vroiam să ies şi să spun că n—a ieşit nimic din reparaţia mea, cînd mi—am adus aminte de artificii. Dacă bag trei sau patru din alea în fierul de călcat, ca nişte focoase de rachetă, în mod normal ele ar trebui să încălzească fierul şi să—l facă şi mai manevrabil. Am sacrificat trei din cele cinci artificii pe care le aveam şi le—am încorporat în fierul de călcat. N—a fost uşor ! „Acum puteţi să veniţi. O să rămîneţi muţi în faţa cercetărilor mele."

Mama s—a uitat ciudat la mine.

„„Pune—ţi rochia pe scîndura de călcat. Dar mama a vrut să încerce mai întîi cu şorţul ei. Cînd s—a aplecat să bage fierul în priză, i—am strigat : „Nu mai e nevoie de priză, mamă. Acum poţi să calci după metoda Alfons Zitterbacke !"

Am aprins un chibrit şi am dat,foc fierului—rachetă. Fierul de călcat a început mai întîi să fluiere, apoi s—a zmucit ca un cal din mîna mea şi a sărit pocnind şi fumegînd încoace şi încolo pe şorţul mamei.

„Atenţie", am strigat eu şi m—am băgat sub masa de la bucătărie. Mama a deschis ferestrele, iar tata a sărit cu curaj vrînd să imobilizeze fierul de călcat care parcă turbase. Dar fierul se stropşea ca o pisică sălbatică în mîna lui.

După ce s—a risipit fumul, am zis din ascunzătoarea mea : „A fost frumos, nu ? A fost doar cam mult carburant. Cu două artificii o să meargă clasa întîi".

Acum zău nu ştiu de ce ţipă toţi la mine. Mama zice că s—a speriat îngrozitor. Dar mîine o să audă pocnituri mai puternice pe străzi. Tata s—a ars la mînă şi zice că n—am habar de tehnică. Mîine o să povestească asta la toţi colegii lui de muncă şi mă sfătuieşte să fiu mai atent la orele de practică de la şcoală.

Dar eu n—am vrut să fac altceva decît să aplic tehnica nouă. Un fier de călcat electric are toată lumea, dar unul tip rachetă n—are decît familia Zitterbacke.

Am citit că la început toţi marii descoperitori au dificultăţi şi sînt ironizaţi. Cînd o să primesc eu Premiul Nobel pentru descoperirea mea o să vadă ei...

Tata a spus : „A ieşit şi o treabă bună din asta. Uite că acum trebuie să îmbraci rochia aia roşie care îmi place mie aşa de mult. Dar, ce ziceam, cîte sticle de şampanie îmi trebuie pentru cruşonul meu ?"

De jos mă strigă Bruno, Erwin şi Peter să vin să dau foc la artificii. Dar mai am doar cîteva. Ca să vezi cu ce te alegi !

*
* *

Se făcuse destul de întuneric cînd am auzit pe cineva strigînd cu voce groasă : „Alo, e cineva pe insula îndrăgostiţilor ?"

„Aoleu,, ferească—mă, cum adică insula îndrăgostiţilor", a zis doamna Zweu speriată.

„Aşa îi zice, ce vină avem noi !" Eu am strigat cu glas tare : „Da, noi sîntem aici, Alfons Zitterbacke şi doamna Zweu !"

Doamna Zweu s—a neliniştit. Mi—a şoptit la ureche : „E paznicul Schmidtke !"

O lotcă pescărească neagră a venit fîşiind prin stuf şi a acostat.

„Oho, doamnă Zweu, bună seara. Oho, sînteţi cu un prieten mic."

Doamna Zweu era foarte fîstîcită şi a spus : „M—a salvat. Barca mea s—a răsturnat".

„Bravo, băiatule, a zis paznicul Schmidtke. Şi acum permisul dv. de pescuit, vă rog."

„Dar, vă rog, domnule Schmidtke, a zis doamna Zweu cu glas plîngăreţ, evident că s—a pierdut cînd s—a răsturnat barca."

Paznicul Schmidtke a rămas neînduplecat. „Nu—i o scuză, trei mărci amendă."

„Păi n—am nici un ban la mine".

„Atunci trebuie să trimit o notă la Asociaţia pescarilor, a zis paznicul Schmidtke. Şi acum vă rog să veniţi cu mine, s—a înserat şi 6eara nu se mai pescuieşte."

Eram foarte bucuros că nu mai trebuia să povestesc. Dar mi—a părut rău ele doamna Zweu. în timp ce şedeam în barcă, în spatele pazniculuî Schmidtke, i—am şoptit : „Nu vă necăjiţi, ştiu unde sînt vîrşele, mîine vă scot un *lin* gras, aşa ca răzbunare".

„Măi băiatule ! a zis doamna ZweU supărată. „Cum e posibil aşa ceva ? Doar nu vrei să furi ? Acum m—ai dezamăgit."

Ce frumos începuse ziua şi ce bun fusesem la antrenament. Şi acum supărarea de seară. Deşi, ceea ce spusesem era numai pentru ca să se bucure doamna Zweu.

De fapt, habar n—am unde sînt vîrşele. Asta e, cel mai bine e să—ţi ţii gura. Dar cine ştie ce face doamna Zweu cu treburile pe care i le—am povestit.